ŞERMİN YAŞAR

oh ne âlâ memleket

Resimleyen: Mert Tugan

30.000 adet

Doğan Egmont
gaogan gmont

oh ne ālà memleket

ŞERMİN YAŞAR

Oh Ne Âlâ Memleket!

Yazan: Şermin Yaşar
Resimleyen: Mert Tugen

© 2020 Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı: İstanbul, 2020
ISBN: 978-605-09-7467-6
Sertifika no: 11940

Yayına hazırlayan: Bahar Ulukan
Kapak tasarımı: Eray Ergün
Grafik tasarım: Serkan Yolcu

Basım yeri: Yıkılmazlar Basım Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: 15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 66 **E-posta:** satis@de.com.tr

oh ne ālà

memleket

ŞERMİN YAŞAR

Resimleyen

Mert Tugen

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

2020 yılı baharını arkadaşsız,

sokaksız ve okulsuz geçirmek zorunda kaldığı için

dünyadan şahane bir bahar alacağı olan;

dünyaya şahane baharlar yaşatacak

tüm çocuklarıma...

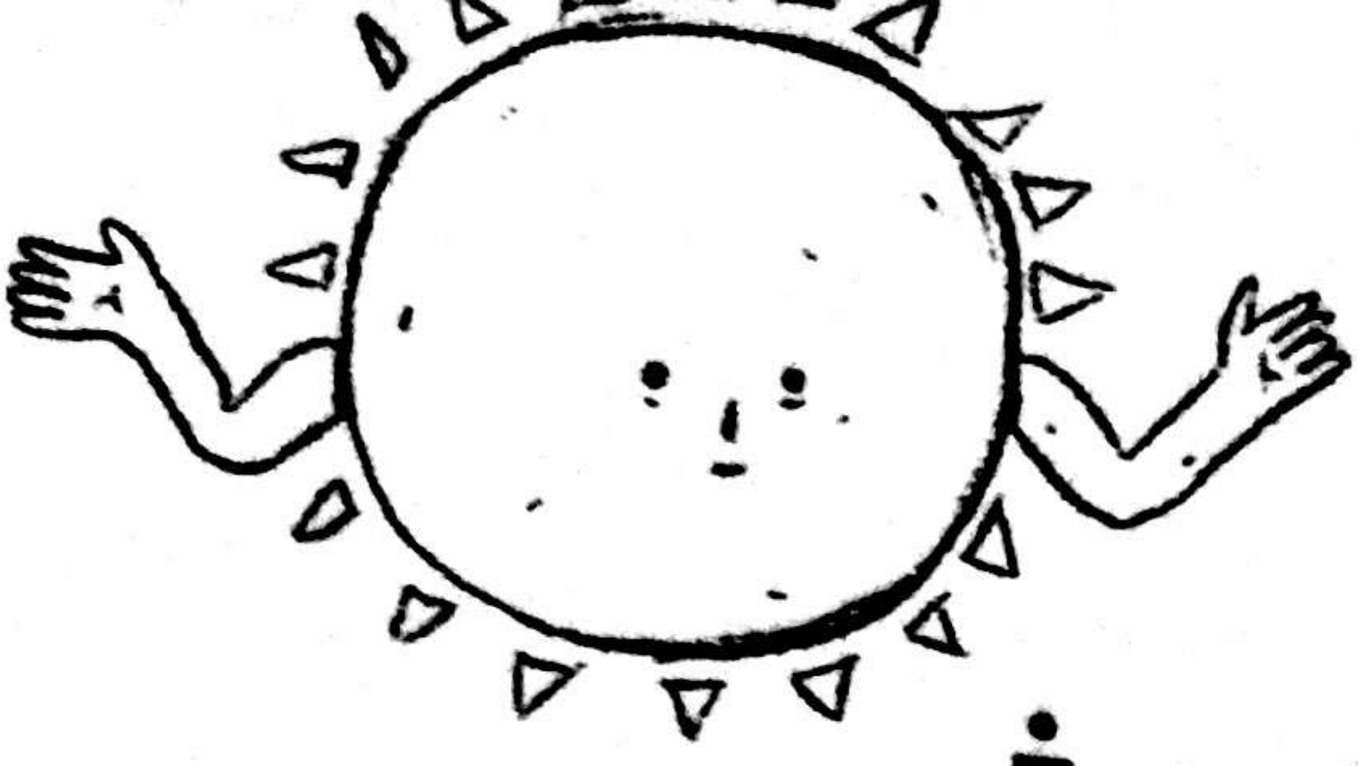

İçindekiler

NEYİN PEŞİNDEYİZ BİZ?	9
EMRE KAAALLLKKK!	18
HEDEFE DOĞRU ADIM ADIM	30
MEKTUP	38
KOŞA KOŞA DOĞRU OKULA	46
MÜDÜR MÜDÜR MÜDÜR?	56
BÜYÜK GÜNDEN ÖNCEKİ GÜN	60
BÜYÜK GÜN	64
OLANLAR OLDU	69
HAYDAAAAAA!	72
HAYIRLISI OLSUN	76
YENİ BİR DÖNEM BAŞLIYOR	81
OH NE ÂLÂ MEMLEKET!	87
BİZE DE OH NE ÂLÂ MEMLEKET!	98
DÖNÜŞÜMÜZ MUHTEŞEM OLDU	103

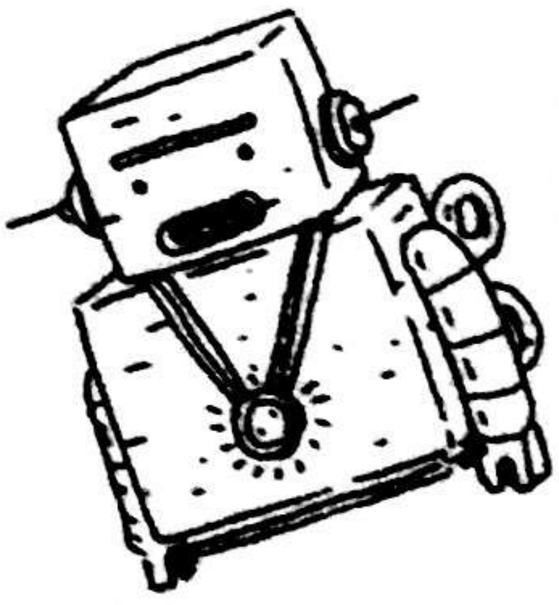

YATAKLI OKUL 112

ÇİKOLATA ŞELALELERİ 118

PIŞIK OKULDA 124

DENEMEYE DEVAM 128

NE YAPSAK OLMUYOR 133

OFFFFFFFF! 138

SEN DE KİMSİN? 146

ŞEKER 153

ŞEKER'LE OKUL ÇOK ŞEKER 156

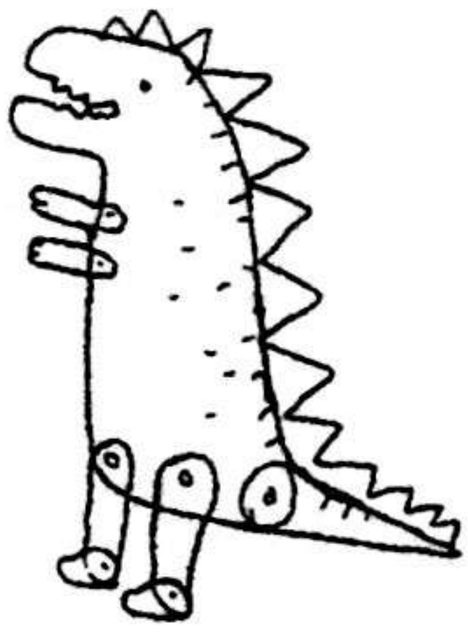

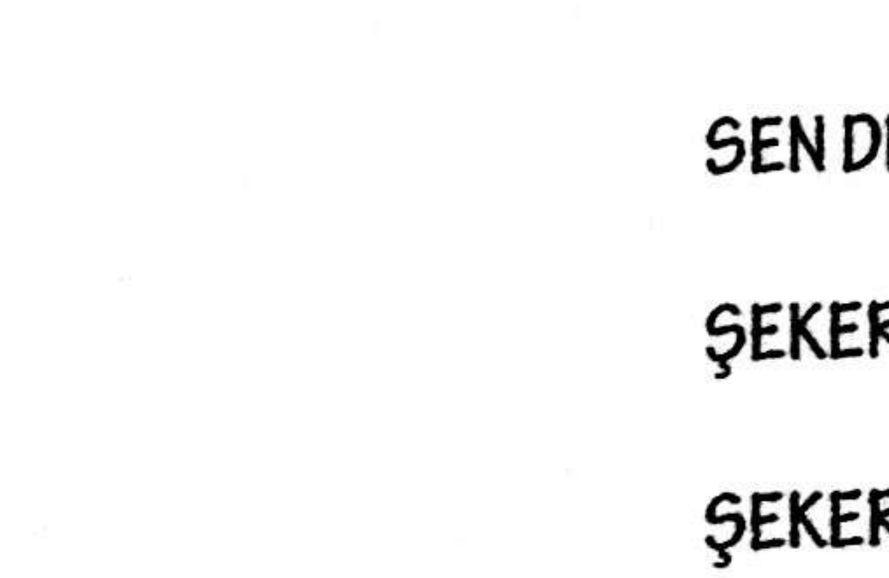

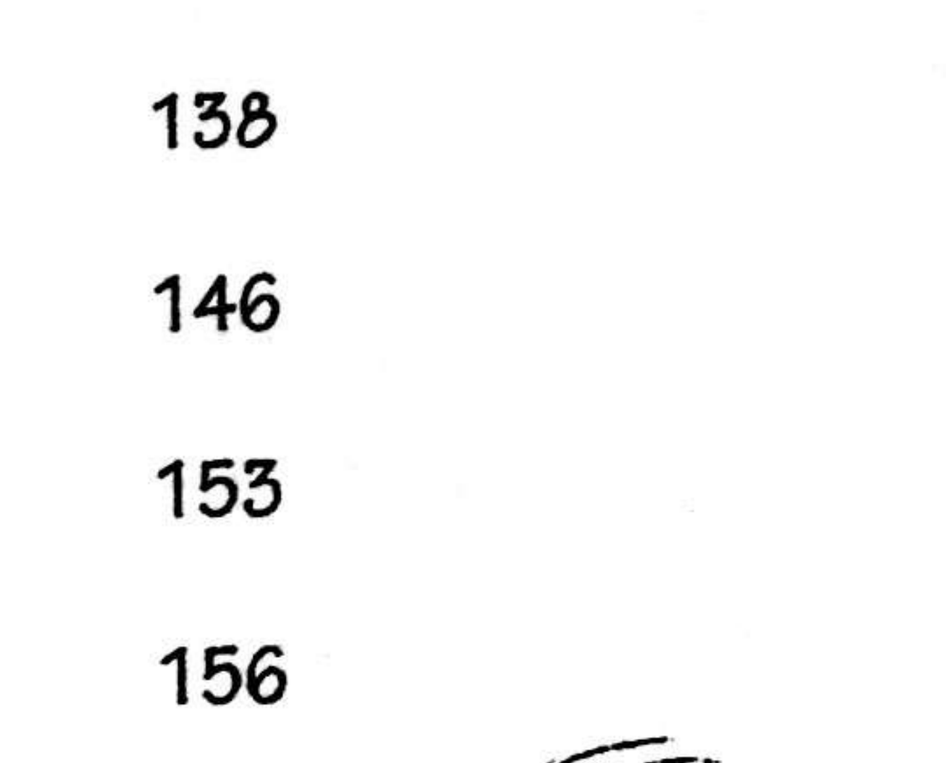

NEYİN PEŞİNDEYİZ BİZ?

Pazartesi sabahlarını sevmem. Annem, "Emreeee kaaalk!" diye başıma dikilir, ben de hemen yorganı kafama çekerim.

Salı sabahlarını da sevmem. Annem yine "Emreee, kaaalk!" diye tepemdedir ve ben yine yorganın altına kendimi gömer, yastığa sımsıkı sarılırım.

Çarşamba sabahlarından biraz hoşlanır gibi olmak isterdim ama onu da sevmem. Annem artık dayanamayıp yorganı üzerimden çeker. Ben de yatağın içinde büzüşüp kendimi acındırmaya çalışırım ama annem asla acımaz.

Perşembe sabahlarını asla sevmem. Yatağın içinde "Kalkmoooğycam beeeen!" diye tepinirim ama kalkarım çünkü mecburum.

Cumaları sevmem gerekir ama sevemem çünkü annem haftanın son günü gerildikçe gerilir ve yorganı üzerimden çekip suratıma bir bardak su döker. İşte o an deliririm. Akşama doğru, cumaya karşı güzel duygular beslemeye başlarım. Okul çıkışında bir anda cumayı sevmeye başladığımı fark ederim.

Veeeeeee cumàrtesiiii! Hayatımın en güzel iki gününden biri. Diğeri de pazar zaten. Cumartesi ve pazar sabahları için saati kurarım. Annem ve babam uyurken erkenden kalkarım. Çocuk kitaplarındaki ve çizgi filmlerdeki bütün o uslu, anne babaların hayran olduğu muhteşem çocuklar gibi odamın perdesini açar, gerinerek günü selamlarım. Banyoda dişlerimi fırçalar, yüzümü bol suyla yıkarım. Sonra mutfağa gider, kendime kahvaltı hazırlayıp afiyetle kahvaltımı yapar ve tekrar dişlerimi fırçalarım. Sonra da ayakkabılarımı giyer, cırt cırtlarını yapıştırırım. Tam bu sahnede havalı havalı, ayakkabımın bağcıklarını bağlamam gerekir ama yapamıyorum. O yüzden bu yaşıma geldim, hâlâ cırt cırtlı ayakkabı giyiyorum. Bundan da hiç utanmıyorum. Ne var?

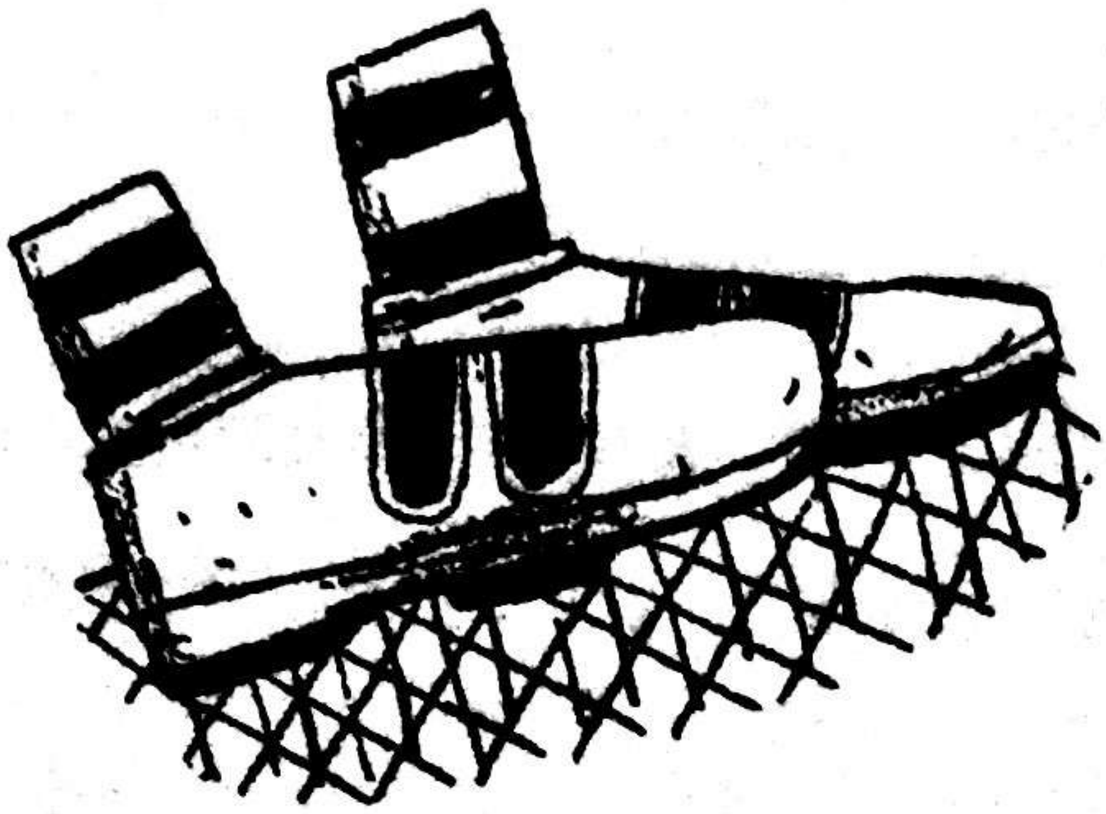

Neyse, ayakkabıları da giydikten sonra montumu alır ve dışarı çıkarım çünkü çok işim var!

Tahmin edeceğiniz üzere, ben okulu sevmem. Meğer bur olmasam hiç gitmem. Zaten ben ilkokul birinci sınıfta okuma yazmayı öğrendim, ikinci sınıfta ilerlettim. Üçüncü sınıfta iyice pekiştirdim, dördüncü sınıfta neden hâlâ okula gitmek zorundayım anlamıyorum. Gerçi ben yetişkinlerin yaptıklarını ve bizden yapmamızı istediklerini genelde pek anlamam. Kendileri büyümüş ya bizi anlamıyorlar tabii. Böyle durumlarda genellikle **"Oh ne âlâ memleket!"** derim.

Büyümüşsün zaten, hâlâ neden hayattan şikâyet ediyorsun?

Düşünsene, başında seni uyandıran bir annen yok.

Sürekli onu yapma, bunu yapma diyen bir baban yok.

Ödevlerini yapmadın diye kızan bir öğretmenin yok.

Her gün kalkıp gitmek zorunda olduğun bir okulun yok!

Daha ne istiyorsun hayattan?

Sadece okula gitmiyor olman bile bütün günü dans ederek geçirmen için yeterli. Ya ben ne yapayım?

Haftada **beeeeeeşşşşşşş** gün kalk ve okula git. Bu bir işkence! Bu bir eziyet! Bu bir çile!

Bizim bu çileden kurtulmamız lazım... Bunun için bir ekip kurduk. Elif, Kerem, Emre ve Reco. İsimlerimizi her seferinde söylemek zor olduğu için ekibimize **EKER** ismini verdik. Bir de sloganımız var:

"OKUL ÇOK BETER, EKER OKULU ANINDA EKER!"

Nasıl slogan ama!

Şimdi, size kısaca bizim grubu tanıtayım.

RECO: İsmi Ferhat ama biz ona "Reco" diyoruz. Annesi babası ismini öyle koymuş, koyarken de ona sormamışlar. Aslında zaten kimse çocuklara bir şey sormuyor ve ben bu duruma gıcık oluyorum. İsim benim ismim, yıllarca bana öyle seslenecekler ve bu ismi annem babam koyuyor! **Oh ne âlâ memleket!** Ben olsam kendime Emre demezdim mesela, başka isim bulurdum. Şimdi bu uygulamayı Reco

üzerinde deniyoruz. Ferhat'ı değiştirdik, Reco dedik. Tutarsa hepimiz kendi ismimizi değiştiririz. Reco yemek yemeyi çok sever. Sürekli sırt çantasında ve ceplerinde yiyecek bir şeyler taşır. Onunla arkadaşsan asla aç kalmazsın. Okulu sevmez. Aşırı tembeldir. Yatacak yer arar. Çabuk öfkelenir, çabuk sakinleşir. Yufka yüreklidir.

ELİF: Hayalcidir, her konuda hiçbirimizin aklına gelmeyecek hayaller kurar. Genelde onun anlattıkları sorunlarımızı çözmez ama yine de Elif'i dinlemek güzeldir. Kitapları ve hayvanları sever. Okulu sevmez. Romantiktir. Çabuk küser.

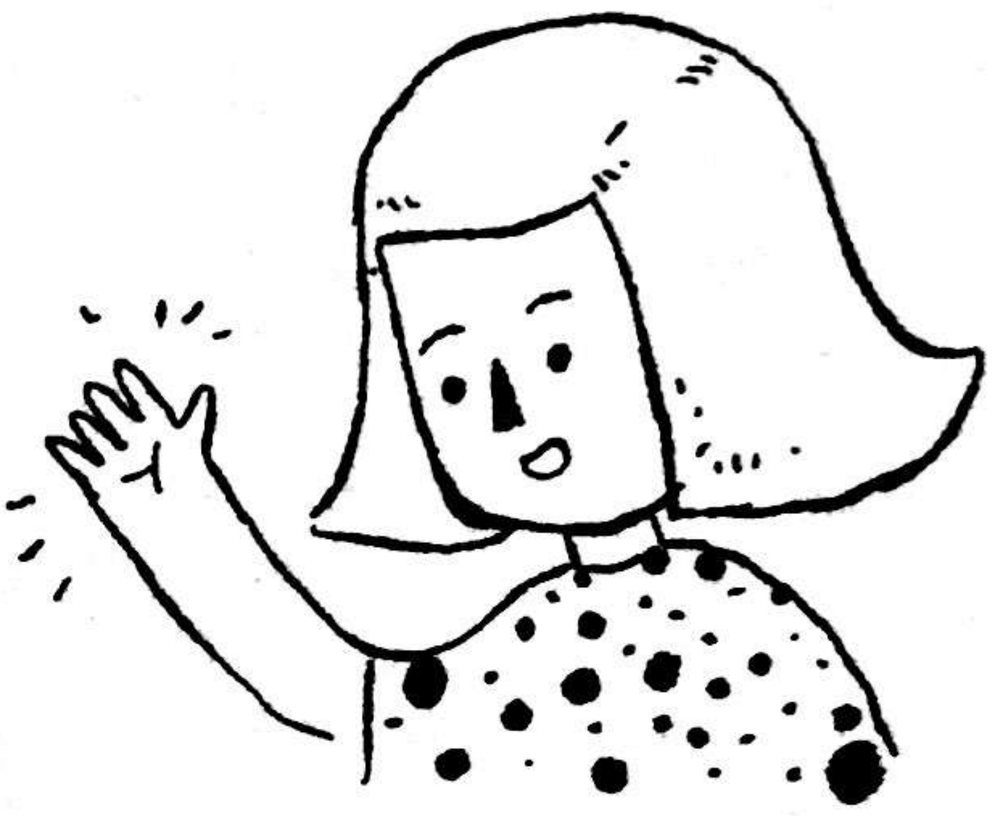

Çabuk barışır.

KEREM: Kerem tablet kafalıdır. Sorularımızın cevabını tabletinden şak diye bulur. Teknoloji sever. Okulu sevmez. Çok zekidir. Çok konuşmaz ama hızlı ve beceriklidir.

Ben, yani EMRE Çok konuşurum. Çok soru sorarım. Anneme göre inatçıyım, bana göre kararlıyım. Hayvanları severim, insanları severim ama sevmediğim insanlar da çoktur. Okulu sevmem. Sorunları severim. Sorun çıkartmayı da çıkmışları çözmeyi de!

Öğretmenimiz çözülemeyen matematik sorularının olduğundan bahsetti altı ay önce. Bunu bize neden anlattığını pek anlamadım çünkü zaten çözülememiş, ben mi çözeyim? Ben kendi matematik problemlerimi zor çözüyorum. Neyse, biz aylardır çözülemeyen başka bir problemin peşindeyiz. Her cumartesi, pazar toplanıp şu sorulara cevap arıyoruz:

? Bu okul denen yer neden var? ?
Neden okuldayız?
? Neden günlerimizi burada geçiriyoruz?
Neden hayatımın en kıymetli yıllarını
bir sıranın üzerine oturup ?
tahtaya bakarak geçiriyorum?
? ?

Bu çile ne zaman bitecek?
Bizi buraya neden gönderiyorlar?
Kim gönderiyor?
Planları ne?

İzlediğimiz bütün animasyon filmlerinde çocuklar planlarını çatı katlarında veya garajlarda yapıyorlar. Bizim bir çatı katımız yok. Garajımız da yok çünkü arabamız yok. Biz de karargâh olarak babaannemin dikiş odasını kullanıyoruz. Yani hayalimizdeki gibi bir yer değil ama hiç yoktan iyidir. Babaannem çok yaşlı olduğu için bu odayı artık kullanmıyor, aslında son bir yıldır hiçbir şeyi kullanmıyor. Bütün gününü koltuğunda uyuyarak geçiriyor. Arada uyanıp "Metin oğlum, sen mi geldin?" diyor -ki ben Emre'yim- ben de "He anne, ben geldim," diyorum, yeniden uyuyor. Ben Metin değilim ama zaten karargâh da karargâh değil.

Reco'ların eve aldıkları buzdolabının kolisini sürükleyerek buraya getirdik. Kutuyu açtık ve duvara yaslayıp kendimize tahta yaptık. Üzerine sadece dört harften

oluşan ama hepimizi yiyip bitiren o kara deliğin ismini yazdık: **OKUL.**

Hafta sonları burada toplanıyor ve sorularımıza cevap arıyoruz. Altı aydır aynı kelimeye baktığımız hâlde herhangi bir cevap bulamadık çünkü çok saçma ve biz

ne yaparsak yapalım, bu saçmalıktan kurtulamıyoruz.

Üzerinde çalıştığımız ikinci bir konu daha var. Onun anahtar kelimesiyse **MÜDÜR.** Ondan daha sonra bahsederim çünkü konuşurken bile titreme geliyor...

EMRE KAAALLLKKK!

"Emreeeeeee, kalk hadiiiii!"

Annemin sesi yine çalar saat gibi çınlıyor başımda. Hayır, saat olsa düğmesine basar susturursun, annemin düğmesi de yok. "Kalk oğlum, kalk oğlum, kalk oğlum..." Bıktım artık ya. Hayatımın onuncu senesindeyim, geldiğime geleceğime pişman oldum. Bana en başta deselerdi; dünyada annen baban var, sana bakacaklar ama onların her dediğini yapmak zorundasın, sonra dünyada merak edilecek, keşfedilecek, karıştırılacak bir sürü şey var ama sen okula gitmek zorundasın, vallahi de billahi de gelmezdim dünyaya. Böyle hayat mı olur yaaa? Her sabah aynı annenin sesiyle uyan, zorla aynı kahvaltıyı yap, aynı okula git, aynı sıraya otur, aynı öğretmeni dinle, aynı arkadaşlarla oyna, akşam aynı eve gel... **EKER** de olmasa hiç çekilmez bu dünya!

"Emreeeeeee! Kalk hadi."

"Al, kalktım al, bitti uykum, kalktım, başladık güne! Al kalktım, mutlu musun?"

"Okula geç kalacaksın oğlum, yarım saat oldu kalk diyeli."

"Kaçıyor mu anne okul, her gün okul mu olur yaa? Her sabah kalk Emre, kalk Emre, kalk Emre!"

"Her gün olacak tabii, ayrıca iki gün tatilin var, yalan söyleme. Cumartesi, pazar erkenden dikiliyorsun ama başıma. Okulun olmadığı gün altıda kalkıyorsun, okul günü yataktan kazıyoruz seni."

"Al taktım çantamı, hadi gidiyorum okula, hadi hoşça kal."

"Elini yüzünü yıka, kahvaltını et önce, formanı giy! Niye böyle bir çocuk oldun sen?"

"Benim kimseye zararım yok anne, ben orada sessiz sessiz yatağımda yatıyordum. Sen kalk dedin, sen uyandırdın beni, istiyorsan yatayım tekrar."

"Offf Allah'ım, oofff..."

"Al bak yıkadım elimi yüzümü, kokla, al!"

"Ya neyi koklayayım? Çekil başımdan, çay dolduruyorum, yanacaksın, çekil."

"Al kokla ellerimi, bak sabunladım. Sabunladım deyince inanmıyorsun, sabun kokusunu duy da rahatla."

"Bana bak, delirtme beni Emre, otur şu sofraya, yap kahvaltını."

"Ne bu? Süt mü? Al bak içtim, bir kerede içtim. Al, yumurtamı da yedim. **Oh ne âlâ memleket!**"

"Emreeeee!"

"Ekmek de yedim, bal da. Al, ağzımı da sildim. Doydum. Mutlu musun şimdi?"

"Emre, Allah aşkına git, formanı giy, git okula yaaa! Her sabah her sabah aynı şeyler. Valla bezdirdin canımdan. Sanki bana okuyorsun, pabuç kadar dil. Ters giydin ayakkabılarını ters, kaç yaşına geldin, daha ayakkabını düz giyemiyorsun."

"Al giydim, düzelttim. Hadi görüşürüz, çıktım."

"Gel buraya, sarılayım bir kere."

"Al sarıl, duruyorum böyle sopa gibi, sarıl!"

"Yalandan sarılma Emre, doğru düzgün sarıl."

Anneme doğru düzgün sarılıp evden çıkıyorum. Annem benim yalan söylememden ölesiye korkuyor. Yalan söylemiyorum aslında, hiç söylemiyorum ama bana inanmakta çok zorlanıyor. "Dişlerini fırçaladın

mı?" diyor, "Evet," diyorum ama "Gel bakayım, koklayayım ağzını," diyor. Ellerimi yıkayınca sabun kokusunu duymak istiyor. Eskiden "Karnım doydu," dediğimde, "Hani bakayım, sahiden doymuş musun?" deyip karnımın sağını solunu ellerdi. **Bazı gıcık huyları var ama genel olarak seviyorum annemi.** Bir de beni her sabah uyandırmasa iyi olacak ama ne yapsın? O da emir kulu.

Aslında annemi üzmek istemiyorum. Her gece yatarken "Yarın sabah annemi üzmeyeceğim," diye kendime söz veriyorum. Ama sözümü tutamıyorum, tutamıyorum ve tutamıyorum. Onu geceleri hayalimde bir melek gibi canlandırıyorum. Kanatları var, tepesinde ışık yanıyor, beyaz bir elbise giymiş, tam bir iyilik meleği. Tüm gün öyle kalmasını istiyorum ama sabah beni uyandırmak için geldiğinde önce pijamaları gözüme çarpıyor. Çok kızdığım için onu **pijamalı bir melek** olarak hayal ediyorum. Sonra kahvaltıda ağzıma yumurtayı dayayınca hayalimdeki o melek ışığı siliniyor. Yerine, annemin sabah topuzu geliyor. Sonra ellerimi koklamak istiyor, dişlerimi fırçalamamı istiyor, "Ayakkabı bağlamayı da beceremedin," diyor, "Geç kalmaaa!" diye bağırıyor. O zaman annem meleklikten çıkıyor. Tam bir

gerçek anne oluyor. Bu sefer de onu hayalimde melek-likten çıkarttığım için üzülüyorum. Okulda kendime söz veriyorum, eve gider gitmez ona sarılacağım ve "İyi ki benim annemsin," diyeceğim diyorum ama okuldan eve gelir gelmez bana "Uuu... Çabuk çıkar çoraplarını Emre, öfff bayılıcam şimdi kokudan," diyor ve ben de

ona sarılmaktan vazgeçiyorum. Sonra "N'aptın okulda?" diye soruyor.

"Ne yapabilirim okulda anne? Bir insan okulda ne yapabilir? Nasıl hayal ediyorsun sen okulu? Çok eğlendim! O kadar eğlendim ki uçtum mutluluktan, eve uçarak geldim," diyorum ve annem bana kızmaya başlıyor. Sonra zaten "Ödevini yap!", "Ödevini yap!", "Ödevini yap!",

rini yıka, dişlerini fırçala, pijamanı giy, uyu çabuk falan da eklenince anne manne kalmıyor hayalimde. Bu sefer yatağa yatıyorum, annemi öyle düşündüm diye üzülüyorum. Pişmanlıktan pişmanlığa koşuyorum. Kahroluyorum. Kendi kendime hayalimde annemden ağlayarak özür diliyorum. "Artık seni üzmeyeceğim," diye yeminler ediyorum ve sabah yine aynı şeyler oluyor. Psikolojimi bozdu resmen. Şimdi cidden okula gitmem gerekiyor.

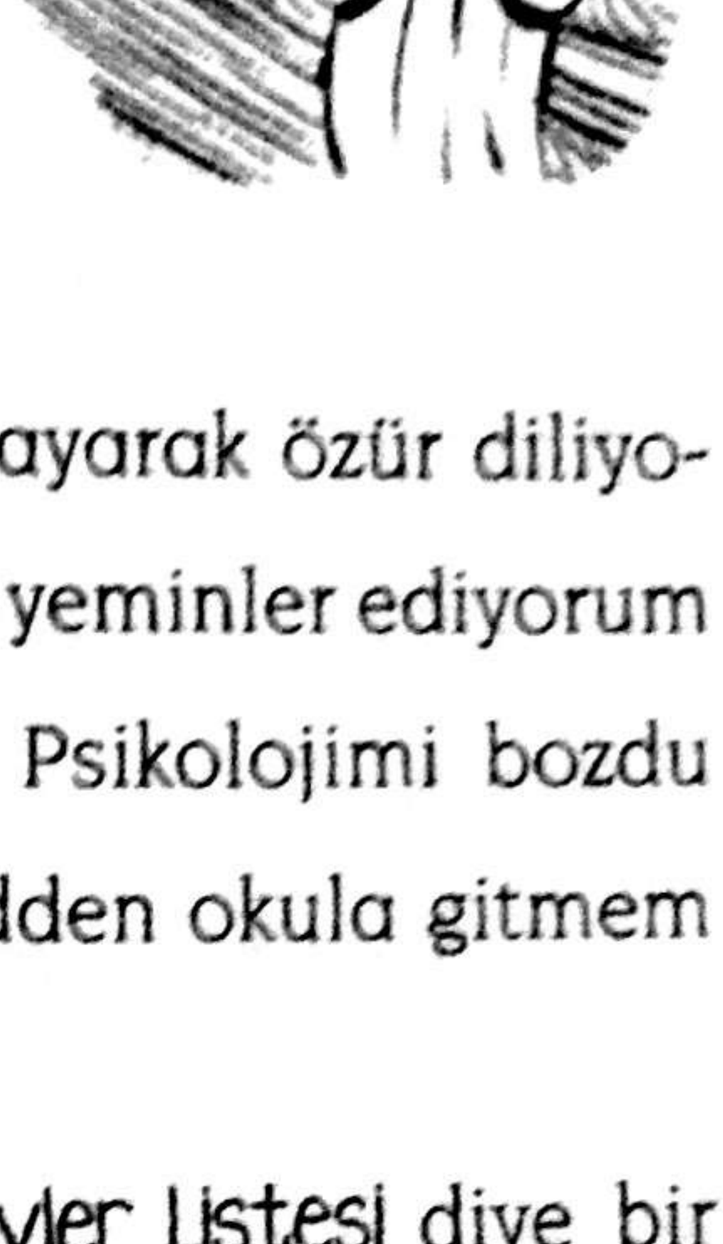

Gıcık Olduğum Şeyler Listesi diye bir listem var. Listenin en başında tahmin edeceğiniz üzere, OKUL bulunuyor ve onun hemen altında da üç harfli bir kelime göreceksiniz: ZİL.

Zil sesine sinir oluyorum. Beni sürekli bir yerlere çağırmak için ses çıkartıyorlar: Ya annemin sesi, ya bamın sesi, ya zil sesi... Pavlov'un köpeği miyim ben? Gel dersin, müsaitsek geliriz. Zır, zır, zır!

Geliyorum okul, geliyorum, patlama. Al, girdim içeri.

Arkadaşlarıma da "Günaydın," dedim. Birazdan öğretmenimiz gelir, ona da "Günaydın," derim.

"Günaydın çocuklar."

"Günaydıın öööööööretmeniim!"

Al işte, herkes yine uzata uzata "Öööööööretmenilim," diyor. Öööööööretmen mi o yaa? Öğretmenim! Ağzına yaya yaya konuşan çocuklara sinir oluyorum. Gıcık Olduğum Şeyler Listesi 12. madde: Ağzını yaya yaya konuşanlar. Kızlar da bana hep "Emreeeeee," diyor, "Emreeeee" değil, "Em-re." Dört harf, iki hece! "Öööööööretmenim" değil, "öğ-ret-me-nim."

Size şaşırtıcı gelebilir ama öğretmenimi biraz seviyorum. Gerçekten. Aşırı heyecanlı bir kadın. Her şeyden mutlu oluyor. Ben ilk sene okumayı geç öğrendim. Öğretmenim, öğrendiğim her yeni kelimede havalara uçuyordu. Ben de bu durumun benimle alakalı olduğunu düşünüyordum. Sonra anladım ki o her şeye seviniyor. Yağmur yağıyor, hemen pencereye koşuyor, "Çocuklar, şuraya bakııın!" diyor. Bakıyorum, "Heee yağmur yağıyor, n'oldu öğretmenim?" diyorum. "Muhteşeeeemmm!" diyor. Muhteşem diyorsa demek ki muhteşemdir diyorum, yağmura muhteşem bir şeymiş gibi

bakıyorum. Uzun süre ve dikkatli bakınca sıradan şeyler muhteşem görünebiliyor, bunu öğretmenimden öğrendim. Kar yağınca, çiçek açınca, bulut geçince, Reco soruyu çözünce, Elif ezberlediği şiiri okuyunca, ben ödevimi yapınca falan aşırı seviniyor. Babam ben küçükken "Her istediği oyuncağı alırsak, bir süre sonra aldığımız oyuncaktan mutlu olmaz hâle gelir," derdi. Ben de "Her gün ödevimi yaparsam, bir süre sonra ödevimi yaptım diye sevinemez hâle gelirim," diye düşünerek ödevimi haftada bir gün yapıyorum. Öğretmenim aşırı mutlu oluyor. **Allah'ım ne öğrendiysem yetişkinlerden öğrendim!**

"Bugün size haaaarika bir haberim var çocuklaaar!"

Öğretmen de harikaya "Haaaarika," diyor, niye herkes her şeyi uzatıyor? Yine bir şeye sevinmiş, dur bakalım ne olmuş? Yağmur yok, kar yok, ödevimi yapmadım, neye seviniyor şimdi? Aha, belki de okullar kapanıyor!

"Harika haber mi? Yoksa okullar mı kapanıyor öğretmenim?"

"Emre, ikinci döneme daha yeni başladık. Ne kapanması?"

"Ben mi kapanıyorum?"

"Ne?"

"Okul kapanmıyorsa beni mi eve kapatıyorsunuz?"

"Hayır."

"Sınıfça okulu mu terk ediyoruz?"

"Haaaayıııır."

"Başka harika haber kalmadı. Hepimiz buradaysak, harika haber yoktur."

"Of Emre, kaç senedir öğrencimsin, bir gün bile okulu sevdiğini görmedim."

"E tamam işte, sevmiyorsam gönderin beni yaaa. Niye bu kadar ısrar ediyorsunuz ki?"

"Offf, haberi de unutturdun bana Emre, otur hadi yerine. Çocuklar, biliyorsunuz iki hafta sonra 23 Nisan."

"Eee? Bu mu harika haber?"

"Emreee! Sus, yoksa teneffüse çıkamayacaksın."

Ya bu yetişkinlerin tehdit olayına bayılıyorum. Hayatım bunlarla geçti. Sürekli tehdit. Babam da böyle. "Ellerini yıka yoksa yemek yiyemezsin." Aç mı kalayım? Annem de böyle. "Ödevini yap yoksa hafta sonu dışarı çıkamazsın." Evde kalırsam sana eziyet anneciğim, hiç susmam, başının etini yerim bütün gün, daha mı iyi?

Öğretmenim de işte böyle. "Emre sus, yoksa teneffüse çıkamazsın!" Teneffüs bu okulda en sevdiğim şey ama o da çok kısa, beş dakika dışarıya çıkıyoruz diye onu da bir şey zannediyorlar. Al öğretmenim al, teneffüsü de al elimden. Enerjim biriksin, biriksin, biriksin içimde, nefesimi tutayım, sonra da sıkıntıdan patlayayım! Sizin böyle sorunlarınız yok tabii. Ellerini yıkamayınca kimse "Kalk elini yıka!" demiyor. Ödeviniz yok! İstediğiniz zaman dışarı çıkıp hava alabiliyorsunuz... **Oh ne âlâ memleket!**

"Çocuklar, bu yıl 23 Nisan'ın yüzüncü yılını kutlayacağız. Biliyorsunuz, her sene 23 Nisan'da çocuklar bir günlüğüne büyüklerin yerine geçer ve o gün için belirlenen çocuklar, tüm ülke çocuklarını temsilen cumhurbaşkanı, bakan, belediye başkanı, kaymakam, vali olurlar."

"Oooo gerçekten harika habermiş!"

"Emreee! Bu yıl bu uygulamayı biz de okulumuzda yapmaya karar verdik. Okul müdürünün, müdür yardımcılarının yerine siz geçeceksiniz ve törene gidecek**siniz. Diğer arkadaşlarınız ise okuldaki törene katıla**caklar."

"Öğretmenim, beni seçin!"

"Ben!"

"Ben, ben, ben!"

"Beeeen!"

"Ben olayımm!"

Bu çocuk milletinin her şeye atlamasına gıcık oluyo rum. Gıcık Olduğum Şeyler Listesi 11. madde... Öğretmeni soru sorunca da böyle bunlar. Hemen ben, ben, ben, ben, ben! Boş yere gürültü. Sakin sakin konuşmak varken... Alternatif cümleler kur, sıyrıl kalabalıkların içinden!

"Öğretmenim, bizim ekip gider, bu iş tam EKER'lik, biz zaten müdürüz eskiden beri. Reco'ya bak, sanırsın okul müdürü, göbeği de var, bir tek takım elbisesi eksik."

"Of Emre yaaa, offff. Sus, yoksa sahiden teneffüse çıkamayacaksın. Şimdiiii, bizim için bütün öğrencilerimiz eşittir. O yüzden kafamıza göre seçim yapamayız. Seçemediğimiz için istedik ki bir yarışma yapalım kendi aramızda. Dört kişilik gruplar oluşturalım. Her grup, Atatürk'e 23 Nisan için bir **teşekkür mektubu** yazacak. Öğretmenlerden bir jüri oluşturacağız ve en güzel

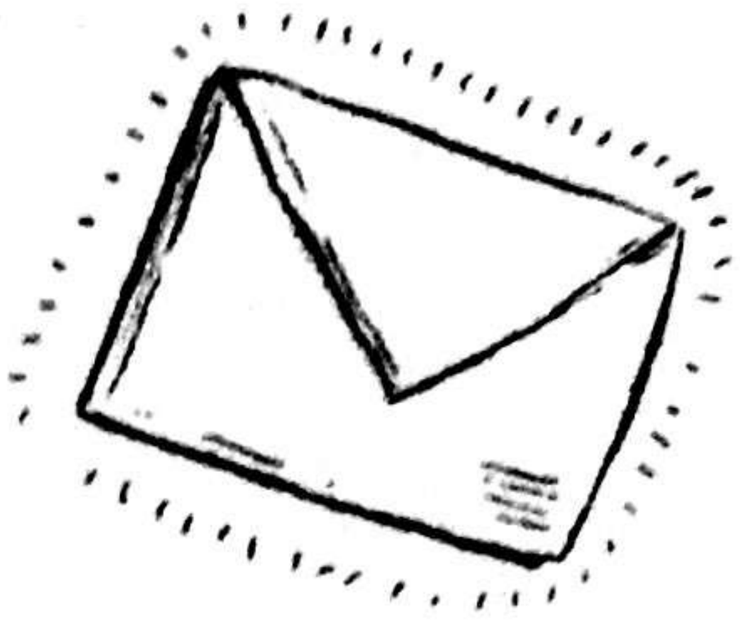

mektubu yazan grup, okul yönetiminin yerine geçecek ve törene gidecek."

"Bizim grup kazansın, EKER kazansın! Okula gelmeyelim de törene gidelim. Okulu ekelim... Her yere giderim ben, okul dışında her yere giderim. Harika haber!"

"Gördün mü bak, harika habermiş. Hadi bakalım, şimdi derse başlayalım. Teneffüste gruplarınızı kurun; konuşmaya, düşünmeye başlayın. Şimdi derse başlıyoruz..."

"O zaman evlerde yazalım. Hadi evlere dağılıp mektup yazalım! Okula niye geliyoruz? Elif, Kerem, Reco, tamam mıyız? Babaannemlerde oturup yazarız."

"Emre teneffüse çıkmıyorsun, bilgin olsun. Sus dedim, susmadın, gitti teneffüs."

Olsun, gitsin teneffüs, sorun değil. Okuldan çıkmak için bir fırsat doğdu bana. Bizim ekip bu işi halleder. Hem de en güzelinden!

EKER MEKTUBU YAZAR,
OKULU EKER!

HEDEFE DOĞRU ADIM ADIM

O gün hemen o teneffüs, yani benim cezalı olduğum teneffüs, bizim ekibi yanıma aldım. Biz zaten iyi günde de kötü günde de beraberiz. Mektup meselesini değerlendirdik.

"Arkadaşlar, bu bizim için bulunmaz bir fırsat. Düşünsenize, hem okuldan yırtacağız bir gün hem de asıl hedefimize ulaşacağız."

"Bizim asıl hedefimiz ne?" dedi Kerem.

"Kafanı tabletten kaldırsaydın, anlardın asıl hedefimizi. Altı aydır biz babaannemde ne yapmak için toplanıyoruz?"

Hepsi başka cevap verdi.

"Orada internet çekiyor. Üst komşuda bedava internet var."

"Babaannenlerdeki yemekler çok güzel."

"Orada ben daha güzel hayal kurabiliyorum."

"Harika bir ekibiz yaaaa! Altı aydır her hafta sonu, babaannemde bunun için mi toplanıyoruz? Biz hangi soruya cevap arıyoruz aylardır?"

"Tabii ki 'Okul neden var?' sorusuna cevap arıyoruz."

"Tamam, onu geç, ikinci soru?"

"Müdür!"

"Eveeet..."

"Oğlum, Atatürk'e yazacağımız mektupla okul neden var, müdür nerede sorularının ne alakası var? Atatürk'e mi soracağız soruyu?"

"Offff Allah'ım offf. Böyle ekip mi olur yaaa? Baştan başlıyorum. Sorularıma tek tek cevap verin. Reco biz neredeyiz?"

"Okulda."

"Bu okulu kim yönetiyor?"

"Okul müdürü."

"Okul müdürü nerede?"

"Odasında."

"Onu hiç gördük mü?"

"Hayır! Asla! Allah korusun."

"Bence de. Peki, biz kazanırsak kimin yerine geçeceğiz?"

"Okul müdürünün."

"Yani kimi göreceğiz?"

"Okul müdürünü! Aaaaaa!"

"Yaaaa!"

"Ben vazgeçtim, ben yazmam mektup falan."

"Ben de vazgeçtim."

"Ben de."

Biz bugüne kadar okul müdürünü hiç görmedik. Odasından dışarıya asla, asla, asla, asla, asla, asla çıkmaz. Sabah biz okula geldiğimizde o çoktan odasında güne başlamış olur. Kapısında dikilen görevli Nizamettullah Amca, ellerini önünde birleştirip öylece bekler, arada bir odasına girip çıkar. Nizamettullah Amca bir heykel gibi aynı yerde dikilir. Kapı kolu neyse, Nizamettullah Amca da kapı için o demektir. Öğretmenlerimiz de okul müdürü hakkında konuşmayı sevmiyorlar. Sorduğumuzda cevap vermiyorlar, lafı geçiştiriyorlar. Bize göre en çok da onlar korkuyor. Müdürün odasına giren her öğretmen dışarıya salya sümük ağlayarak çıkıyor çünkü. **Kim bilir neler oluyor içeride?**

Okulda müdürü gören hiçbir öğrenci olmadığı için dilden dile dolaşan efsaneler var. Kimileri onun üç metre boyunda, yüz elli kilo ağırlığında, **dev** gibi bir adam olduğunu söylüyor. Kimisi sırtında kocaman bir kamburu, kimisi yüzünde armut şeklinde bir yara izi olduğunu anlatıyor. Geçen sene mezun olan çocuklardan biri, gece okulun bahçesine saklanıp müdürün çıkmasını beklediğini ve müdürün bir kolundan el yerine demir bir kaptan kancası sallandığını söylemişti.

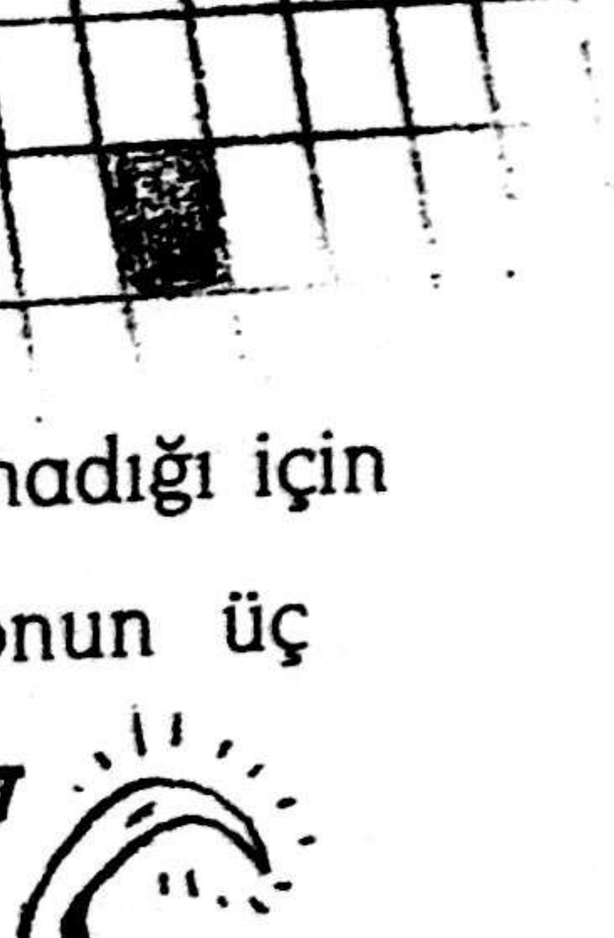

Bu 23 Nisan'da onun yerine geçme işini biraz da bunun için istemiştim. Müdürü inanılmaz merak ediyordum. Eğer yerine geçersem onu kesin görecektim. Korkuyordum ama yine de istiyordum. Zaten hep böyleyim ben. Korkacağımı bildiğim hâlde annemden babamdan habersiz korku filmi izliyorum. Tamamını asla izlemiyorum, sadece beş dakika bakabiliyorum. Sonra da gidip annemle babamın arasında uyuyorum. Okul müdüründen de öyle korkuyordum ama yine de merak ediyordum.

"Elif söylesene, görürsek müdüre ne diyeceğiz?"

"Sizden çok korkuyorum Sayın Müdürüm, bana bir şey yapmazsınız değil mi?"

"Haklısın, bunu da diyebiliriz ama eğer konuşabileceğimiz gibi biriyse yani eğer bize bir şey yapmazsa başka bir şey daha sorabiliriz."

"Neee?"

"Sayın Müdür Bey, işinize karışmak gibi olmasın ama bu okul neden var, biz bu okula neden geliyoruz?" diyeceğiz."

"Vayyy beee! Harikasın Emre ama çok tehlikeli. Ya bize bir şey yaparsa? Bak oğlum, ben sınıfta falan

kalmak istemiyorum, anladın mı?"

"Bilmiyorum. Onu göreceğiz ama bizim için görevimiz de çok önemli yani beni ikna etsin, beni gerçekten okulun neden olduğuna inandırsın, ben gelirim okula. Benim esas sorunum, neden burada olduğumuzu anlayamamış olmak. Anlarsam gelirim."

"Ben de."

"Ben anlasam da gelmek istemeyebilirim."

"Teşekkürler Reco, dürüst adamsın!"

O gün tüm teneffüslerde bunu konuştuk. Ertesi gün okulda mektup yazamayacağımıza öğretmenimizi ikna ettik. Bizim zamana ihtiyacımız vardı. Öğretmen bir hafta süre verdi. Bir hafta boyunca okul çıkışlarında babaannemin dikiş odasında toplandık. Nasıl yazacaktık? Ne yazacaktık?

"Kolay o, biz yaparız..." demiştik ama o kadar da kolay değilmiş. Zaten hepimizin teşekkür etmekle ilgili sıkıntısı var. Annem benden yaptığı yemek için, babam bana harçlık verdiği için, öğretmenim bana bilgi öğrettiği için, bakkal bana ekmek sattığı için, çöpleri

toplayan Rıza amca elimden çöp poşetini aldığı için, Reco'nun annesi Reco'yu çağırdığımda Reco'nun sokağa çıkmasına izin verdiği için, herkes ama herkes teşekkür bekliyor. Edemiyorum ben de. Utanıyorum. Teşekkür etmem gerektiğinde başımı önüme eğiyor, ağzımdan kelimeyi **"şekredirim"** falan diye çıkartıyorum. Aynı şey bir de özür dilerken oluyor. Genelde herkesten özür dilemek zorunda kalıyorum. Aslında her zaman özür dilenecek bir şey yok. Ben doğru bildiğimi yapıyorum ama annem, babam, öğretmenim, herkes "Çabuk özür dile!" diyor. Ben de çabuk özür diliyorum. O zaman özür **"özdlerim"** diye çıkıyor. Çabuk olunca böyle oluyor! Neyse işte, zaten teşekkürle başım belada, şimdi bir de teşekkür mektubu yazacağım. Üstelik Atatürk'e! Biraz gerildim tabii ama bu işin üstesinden gelmemiz lazım.

Bütün hafta boyunca, her teneffüs okulda ve her akşam bir saat babaannemde ne yazacağımızı konuştuk. Üzülerek söylüyorum ki ortaya bir şey çıkartamadık. Cumartesi ve pazar tüm gün buna çalışacaktık. O mektubu ya yazacaktık ya yazacaktık!

Gıcık Olduğum Şeyler Listesi'nin 4. maddesi, hemen pes eden insanlardır. Ben pes etmem!

MEKTUP

Cumartesi sabahı erkenden babaannemin dikiş odasında toplandık ve buzdolabı kutusundan tahtamızdaki **OKUL** yazısının yanına **MEKTUP** yazdık. Önce onu çözmemiz gerekiyordu. Mektubu yazabilirsek yarışmayı kazanır, yarışmayı kazanabilirsek müdüre ulaşabilir, müdüre ulaşır ve hayatta kalırsak da "Siz şimdi bu okul işine ne diyorsunuz?" diye sorabilirdik ama önce mektubu yazmamız gerekiyordu.

En baştan başladık. Ortaya şu soruyu attım:

"Aranızda daha önce hiç mektup yazmış olan var mı?"

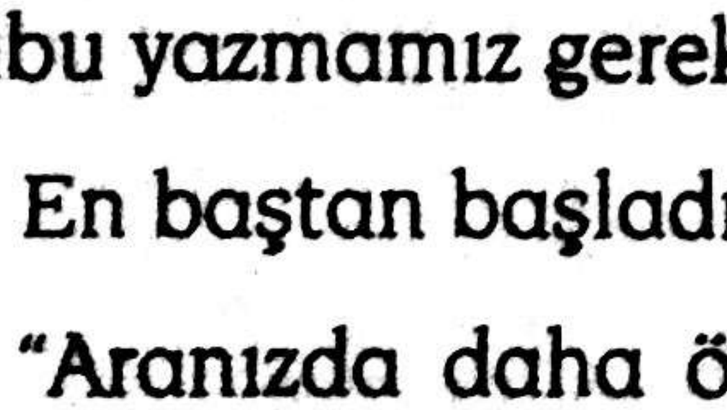

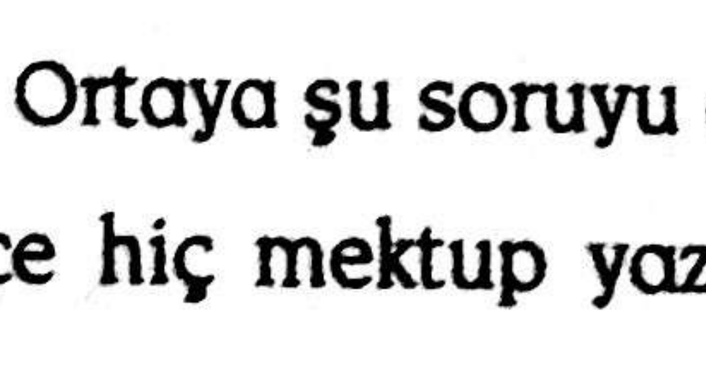

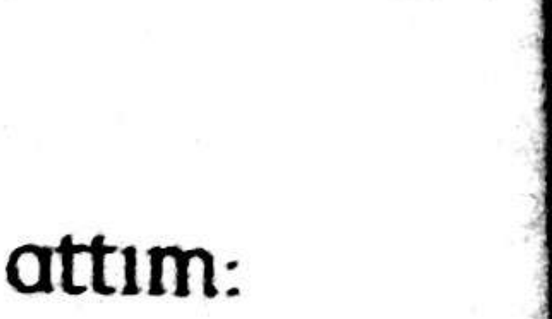

Ekibe bak. Hiçbirimiz iki satır mektup yazmamışız, Atatürk'e mektup yazacağız! **Oh ne âlâ memleket!**

"Deneyelim," dedim. Herkese kâğıt ve kalem verdim. Birer paragraflık bir teşekkür mektubu yazmalarını istedim. Kendim yazmadım. Ben büyüyünce kesin öğretmen olurum. Üç tane çocuk görünce hemen onlara bir şeyler yaptırmak istiyorum ama kendim asla yapmıyorum. Bak gene aynı şey oldu, ekibe "Mektup yazın," dedim, kendim yazmıyorum. Tipik bir öğretmenim ama öğretmen olursam okula gitmem gerekir. Bu da zaten en büyük derdim.

Neyse, öğrencilerim yarım gün uğraştılar ve ortaya şöyle saçma sapan şeyler çıktı:

"Teşekkür ederim Ata'm. 23 Nisan'da hep gezmeye gidiyoruz, pamuk şeker alıyoruz, simit alıyoruz, yanına meyve suyu da alıyor babam. Güzel güzel yiyorum, oooh. Törenden çıkınca 'Bugün tatil madem, dönerciye gidelim,' diyorum, oraya da gidiyoruz, döner de yiyoruz. Oooh. Bu ülke çok güzel bir ülke Ata'm. Her yeri çok güzel. Amasya'nın elması, Bursa'nın İskender'i, Adana'nın kebabı, Antalya'nın muzu, Ankara'nın simidi... Her yerin her şeyi çok güzel. Bu güzel ülke için teşekkür ederim.

İmza: Reco"

"Aferin Reco. Sana karnın açken mektup yazdırırsak olacağı bu. Otur, sıfır!

"Sevgili Ata'm. Bu güzel ülke için teşekkür ederim ama ben sana küsüm. Neden ben doğmadan önce öldün ki? Ben de seni görmek istiyordum. O zaman sana mektup yazmak zorunda kalmazdım, tanışırdık, sanırdım. Ülkü'yü salıncakta salladığın gibi beni de sallardın.

İmza: Elif"

"Bravo Elif. Bir Ata'mız kalmıştı küsmediğin, ona da küstün. Otur, sıfır!

"Ata'm, sana mektup yazmayıp e-posta gönderiyorum. Aslında aplikasyon indirebilsen yazışmak daha kolay olurdu. Teknoloji acayip gelişti. Sizin zamanınızda böyle teknoloji olsa ohoooo kim bilir neler yapardınız?"

"Sus Allah aşkına Kerem. Daha devam etme. Böyle mektup mu olur yaaa? Yeni soruyu soruyorum: Daha önce hiç mektup okuyan var mı?"

"Yok."

"Yok."

"Yok."

Muhteşemiz... Gerçekten muhteşemiz. Hiç bilmediğimiz bir konuya atladık. Önce bunu öğrenmemiz lazım. Kara kara düşünürken aklıma babaannem geldi. O bana bir ara "Deden bana mektuplar yazardı, hey

gidi günler, hey gidi gençlik..." falan demişti sanırım. Dur bakalım...

Hemen salona babaannemin yanına gittik. Koltuğunda uyuyordu. Uyandırdım.

"Babaanneeee..."

"Metiiin!"

Heee Metin, tamam ben Metin. "Anne, bana dede-
min mektupları lazım."

"Deden mi? Babam bana hiç mektup yazmadı."

"Senin baban değil, benim dedem. Yani babamın babası ama ben Metin'sem, benim babam yani."

Aaaaa! Uyudu.

"Babannneeee?"

"Çetin?"

"Babaanne ben amcam değilim yaaa, offff."

"Kimsin sen?"

"Metin'in oğluyum ben, Emre."

"Tamam."

Bir daha uyudu. Dürttüm.

"Senin kocan kim?"

"Aziz. Öldü ama Aziz."

"Olsun, Allah rahmet eylesin. Aziz sana hiç mektup yazdı mı?"

"Yazdı."

"Nerede?"

"Teee orada, çekmecede."

Tekrar uyudu. Uyusun...

Mektupları çekmeceden aldık ve tekrar odaya dönüp

okumaya başladık.

"Pek kıymetli Letafet Hanımcığım."

"Ruhu revanım Letafet Hanımcığım."

Hanımcığım. Hep böyle başlamış mektuplar. Demek ki mektuba böyle başlanıyor. Eee biz nasıl başlayacağız?

Yarım saat düşündük ve **"Pek Kıymetli Ata'mız"** diye başlamaya karar verdik. Başlık bulmamız yarım saat sürdüyse mektubun sonunu biraz zor görecektik.

Dedem Almanya'da çalışıyormuş. Durmadan Almanya'yı anlatmış babaanneme mektuplarda. Yollar şöyle, parklar böyle, evler şöyle... E biz de şimdi Atatürk'e Türkiye'yi mi anlatacağız? Kendi kurduğu ülkeyi kendisine mi anlatalım?

Dedem babaanneme hâl hatır sormuş. Annem nasıl, babam nasıl, çocuklar nasıl, amcam nasıl, yengem nasıl, teyzem nasıl, enişte nasıl, komşular nasıl? Herkesi tek tek sormuş. En sonunda da "Sen nasılsın?" diye sormuş. E biz şimdi bu bölümü kendi mektubumuza yazamayız. Soru sorsak cevap vermesi gerekecek ve teknik olarak veremez.

Dedem, babaanneme Almanya'da neler yaptığını an-

latmış. Bir keresinde kaybolmuş ve yolunu bulması neredeyse yarım gününü almış, böylece izin gününün yarısını yol arayarak geçirmiş. Bu kısımlar güzel ve eğlenceli. Her mektupta böyle yerler var, yani dedem gününü nasıl geçirdiğini yazıyor. Biz de bari bunu yapalım, dedik.

Bir de dedem sürekli hayal kurmuş. "Memlekete izne gelince şunu yaparız, bunu yaparız," demiş. Demek ki mektupta hayal de olabilir.

Kolları sıvadık ve yazmaya başladık.

Pek Kıymetli Ata'mız,

Biz, sizin kurduğunuz bu güzel ülkede yaşayan dört çocuğuz. Sizin çocukken kargaları kovaladığınız uçsuz bucaksız tarlalarda koştuğunuz gibi biz de okul bahçesinde koşuyoruz. Güzel kitaplar okuyoruz, güzel şarkılar dinliyoruz.

Her gün okula gidebiliyorsak, evlerimizde huzurla yaşayabiliyorsak, Türkçe konuşabiliyorsak; bunun sizin, silah arkadaşlarınızın ve Kurtuluş Savaşı'nda sizinle birlikte olan herkesin sayesinde olduğunu biliyoruz. Sizlere layık birer insan olmak için çalışıyoruz. Kötülükten uzak, iyi düşünen, üreten, çalışan, okuyan, araştıran; ülkesini,

doğaya, insanları, hayvanları, tüm dünyayı seven çocuklar olursak sizi mutlu edeceğimizi düşünüyoruz.

Kaynaklı vaktinizi almamak ve çalışmalarınıza dönmek için mektubumuzu kısa kesiyoruz.

Sarsılmaz teşekkürlerimizle...

İmza: Ekler

Çok uğraştık ama valla güzel oldu. Mektup bittiğinde kolumuzu kımıldatacak hâlimiz kalmamıştı. Öyle arada "Okulu seviyoruz..." falan da dedik ama o da Ata'mızı üzmemek için. Dedem de ayağını kırmış, babaannem üzülmesin diye söylememiş, iyileştikten sonra yazmış. Biz de öyle yaparız. Başka ne yazacağımızı bilemediğimiz için "Çalışmalarınıza dönmek için kısa kesiyoruz," dedik. Gören de bizi NASA'da uzay araştırmaları yapıyor sanır haa! Tabii NASA'ya giden yol da sonuçta buradan geçiyor. Oradaki bilim insanları da bir zamanlar bizim gibi öğrenciydiler.

Mektuba son hâlini verebilmek için iki gün uğraştık. El yazısı güzel olduğu için Elif onu temize çekti. Pazar akşamı alnımızdan terler akıyordu ama bitirmiştik mektubu. Acayip uykum vardı ama uyuyamıyordum. Aşırı, aşırı, aşırı heyecanlıydım.

KOŞA KOŞA DOĞRU OKULA

Pazartesi koşa koşa okula gittim. Annem şaşırdı ben yataktan öyle hızlıca çıkınca. Doğruyu söylemek gerekirse ben de şaşırdım. Uzun zamandır okula giderken bu kadar heyecanlanmamıştım. Daha doğrusu bir kere de böyle ilkokul birinci sınıfın ilk günü heyecanlanmıştım. O zaman okulun ne olduğunu bilmiyordum, acayip merak ediyor ve mutlaka gitmek istiyordum. Ben sanıyordum ki içeride hep oyun oynanıyor, kimse sana karışmıyor. Evden güzel bir yer sanıyordum okulu. Koridorlarda **çikolata çeşmeleri** var, lıkır lıkır içiyorsun, sınıflarda **top havuzları** var, zıp zıp zıplıyorsun, bahçede **oyuncak ağaçları** var, oyuncak topluyorsun falan sanıyordum. Öyle düşünüyordum, yoksa çocuklar

neden gitsin? İlk gün öyle olmadığını anladım ama. Bir daha da zaten hiç heyecanlanmadım.

Şimdi uzun yıllar sonra ilk kez okula koşarak gidiyordum.

Mektupları öğretmenimize teslim ettik. Beş dakika sonra ben "N'oldu öğretmenim, sonuçlar açıklandı mı?" diye sormaya başladım. Öğretmenler odasına kırk kere gittim. Evde "Öğretmenimi bir arayalım," diye tutturdum, dört kere de evden öğretmeni aradım. Her ders sordum. Aslında öğretmen, "Cuma günü açıklayacağız," demişti ama bilirsiniz, çocuklar sabırsızdır. Ben de çocuğum sonuçta. Ben yetişkin olsam çocukları hiç bekletmem. Ne istiyorlarsa hemen yaparım. Gıcık Olduğum Şeyler Listesi'nin 3. maddesi, çocukları gereksiz yere bekleten yetişkinlerdir.

Sonunda cuma günü geldi. O kadar heyecanlıydım ki perşembe gecesi pantolonla yattım. Yataktan kalkar

kalmaz okula koştum. Annem bendeki bu değişimi anlamadı, babama diyor ki "Emre'ye bir hâller oldu, okula koşa koşa gidiyor artık. Büyüyünce kesin doktor olacak!" Sanki doktorlar hastaneye koşa koşa gidiyor...

Cuma günü karnımda kelebekler uçuştu. Kalbimde kuşlar tepişti. Heyecanlandıkça tuvaletim geldiği için yüz kere falan tuvalete gittim. Sonunda okul çıkışı hepimiz okulun bahçesinde sıraya girdik. İçimden dualar ediyordum.

İstiklal Marşı'ndan sonra müzik öğretmeni elinde kartondan bir adamla kapıda belirdi. Okul bahçesinde **"Uuuuuuuuuucucucuuuuuuuv!"** sesleri yükselmeye başladı. O neydi öyle yaa? Kartondan yapılmış gerçek bir insan maketi taşıyordu müzik öğretmeni. Maketi iki ayaklarının üzerinde doğrulttu, arkasına karton bir destek koydu. **"Tanıştıraayım, okul müdüremiz,"** dedi.

Okul bahçesinde bir uğultu koptu. Herkes üçer adım geriye çekildi. Bütün okul şaşkın gözlerle, karşımızda dikilen maket adama bakıyorduk.

"Haydaaaa!"

"Okul müdürü müüü?"

"Bu muymuş?"

"Normalmiş..."

"Neresi normal, adam kartondan!"

"Hani korsan kancası?"

"Gerçeği nerede?"

Herkes birbirine soruyordu. Sorular okul bahçesinde toplanmış, halay çekiyordu. Kartondan adam normal birine benziyordu. Sadece kalın bir mont giydirilmiş, güneş gözlüğü takılmış, kafasına bere geçirilmiş, eldivenli ve kartondandı. Hava o kadar soğuk değildi ama üşüyordu demek ki karton müdür. Kartondan olmasına rağmen fazla insan gibi duruyordu. Biz daha başka hayal etmiştik. Söylemiştim size; onun kancalı, üç kollu, çift başlı falan olduğunu düşünüyorduk. Bütün bunlar, okula yeni başlayan her çocuğa, üstüne ekleye ekleye anlattığımız efsanelerdi. Dinlerken de anlatırken de inanmamıştık ama inanmışız meğer. Şimdi herkes "Eeee kanca yok!" dediğine göre, demek ki hepimiz en çok buna inanmışız.

Karton müdür çıka çıka 1.60 boyunda, göbekli ve bıyıklı normal bir insan çıktı. **"Eee bu müdür babam gibi,"** dedi birisi. "Aynı amcama benziyor haaa...","**Eeee**

normal insan okul müdürü!" uğultuları arasından müdürün sesi duyuldu hoparlörden.

Valla sesi de normalmiş. Ben belki sesi mekaniktir, hani böyle robot sesi gibidir, belki robot-insandır falan diye düşünmüştüm açıkçası ama o basbayağı **"Çocuklar, sesssiiiz!"** dedi. Resmen Türkçe konuşuyordu müdür. Müzik öğretmeni, daha gerçekçi olması için karton müdürün ağzına mikrofon tutuyordu.

"Yanınıza gelemediğim için maketimi gönderdim, size içeriden sesleniyorum. Biliyorsunuz, öğretmenleriniz geçtiğimiz hafta bir yarışma düzenlediler. Yazdığınız mektupların hepsini dikkatle okudum. Gerçekten harika mektuplar yazmışsınız. Beni çok duygulandırdınız. Çoğunda gözyaşlarıma hâkim olamadım. Sizler gibi öğrencilerin okul müdürü olmaktan büyük gurur duyuyorum."

Uğultu kesilmiyordu. Biz kaç yıldır bu adamı merak ediyorduk! Tabii ki uğuldayacaktık. Bizim için okul müdürümüz sadece bir imzadan ibaretti: **Necati Hiçyok.**

Okuldan eve giden kâğıtların altında hep onun imzası oluyordu. Bu imza sayesinde onun yaşadığını biliyorduk çünkü okulda okul müdürüne ait başka bir yaşam belirtisi görmlyorduk.

"Duygulanıyormuş," dedi Elif kulağıma.

İçeriden konuşan karton müdür konuşmaya devam etti:

"Öncelikle bu güzel mektuplar için hepinize okulumuz adına ayrı ayrı teşekkür ederim. Ancak bir grubu seçmek zorundaydık. Oldukça zorlandık. Kararımızı vermek hiç kolay olmadı. Şimdi huzurlarınızda yarışmayı kazanan grubumuzun üyelerini açıklamak isterim. Bu arkadaşlarımız, önümüzdeki hafta benim ve müdür yardımcılarımın yerine geçip törene gidecekler."

Müzik öğretmeni rolüne kendini fena kaptırmıştı. Elindeki kâğıdı açıp kartondan müdürün gözüne gözüne tuttu, sanki görecekmiş gibi.

Uğultu bir anda kesildi. Bütün okul nefesimizi tuttuk. Hepimiz günlerdir bu anı bekliyorduk. Ben okul müdürü olsam lafı hiç bu kadar uzatmazdım, camdan bağırıverirdim, "Emreeeee siz kazandınız, hayırlı uğurlu olsun!" diye. O da buna benzer bir şey yaptı. Bağırarak okudu:

"Grubun adıııııı: EKER! Emre, Kerem, Elif ve Recel"

Sabahtan beri tuttuğum nefesi "Ohhhhhh!" diye dışarı bıraktım.

Okul müdürü isimlerimizi söyledikten sonra ses ke-

sildi. Bizi bayrak direğinin altına aldılar, karton müdürü de yanımıza getirdiler. Karton müdürle tokalaştık. Allah'ım günlerdir bu anı bekliyordum ve az kalsın korkudan altıma yapacaktım. Adam kartondandı, belliydi öyle olduğu ama yine de dokunmaya korkuyorduk. Korku böyle pis bir şey. Birinden bir kez korkuyorsan, gölgesini bile sevemiyorsun.

Öğretmenlerimiz bizi tebrik ettiler, çocuklar alkışladılar. Ben kilitlenmiş gibi karton müdüre bakıyordum, gözlerimi ondan alamıyordum. Reco dürtüyordu, Kerem kolumdan çekiyordu, Elif "Emreee, Emreee!" deyip duruyordu ama ben kımıldayamıyordum. Dünyanın en saçma şeyiyle birbirimize bakıyorduk. Şu an karton dan bir okul müdürü beni tebrik ediyordu, ben de aşırı korktuğum için kımıldayamıyordum. En sonunda Reco beni kucakladı, müzik öğretmeni de karton müdürü kucağına aldı, ters yönlere doğru uzaklaştık.

Koridorda bütün çocuklar, hatta üst sınıflardaki çocuklar gelip "Müdürü göreceksiniz, korkmuyor musunuz?" falan dediler. İnanılmaz korkuyordum ama hiç belli etmedim. **"Yoook yaaaa, neden korkayım, kartondanmış zaten ehehehehe..."** diye espriler yapıyordum. Bir yandan da aşırı merak ediyordum. Maketi görmeden önce işimiz kolaydı. Onu zihnimizde bir canavar gibi yaşatıyorduk ama şimdi bizim müdürün canavar olmadığını anlamıştık. E peki, neydi o zaman?

Meraklı olmak, benim hem en sevdiğim hem de en sevmediğim huyum. Meraklı olmayı seviyorum çünkü bütün eğlenceli ve güzel şeyler

meraklı oluşum sayesinde gerçekleşiyor. Meraklı olmayı sevmiyorum çünkü bütün kötü ve sıkıntılı şeyler meraklı oluşum yüzünden başıma geliyor. İşte içimdeki merak, beni yine dürtmeye başladı.

Artık her şeyden önce, her şeyden ve her şeyden önce öğrenmem gereken bir şey vardı: Okul müdürü neden bunca yıl gün yüzüne çıkmamıştı? Neden kendisi değil de maketi geliyordu? Hasta mıydı? Korkuyor muydu? Bir şeyden mi kaçıyordu? Bir sıkıntısı mı vardı? Madem kanca yok, çift baş yok, uzayan ve kısalan kollar falan yok, bu adamın neyi vardı? Diyeceksiniz ki ne yapacaksın sen doktor musun, dedektif misin, psikolog musun? Meslek sahibi olmaktan daha önemli bir şey varsa o da bence şu: Meraklı olmak... Daha bir paragraf önce söyledim, ben iflah olmaz bir meraklıyım!

MÜDÜR MÜDÜR MÜDÜR?

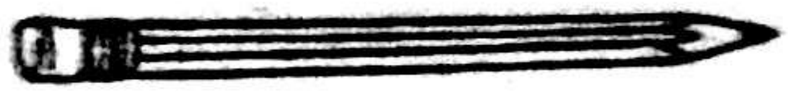

Okulun en önemli karakterlerinden biri Nizamettullah Amca'dır. Bizim sınıfta herkesin ismi kısa kısa. Neredeyse hepimizin ismi iki hece ya da tek hece: Ada, Elif, Esra, Kerem, Can, Cem, Ayşe, Yiğit, Kaan, Mehmet falan. Bize bunlar bile uzun geliyor da Mehmet'e Memo, Murat'a Muro diyoruz. Nizamettullah Amca'daki isim kimselerde yok. Soyadı da Dallıbudakoğulları. Adını soyadını birlikte söyleyene kadar akşam oluyor:

Nizamettullah Dallıbudakoğulları!

Ancak bu isim, Nizamettullah Amca'da çok garip durmuyor çünkü onun boyu da çok uzun! Tam tamına 2 metre 17 santimetre! Mesela ben, Nizamettullah Amca'nın göz rengini bilmiyorum çünkü hiç göz göze gelemiyoruz. O diz çökse bile bu mümkün değil!

Koridorda yürürken gölgesi kendisinden önce geliyor ve birdenbire hava kapanıyor. Geçenlerde çamura basmış, ayak izinin olduğu yere su doldurduk ve içinde kâğıt gemi yüzdürdük. Kızı Nil de bizim okulda okuyor. Kız bazen babasının kucağına çıkıyor, sanki tırmanma duvarına tırmanıyor gibi.

Nizametullah Amca, sürekli okul müdürünün kapısının önündedir. Kapının önünde dikilip durur ve ara ara hızlıca müdürün odasına girip çıkar.

Bizim okulda -bahsetmiştim- müdürle ilgili bazı efsaneler vardır. Nizametullah Amca da bu efsanelerin bir parçasıdır.

[redacted] Okul müdürü bir canavar ve Nizametullah Amca da onun devi. İkisi birlikte iş yapıyorlar ve Nizametullah Amca onun için çalışıyor.

[redacted] Okul müdürü aşırı, çok aşırı kötücül bir cüce ve Nizametullah Amca'yı o yönetiyor.

[redacted] Nizametullah Amca eskiden bir yetmiş boyundaymış, okul müdürü bir cadymış ve onu bu hâle dönüştürmüş.

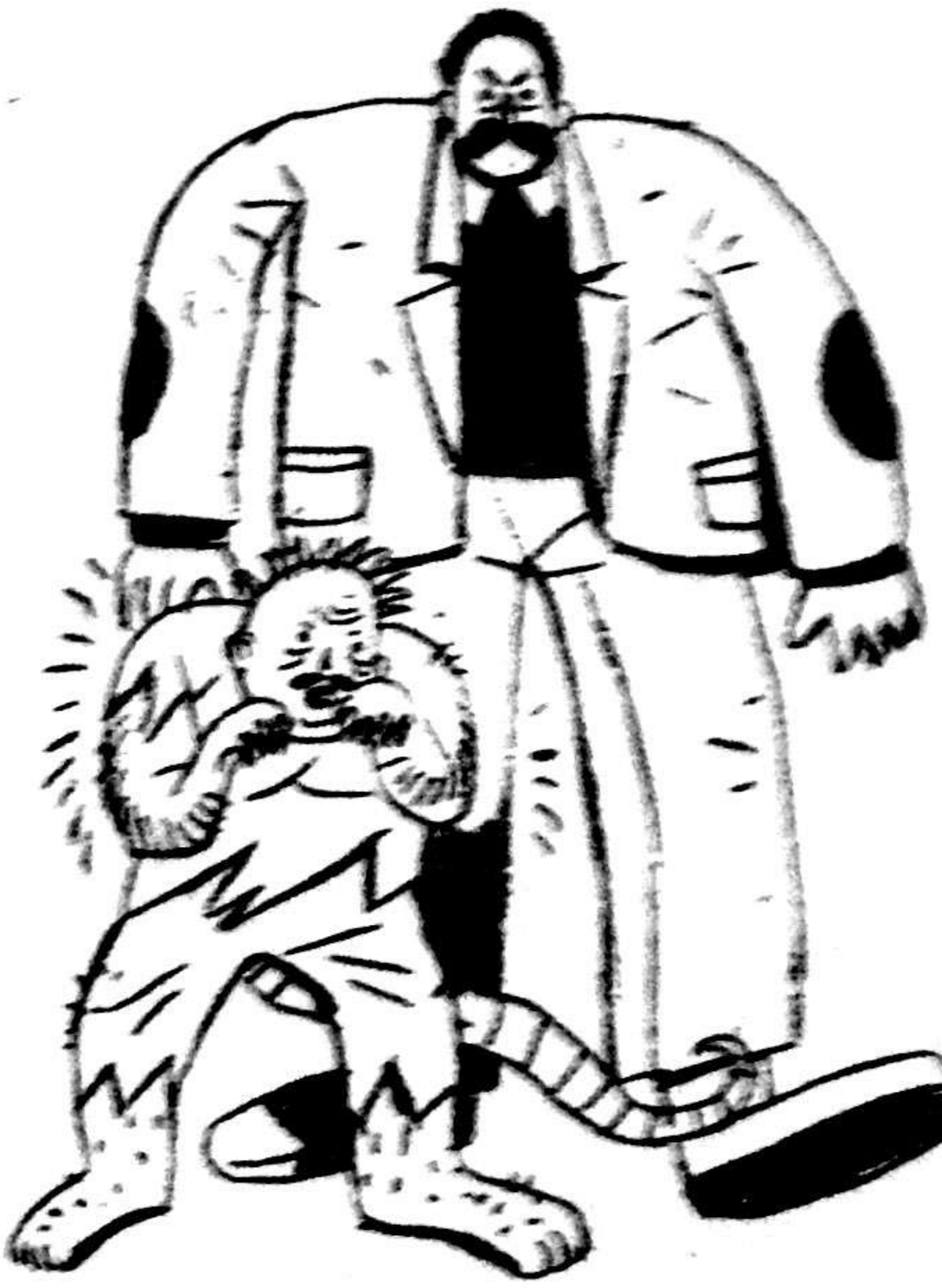

Amaaaan, işte böyle saçma sapan bir sürü efsane ama biz bunlara inanıyoruz. İnanmamış gibi yapsak da inanıyoruz. İnandığımız için de bir kere bile gidip Nizamettullah Amca'ya "Neler oluyor?" diye soramadık.

Ancak bu kez cesaretim yerindeydi. Müdürü kartondan da olsa görmüştük. Öyle insan yiyen birine benzemiyordu. Ayrıca haftaya müdürün yerine geçecektik. Nasıl olsa buraya gelecek ve gerçeklerle yüzleşecektim. Beklemenin kime ne faydası vardı?

Koşarak Nizametullah Amca'nın yanına gittim ve bin kere üst üste "Nizametullahamcamüdürünneyivarbisöyleseneneyivarneyivar?" dedim.

Bu, en sevmediğim huylarımdan biri. Bir şeyi asla sakince isteyemiyorum. Annemden babamdan bir şey isterken de böyle aşırı heyecanlı, ısrarcı ve insanı bunaltan birine dönüşüyorum. Sonuçta dediğim oluyor ama dediğimi yaparken "Öffff yapalım da sussun," diyorlar. O zaman da bunu dedikleri için sinirleniyorum ve ağlamaya başlıyorum. Sonra da annem, "Yaptık işte dediğini, daha neyine ağlıyorsun?" diyor. Bu sefer de buna sinirleniyorum.

Offff... çocuklar için hayat çok zor. Yeri gelmişken

söyleyeyim, Gıcık Olduğum Şeyler Listesi'nin 5. maddesi de çocukları sinir eden yetişkinlerdir.

Nizametullah Amca'ya yarım saat dil döktüm. Bütün yalvarmalarıma rağmen sadece "Zamanı gelince öğrenirsin," dedi. Bakınız Gıcık Olduğum Şeyler Listesi 3. madde: Çocukları gereksiz yere bekleten yetişkinler. Zamanı gelince öğrenirsin ne yaaa? Zamanı gelmiş ki soruyorum! Her insan, boyunun tersi uzunluğunda cümleler kuruyor. Mesela ben 1 metre 30 santimim ama yüz cümleyi arka arkaya kuruyorum. Nizametullah Amca 2 metre 17 santim ama "Zamanı gelince öğrenirsin," diyor. **Boyun kadar konuş Nizametullah Amcaaaaa, anlat bana müdürün şu sırrını!**

BÜYÜK GÜNDEN ÖNCEKİ GÜN

Müdür hakkında bilgi alamadım. Heyecandan deliye dönmek üzereyim. Tuvalete sehpa koydum. Söylemiştim heyecanlanınca tuvaletim geliyor. Kaç gündür sürekli heyecanlıyım ve tuvalete gidip gelmekten bıktım. Bu yüzden tuvalete bir sehpa koydum, ödevlerimi orada yapıyorum. Tuvalet kâğıdı rulosunu başımın altına yastık yapıp uyuduğum zamanlar bile oldu. 22 Nisan'ın neredeyse tamamını tuvalette geçirdim.

Bence tuvaletler çok önemli yerler ama evin içinde gereken önem verilmiyor. Yani şöyle düşün, asla rahatsız edilemeyeceğin, birinin çat kapı giremeyeceği, kendi başına kalabileceğin tek mekân. Annem odama girmeden önce kapıyı tıklatıyor ama "Girebilirsin..." dememi beklemiyor. Sadece haber vermiş oluyor. Gıcık

Olduğum Şeyler Listesi'nin 6. maddesi: Haber vermenin izin istemek yerine sayılması. Mesela "Emre kalemini alıyorum," cümlesinin izin istemek olduğunu düşünüyorlar. Hayır, bu haber vermek! Doğru cümle "Emre, kalemini alabilir miyim?" olmalı. Odanın kapısını çalmak da öyle, sadece geldiğini haber vermiş oluyorsun, "Girebilir miyim?" demen lazım!

Ama tuvalet öyle değil. Oraya kimse giremiyor. Hatta çağırsam bile gelmiyor. Çocukken tuvaletim bittikten sonra "Anneee bitttiii!" derdim ve annem koşarak gelirdi. Bu pis işlemden o kadar bıkmış ki artık "Ya gel bi'şey söyliycemm..." desem bile gelmiyor. O yüzden benim için evin en huzurlu yeri tuvalet. Burada istediğim kadar yalnız kalabiliyor, istediğim kadar düşünebiliyorum. **Oh ne âlâ memleket!** Ama tuvaletler çok rahatsız. Ben tuvalet yapan bir usta olsam, buraya karşısında oyuncusu olan **robotlu satranç masası** yerleştirirdim. Klozetin karşısına ayaklarımı uzatabileceğim bir yükseklik koyardım. Oturduğum yerden basket atabileceğim bir pota sistemi yapardım kapının arkasına. Top sihirliymiş mesela, yerden sekip tekrar bana geliyormuş ama yapmamışlar. Dümdüz.

Bütün her yerde klozet, kapı, klozet, kapı... Başka bir şey yok.

Gerçi bunu bile iyi yapmışlar. Babaannem anlatıyordu, onun çocukluğunda tuvaletler hep bahçede oluyormuş. Gece tuvalete gitmek istediklerinde karanlıkta, bahçede yürüyerek gidiyorlarmış. Ben gece kalkıp koridordaki tuvalete gitmeye bile korkuyorum haa. Bunlar

gece bahçeye çıkıp gidiyorlarmış, bir de tuvalette musluk olmadığı için yanlarında su götürüyorlarmış. Asıl şaşırtıcı olanı, tuvalet kâğıdı meselesi. Tuvalet kâğıdı henüz icat edilmediği için tuvalet kapısının arkasına çaktıkları çivilere herkes kendi tuvalet mendilini asıyor, herkes kendi mendilini kullanıyormuş. Gece kalkacaksın, üstünü giyineceksin, bahçeye çıkacaksın, yolunu bulacaksın, suyu taşıyacaksın, karanlıkta kendi tuvalet mendilini bulacaksın, düşünsene başkasının mendilini de kullanabilirsin yanlışlıkla! Ohoooo... bekle de bekle. İyi ki babaannem değilim haa, ben babaannem olsam altıma yapardım.

Neyse işte, 22 Nisan'da çok heyecanlıydım. Bütün gün tuvalette ertesi gün ne olacağını düşündüm durdum. Aslında bu kadar çok düşününce ertesi gün daha erken olmuyor. Yine aynı zaman geçti ve sonunda gece oldu. Ertesi sabah uyandığımda günlerden 23 Nisan olacaktı.

BÜYÜK GÜN

Sabah kalktım demiyorum çünkü uyuyamadım. Gözüme uyku girmedi. Sabah erkenden kalktım, müdürün yerine geçeceğim diye pantolon, gömlek, kravat, ceket giyecektim, onları giyindim. Annem arkamdan ağladı. "Allah'ım daha ilkokuldan mezun olmadan müdür oldu yavrum, tü tü tü tü maşallah," dedi. Babam da "Müdür Bey, bizim çocuğun durumu nasıl?" diye sordu. Soğuk şakalarda anne babamın üstüne kimseyi tanımıyorum.

Kapıdan çıktığımda birini gördüm, dik dik bana bakıyordu. "Buyrun amca, bir şey mi istiyorsunuz?" diye sordum. "Benim, ben Reco," dedi. Reco'ymuş. Takım elbiseyi giyince **müteahhit** gibi olmuş. Babasının kravatı da büyük gelmiş, dizine kadar sarkmış kravatı. Baktık karşıdan Elif'le Kerem de geliyor. Onlar da saç-

ma sapan giyinmişler bizim gibi. Sanki kot pantolonla, eşofmanla, normal kıyafetle müdür olunmuyor. Hepimiz gelin damada döndük sabah sabah!

Bizim mahallenin köpeği Pışık da peşimize takıldı. Her sabah mahallenin fırınına kadar bizimle birlikte gelir. Fırının önüne gelince yollarımız ayrılır çünkü Fırıncı Necmi Abi, Pışık'a poğaça verir, o da poğaçasını mideye indirir fakat bu sabah fırın kapalıydı. 23 Nisan bir çocuk bayramı ama yetişkinlere de tatil! Yetişkinlere oh ne âlâ memleket! İşleri güçleri tatil.

Böylece takım elbiseleri yüzünden yetişkin gibi gö-
rünen ama yetişkin olmayan, çocuk olan ama çocuk
gibi görünmeyen dört arkadaş, arkamızda da Reco'nun
cebinden sarkan sandviçi yakalamaya çalışan Pışık'la
birlikte koşa koşa okula gittik. O an buna inanamıyor-
dum. Normalde 23 Nisan'lar tatildir, kimse okula git-
mez. Ben tatilleri bir hafta önceden iple çekmeye baş-
larım ama bu tatilde ben okula gidiyordum ve üstelik
koşa koşa gidiyordum. Heyecanlıydım çünkü ne olaca-
ğını bilmiyorduk. Heyecanlıydık çünkü "Tören, tören,"
deyip duruyorlardı ama tören neredeydi bilmiyorduk.
Heyecanlıydık ve korkuyorduk çünkü okul müdürünü
görecektik. İki sır birden çözülecekti.

Birinci sır: Müdür neden ortaya çıkmıyor?
İkinci sır: Okul neden var?

Bütün iş, müdürü görmeye ve hayatta kalmayı ba-
şarmaya kalmıştı.

Okul bahçesine yaklaşınca Elif durdu. Üzgün ve

kararsız görünüyordu.

"Arkadaşlar gidiyoruz ama ya okul müdürü bizi yerse?" dedi Elif.

Hepimiz, "Saçmalama!" dedik ama bir yandan da gerçek olabilme ihtimali aklımızdan geçmiyor değildi. Aramızda en cesaretli Reco çıktı.

"Eğer müdür seni yerse ben de müdürü yerim," dedi.

Kahkahalarla güldük.

İnsanların kendi kendileriyle dalga geçebilmesini çok seviyorum yaaa. Aslanım Reco!

Kapıdan içeriye giriyorduk ki bu kez Kerem durdurdu.

"Arkadaşlar bir video çekelim, sonra işimize yarar," dedi. Tableti çıkarıp kamerasını açtı. Hepimiz hızlı hızlı konuşmaya başladık. "Arkadaşlar herkese merhaba, bugün 23 Nisan. Biz, okul müdürü falan olduk işte, şimdi törene gidiyoruz. Çok heyecanlıyız, hadi herkese iyi bayramlar, bizi takip edin..." falan dedik.

Tam tekrar kapıdan içeriye giriyorduk ki Elif bir kere daha durdu.

"Yine ne var?"

"Arkadaşlar, bugün bizim bayramımız ama bayramlaşmadık. Sonra belki vaktimiz olmaz, bayramlaşalım," dedi.

Haklıydı, durup birbirimize sarıldık. "Bayramın kutlu olsun kardeşim," dedik birbirimize. **"İyi ki çocuğuz ve bir çocuk bayramımız var,"** diye ekledik. **Bütün dünyada bir tek bize bayram! Oh ne güzel memleket!**

Ardından okul bahçesinden içeriye girdik. Bu, bir çocuk olarak attığımız son adımdı, başımıza gelecekler-den habersizdik...

OLANLAR OLDU

Okuldan içeriye girdiğimizde öğretmenlerimizin bizi beklediğini gördük. Nizametullah Amca da oradaydı, müdürün kapısının önünde dikiliyordu her zamanki gibi. Üç öğretmen ile Nizametullah Amca kendi aralarında konuşuyorlardı.

Öylece kenarda durup dikildik. Öğretmenler birbiriyle konuşurken genelde kenarda durur, bizi fark etmelerini beklerdik. Bu durumlara aşırı aşırı sinir oluyorduk. Daha önce söylemiş miydim bilmiyorum; Gıcık Olduğum Şeyler Listesi 6, 7 ve 8. maddeler, öğretmenlerin koyduğu kurallardır. O kadar gıcık oluyorum ki asla tek maddede yetmiyor!

Öğretmenin bizi fark etmesini beklerken başka bir

şey oldu; Reco acıktı! Asla beklemediğimiz, olmasını hiç istemediğimiz, nasıl olduğunu anlamadığımız bir şey oldu ve dünya başımıza yıkıldı!

Okul kapısını açık bırakmışız, Pışık peşimizden gelmiş. Reco acıktığı için cebindeki sandviçi çıkardı. Sandviç ortaya çıkınca Pışık, Reco'nun üstüne atladı. Reco hazırlıksız yakalanınca sendeledi, sendelerken zaten uzun gelen kravatın üzerine bastı. Üstüne basınca düştü. Düşünce Elif'e çarptı, Elif Kerem'i devirdi. O kargaşada Pışık sandviçi kaptı ve kaçmaya çalışırken öğretmenlere doğru koştu. Öğretmenlerden biri köpekten korktuğu için Nizametullah Amca'nın kucağına atladı. Nizametullah Amca'nın dengesi bozulduğu için müdür odasının kapısına çarptı ve kapı yıkıldı, yeri boyladılar. Müdür, kapının yıkılmasını ve Nizametullah Amca ile öğretmenin odasına düşmesini beklemediği için odadan fırladı. Pışık müdürün paçasına yapıştı ve herkes aynı bir yere kaçışırken onu bahçe kapısına çekti. Sadece bir dakika sonra müdür, yerde öylece yatıyordu.

Bayılmıştı!

Hepimiz okul müdürünün başına topladık. Müdür basbayağı normal bir insandı. Kancası yok, cüce

değil, dev değil, İbrahim eniştem gibi bir adam. Makettekinden daha normaldi yani. Sadece baygındı ve kımıldamıyordu!

Nizametullah Amca çok korktu, hemen ambulansı aradı, ambulans her yer tatil olduğu ve yollarda araç olmadığı için beş dakika içinde geldi. Öğretmenlerimiz ambulansa binip gittiler. Biz, Nizametullah Amca'yla beraber kalakaldık.

Pışık bayrak direğinin altında ağzının kenarlarını yalıyordu.

HAYDAAAAAAA!

Nizametullah Amca koridora çöküp kaldı. Korkudan aklı çıkmıştı adamın. Yanına yaklaşıp neler olduğunu sordum.

Biraz nefeslendikten sonra olanları anlattı. **Bizim müdürde çok nadir görülen bir güneşe çıkamama hastalığı varmış.** Güneşe çıktığı zaman vücudunda yaralar oluşuyormuş. Bu yaraların çıkmasından o kadar korkuyormuş ki ya güneş görürsem diye paniğe kapılıyor ve baygınlık geçiriyormuş. O yüzden erkenden, güneş daha doğmadan okula gelip odasına kapanıyor, güneş battıktan ve okul dağıldıktan sonra okuldan ayrılıyormuş. Yarışmayı açık-

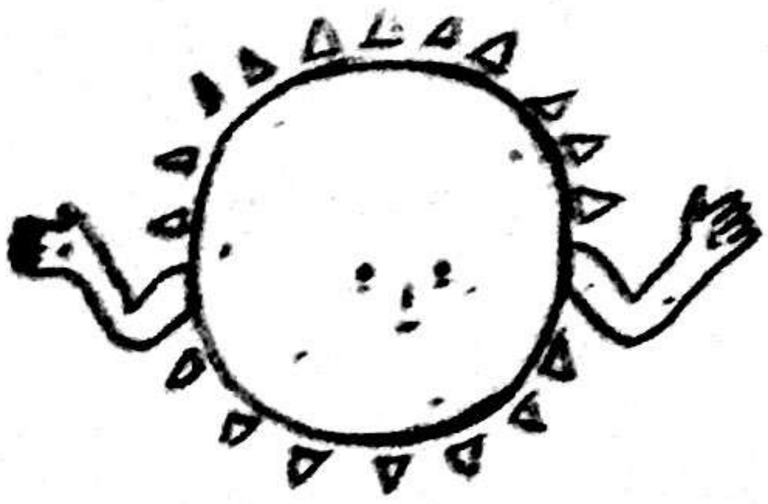

lamaya kendisinin değil, maketinin çıkmasının sebebi de buymuş!

"Eee sen niye kapıda bekçi gibi dikiliyorsun madem?" diye sordum Nizametullah Amca'ya. Hâlâ bir efsane arıyordum.

"Eskiden beni telefonla çağırırdı Müdür Bey işleri için. Ben de gelirdim, sonra telefon bozuldu, yaptıramadık, ben de burada beklemeye alıştım, şimdi bir şey lazım olunca 'Nizametullah Beyciğim bakar mısınız?' diyor, ben de bakıyorum. Müdür Bey çok kibar adam, bana kimse 'Nizametullah Beyciğim' demedi hayatımda, şimdi o Müdür Bey diyor ya çok hoşuma gidiyor. Öyle iyi bir adam ki anlatamam," dedi.

Boş gözlerle bakıp "Yani şimdi korsan kancası falan yok mu?" dedim. "Devler? Cüceler? Cadılar?"

O da bana **"O ne gaauuuuvvv?"** dedi.

"E madem öyle neden bizden sakladınız?" diye üstüne gittim biraz, sinir olmuştum.

"Sormadınız ki!" dedi.

Doğru... Sormamıştık. Oturup saçma sapan senaryolar kurmuştuk kafamızda.

Bütün efsaneler fos çıkmıştı. Ben küçükken diş peri-

sine falan da inanırdım. Bu da onun gibi bir şeydi işte.

"Peki, öğretmenler neden odasından çıktıklarında ağlıyorlar?" diye sordum. Hâlâ daha mantıksız bir açıklama bekliyordum.

"E çok üzülüyoruz biz Müdür Bey'e, çok seviyoruz onu. Onun bu hâlini gördükçe içimiz acıyor. Dayanamayıp ağlıyoruz," dedi.

Bütün korkumuz boşunaymış. Şimdi her şeyi öğrenmiştik. Rahatladım. Ertesi gün olmasını hiç bu kadar istememiştik. Hemen her şeyi arkadaşlarımıza anlatmalıydık. Kimsenin bilmediği bir şeyi öğrenmiştik ama tören de güme gitmiş oldu. Artık törene falan gidemeztik. Öğretmenlerimiz gitti, müdür gitti. Biz de bari evlere dağılalım, dedik.

Sonrası şöyle oldu...

"Biz de bari evlere dağılalım Nizametullah Amca."

"Nereye, nereye?"

"Evlere!"

"Gidemezsiniz."

"Neden? Tören falan yok nasılsa, neden duralım burada?"

"Görevinizi terk edemezsiniz de ondan."

"Nasıl yani?"

"E siz, müdür ve müdür yardımcıları değil misiniz şimdi?"

"Evet, öyle dediler, bugünlük öyleyiz."

"Öyleyse geçin odaya görevinizin başına! Müdür Bey geri gelene kadar ayrılamazsınız görevden!"

"Haydaaaaaaaaa!"

HAYIRLISI OLSUN

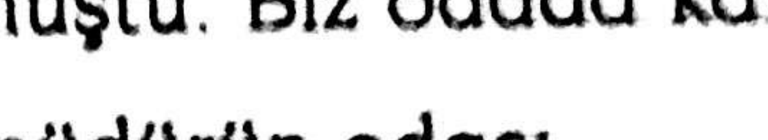

Neye uğradığımızı şaşırdık. Nizametullah Amca bizi müdürün odasına aldı, kendisi koridoru temizlemeye çıktı. Herkes üst üste düşüp de kapı falan kırılınca ortalık toz duman olmuştu. Biz odada kaldık. Kapkaranlık bir odaydı bizim müdürün odası.

Elif kalkıp perdeleri açtı. Odaya yıllardır güneş girmemişti. Pencereleri de açtık, odayı havalandırdık. Biz bu odayı ne çok hayal etmiştik. Elif başladı ilk önce.

"Ben bu odayı nasıl hayal etmiştim biliyor musunuz? İçerde **kuru kafalar, iskeletler** var sanıyordum. Yaramazlık yapan öğrencileri buraya koyduklarını falan hayal ediyordum. Ne safmışım!"

"O da bir şey mi? Ben müdürün, odanın her yerine **çiğ etler** astığını, duvardaki etleri çiğ çiğ yediğini falan hayal ediyordum."

"Ben de içeride binlerce **mikro kamera** olduğunu, her kameradan müdürün hepimizi izlediğini düşünüyordum. Burnumu karıştırırken bile acaba beni görüyor mudur, diyordum."

Benim de hayallerim onlarınkinden farksızdı. Saçma sapan şeyler düşünmüştüm. Oysa içeride bir masa, bir masa lambası, bir bilgisayar, iki üç koltuk ve sehpadan başka bir şey yoktu.

Nizametullah Amca iki dakika sonra kapıda belirdi.

"Müdür Bey bir şey ister misiniz?" dedi.

Anlamadım. Bana diyormuş. Müdürün koltuğunda ceket kravat oturuyordum.

"Bir şey istemiyorum Nizametullah Amca," dedim.

Reco, Elif ve Kerem'e döndü.

"Hocalarım, siz bir şey ister misiniz?" dedi.

Onlar da kafa salladılar. Nizametullah Amca odadan çıktı. Birbirimize bakıp kaldık. Hayatımızın en saçma gününü yaşıyorduk.

Reco, "Müdür Bey ben kravatımı çıkartayım mı?" dedi.

"Çıkartma," dedim, "Müdür yardımcısıysan müdür yardımcısı gibi dur!" diye ekledim.

Allah'ım müdürlüğe ne kolay alışmıştım...

İki saat orada oturduk. Sonra öğretmenimiz geldi. "Biz gidelim mi öğretmenim artık?" diye sordu Elif. "Ben karışmam Müdür Bey'e sorun!" diye cevap verdi öğretmen.

Müdür Bey mi?

Öğretmen de "Müdür Bey," deyip beni gösteriyor!

"Öğretmenim şakayı bırakalım, biz artık eve gidelim," dedim ama öğretmenimiz çok ciddiydi.

"Gerçek müdür beyin durumu biraz ciddi. Şu anda hastanede. Bugün okul müdürü olarak Emre'yi, müdür yardımcıları olarak da sizleri seçmiştik. Gerçek müdür bey göreve dönene kadar okul sizin yönetiminizde. Şimdi Müdür Bey, izniniz olursa ben çıkabilir miyim?" dedi öğretmen.

Haydaaaa! Haydaaaa!

"Çıkabilirsiniz öğretmenim," dedim. Gitti. Nizamettullah Amca'yı da gönderdik. Biz de okulun kapısını katıp çıktık.

Neye niyet, neye kısmet... Müdürü görüp "Okul neden var?" diye soracağız derken okul müdürü olup çıkmıştık. Annem ve babam içinden çıkamadıkları durumlarda

"Hayırlısı olsun," derler. Tam olarak ne demek bilmiyorum ama sanırım şimdi söyleyebilirdim.

Reco, "Şimdi ne yapacağız arkadaşlar?" diye sordu okulun kapısını kapatırken.

"Hayırlısı olsun," dedim.

Ne diyeyim?

YENİ BİR DÖNEM BAŞLIYOR

Sabaha kadar gözümü kırpmadım. Bütün gece horlayıp sabahları yatağından kalkamayan ben, günlerdir doğru dürüst uyumuyordum. Önce mektup yazma telaşı, sonra yarışma sonuçları heyecanı, 23 Nisan'ı beklemek falan derken şimdi de müdür olmanın gerginliği uyutmuyordu.

Erkenden buluşup okula gittik. Nizametullah Amca kapıyı sökmüş, yapılsın diye marangoza göndermiş, bizi müdür odasının önünde bekliyordu.

"Günaydın Nizametullah Amca, biz sınıfa gidelim," dedik.

"Olur mu Müdür Beg, olur mu hocalarım?" dedi, bizi müdür odasına aldı.

Biz de girdik.

"Nizametullah Amca, biz ne yapacağız müdür oda-

sında?" diye sorduk.

"Müdür Bey oturuyordu, siz de oturun," dedi ve çıktı.

Biz de oturduk. Ne derlerse onu yapıyorduk.

Bir saat sonra sıkıntıdan patladık. Herkes teneffüse çıkmış oynuyordu. Biz kös kös oturuyorduk. Pencereden dışarıdaki çocukları izledim. Çok üzülüyordum çocukların hâline. Yani aslında kendi hâlimize. Yani aslında müdür olmadan önceki hâlimize. Bütün gün sınıfta oturup ders dinliyorduk. Oturacağımız yerler önceden belliydi. Hadi bugün kalkayım da şuraya oturayım bile diyemiyorduk çoğu zaman. Tuvalete gideceğimiz zaman gerçekten tuvaletimizin olduğuna inandırmak zorunda kalıyorduk öğretmenimizi. Konuşamıyorduk, gülemiyorduk. Çok kıpırdadığımız zaman suç oluyordu. Sürekli bir şeyler öğrenmek zorundaydık. Sonra birdenbire zil çalıyordu. Koyun gibi bahçeye koşuyor, temiz havada otluyorduk. Bahçede de istediğimiz gibi oynayamıyorduk. Futbol oynamayı falan da yasaklamışlardı son zamanlarda. Doğru düzgün oynayamadığımız oyuna doyamadan zil çalıyor, tekrar sınıflarımıza giriyorduk. Bütün gün böyle geçiyordu. Ben müdür olsam mesela, asla çocukları

bu kadar az teneffüse çıkarmam. Elli dakika teneffüs yapsınlar, on dakika ders yapsınlar yeter. Sınıfta istedikleri yere oturmalarına izin veririm. Ayrıca neden her gün aynı sınıfa gitsinler ki? İsteyen gitsin istediği sınıfta ders dinlesin! İlla ders dinleyeceksem öğretmenimi neden kendim seçemiyorum? Çocuklara sınıfta açık büfe atıştırmalık hazırlarım, yiye yiye dinlesinler dersi. Sınıfta top oynamayı falan da serbest bırakırım. **Oh ne âlâ memleket** olur!

Ben hayal kurarken içeriye öğretmenler girdi. "Müdür Bey, bu kâğıtları imzalar mısınız?" dediler, imzaladım gittiler. Oturun bir çay için konuşalım falan dedim ama "Dersimiz var," deyip kaçtılar. Aman gidin, gidin, ders anlatın öğrencilerinize, çocuklar beş dakika boş durmasınlar!

Müdür olmak ne sıkıcı işmiş yaaa. Bomboş bir oda. Bomboş duvarlar.

"Ben müdür olsam, kendime **dart panosu** koyarım. Karşıya bir basket potası yerleştiririm. Bir de futbol kalesi koydum mu tamamdır. Toplar alırım. Oturduğum yerden top atarım sağa sola," dedim **EKER** ekibine. Ekibe bak ekibe! Güya okulu ekecektik, şimdi çakılıp

kalmıştık okula!

Reco, "Ben de müdür olsam saat başı kendime şöyle güzel bir tatlı söylerim, hapur hupur yerim, şu masayı kaldırır oraya bir buzdolabı koyarım. **Şu dergileri de kaldırırım sehpadan, oraya da güzel bir meyve tabağı. Oooh.** Her gün on tane veli çağırırım, her gelen bir kutu çikolata getirse gelirken, oh ne âlâ memleket olur," dedi.

Gözlerimiz Kerem'e döndü.

"Ben müdür olsam valla bütün çocukların eline birer tablet veririm. Gidin, şu konuları öğrenin gelin, derim. Haftada bir gün gelsinler yeter, neden her gün okula gelsinler ki? Öğretmenlere de bilgisayar veririm, evden konu anlatsınlar, okula neden geliyorlar? Soğuk havalarda da kolaylık. Kendim okula gelirim ama okul boş kalmasın. Kendi odama bir sürü bilgisayar alırım. Birinde yazı yazarım. Birinde video izlerim. Birinde araştırma yaparım. Oh ne âlâ memleket olur," dedi.

Valla, hepsi çok güzel olurdu.

Sonra Elif başladı.

"Ben müdür olsam öğrencilere derim ki '**Siz nasıl bir okul hayal ediyorsunuz?**' Kendim de şu koltuğa

Eikolenbar
Eikolenbar

yatarım nasıl bir okul lazım diye hayal kurarım. Sonra da kalkar yaparım. Belki de kalkmam, sadece hayal ederim. Oh ne âlâ memleket olur!"

Hepimiz aynı anda **"KEŞKEEEEEE!"** dedik.

Sonra aynı anda birbirimize baktık. Gözlerimizde ışıklar yandı. Kafamızda şimşekler çaktı. Donduk kaldık. Eeeeee? Zaten müdürdük ya biz! Eeeee madem müdürdük... Madem müdür iyileşene kadar okul bizdeydi... O zaman neden burada boş boş oturuyorduk?

EKER aynı anda ayağa kalktı! Artık okul bizdeydi! Okulda yeni bir dönem başlıyordu! İşte şimdi gerçekten de oh ne âlâ memleketti!

OH NE ÂLÂ MEMLEKET!

Kerem, koşa koşa babaanemlere gidip kartondan tahtamızı alıp geldi. Okulda her yer tahtaydı ama biz alıştığımız gibi çalışıyorduk. Müdür olduk diye hemen değişemezdik. Müdür odasına, yani kendi odamıza kartonu yerleştirdik. Karton tahtamıza **NAPÇAZ?** yazdık. Altına bir sürü ok çekip yapabileceklerimizi yazdık. Allah'ım ne çok şey vardı yapılacak! Çocukların da fikrini almak gerekirdi. Biz, zaten kararların çocuklara sorulmadan alınmasından şikâyetçiydik. Gıcık Olduğum Şeyler Listesi'nin 9. maddesinde, çocuklara sorulmadan onlar hakkında kararlar alınması vardır.

Biz ne karar alacaksak birlikte alacaktık. Bütün sınıf-
lara üstünde "Napçaz?" yazan kâğıtlar göndermenin iyi
fikir olacağını düşündük.

Kâğıtları hızlıca hazırladık ve sınıflara dağıttık. Öğ-
retmenler ne dersek yapıyordu.

"Birkaç güne hazırlar, getiririz Müdür Bey," dediler.

Birkaç güne mi? Öğretmenler öğrencilerden bir şey isteyince anında olacak, müdür öğretmenden bir şey isteyince birkaç günde! **Oh ne âlâ memleket!**

"Birkaç gün bizim için çok geç hocam, bugün çözelim lütfen," dedim. Fark ettim de resmen müdür olmak için dünyaya gelmişim.

Bir saat sonra, öğrencilere dağıttığımız "Napçaz?" kâğıtları masamın üzerindeydi. Yüzlerce kâğıt, binlerce fikir. Öğrenciler genelde yazı yazmayı sevmez. Ben de mesela, aslında "Ne yapacağız?" yazmam gerektiğini biliyorum ama yazı yazmayı sevmediğim için "Napçaz?" deyip geçiyorum. Elbette bunun yanlış olduğunu biliyorum. Yani aslında bilmiyordum da yazılılarda düşük not ala ala, ödevlerimi düzelte düzelte öğrendim. Neyse, dediğim gibi kimse yazı yazmayı sevmez normalde ama maşallah "Napçaz?" kâğıtlarının tamamını doldurmuşlar. Meğer ne çok hayalleri varmış öğrencilerin. Demek ki çocuklar yazı yazmayı sevmiyorlar diye bir şey yok! Siz çocuklara yazı yazmayı sevdirmiyorsunuz, diye bir şey var! Güzel konu verince bak nasıl da yazıyorlar! **Canım öğrencilerim benim.** Canım birinci, ikinci, üçüncü, dördüncü, beşinci,

altıncı, yedinci, sekizinci sınıflarım. Allah'ım ne porçik bir müdür oldum ben yaaa!

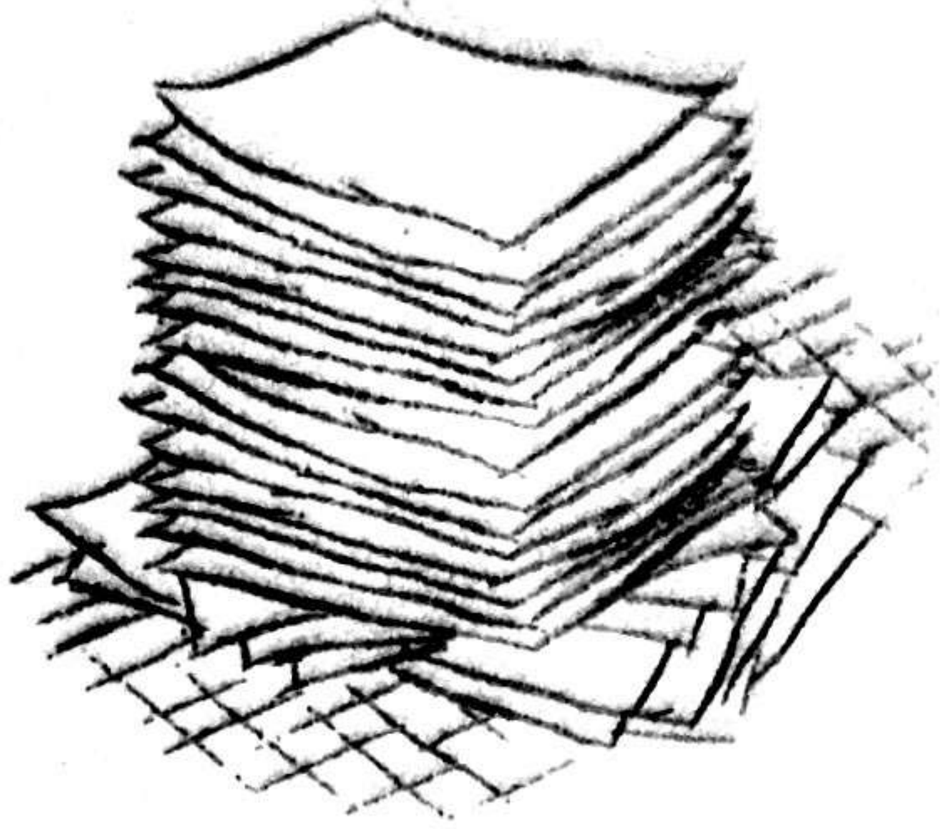

Kâğıtların tamamını okudum. Normalde okumayı da sevmem ama bunları çok sevdim çünkü çok güzel hayaller. Şimdi çocuklardan gelen önerilerin tamamını buraya yazmak isterdim ama binlerce sayfa tutacak ve konudan kopacağız, o yüzden bazılarını yazıyorum. Ora taya karışık bir **hayaller listesi** hazırlıyorum.

Okula gelirken oyuncak da getirebileyim. **(Canım oyun bu demek ki birinci sınıf.)**

Okula annem de benimle gelsin. **(Bu da birinci sınıf.)**

Koridorda dinlenmek için yataklar olsun. **(Bu uyuyucu)**

Neden sırada oturuyoruz? Yatakta dinleyelim dersi herkes evden yatak getirsin. **(Bu tamamen uyuyucu.)**

Sınıfımıza köpeğim de benimle birlikte gelebilir mi? **(Gelebilir.)**

Teneffüsler yarım saat olsun. **(Katılıyorum.)**

Okula geç gelelim, erken çıkalım. **(Aynen.)**

Pencereden dışarıya bakmak serbest olsun. **(Vah garibim, bunun öğretmeni ona da izin vermiyormuş demek.)**

Derste limonata içebilelim. **(İçelim, şalgam suyu da içelim.)**

Tuvalet kapılarının arkasında basket potası olsun. **(Bu da benim kafadan.)**

İstediğim zaman tuvalete gidebileyim. **(Vah yavruuum, bu kadar mı zor durumdasın?)**

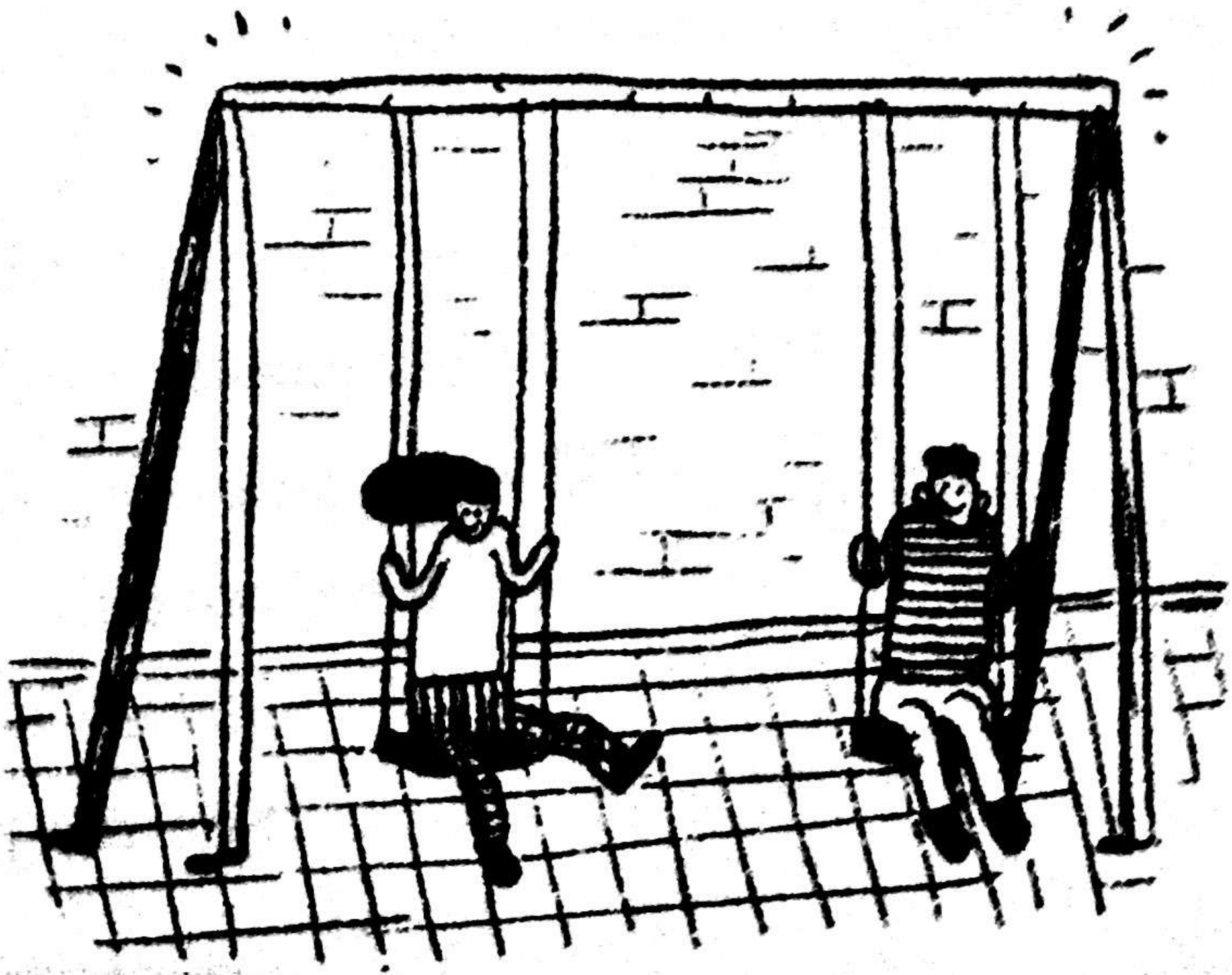

Sınıfa salıncak kuralım, derste de sallanabilelim. (Hem

ka fikir, bayıldım.)

Katlar arasına kaydırak koyalım, merdiven inip çıkmak

zorunda kalmayalım. (Hiç fikir!)

Tahtaya soru çözmeye çıkarken seksek oynayarak gidebilelim. (Güzel fikir.)

Tahtada soru çözmeyelim. (Çok daha güzel fikir.)

Hiç soru çözmeyelim. (İşte budur!)

Ev ödevleri azalsın. (Katılıyorum.)

Ev ödevleri tamamen kalksın. (Katıldım bile.)

Sınıfın duvarlarına istediğimiz posteri asabilelim. (As bakalım.)

Öğretmen bir derse girsin, bir derse girmesin. (Bana uyar.)

Haftada bir gün bütün dersler boş olsun. (Bütün dersler boşsa neden okula geliyoruz ki?)

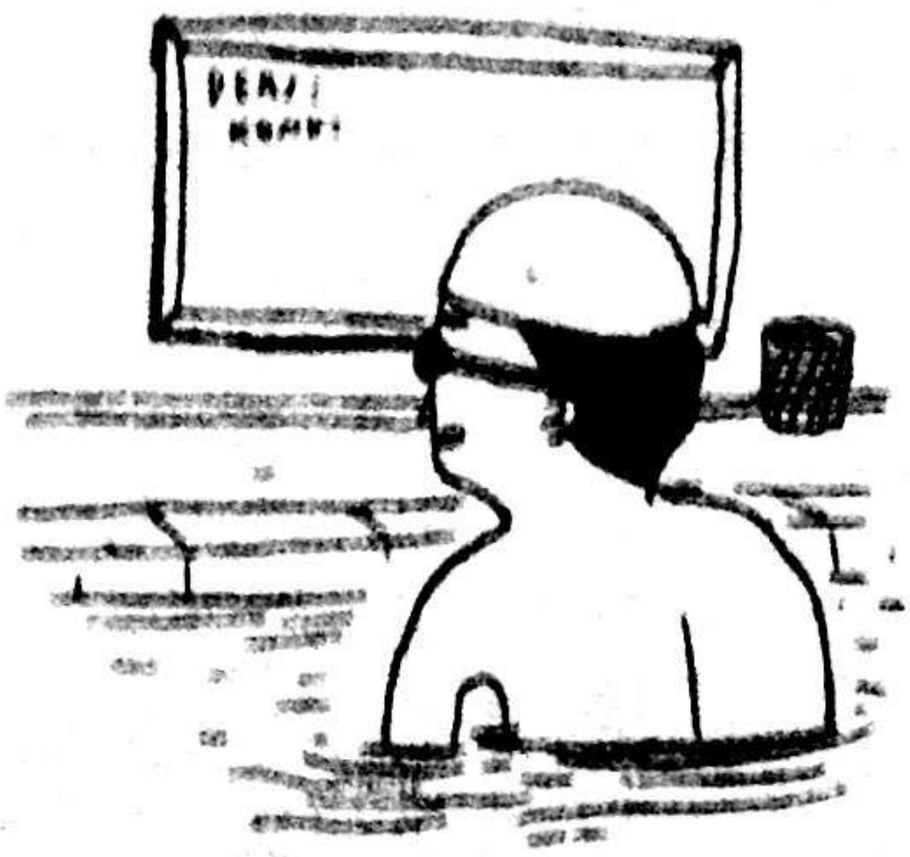

Sınıfımızda yüzme havuzu olsun, dersi yüzerken dinleyelim. (Dersi duyamazsın yüzerken ama ona da tamam.)

Okul bahçesine okul plajı yaptıralım. (Yaptıralım.)

Sınıfta ders anlatılmasın, tablet getirelim, oyun oynayalım. (Düşünürüz.)

Öğretmen ders anlatırken biz de oyuncaklarla oynayabilelim. (Kim tutar bizi!)

Koridora dondurmacı açılsın. (Açılsın, her kata bir tane.)

Soruları bilene çikolata verilsin. (Sütlü olursa tabii.)

Her kata bir tane çikolata çeşmesi yapılsın. (Bakarız.)

Cuma okul çıkışlarında mangal partisi yapalım. (İyi fikir, köfteli olsun.)

İstediğimiz kadar abur cubur yiyebilelim. (Reco sen mi yazdın bunları?)

Her gün okul bahçesinde gökkuşağı çıksın. (Hmı tabii, hemen.)

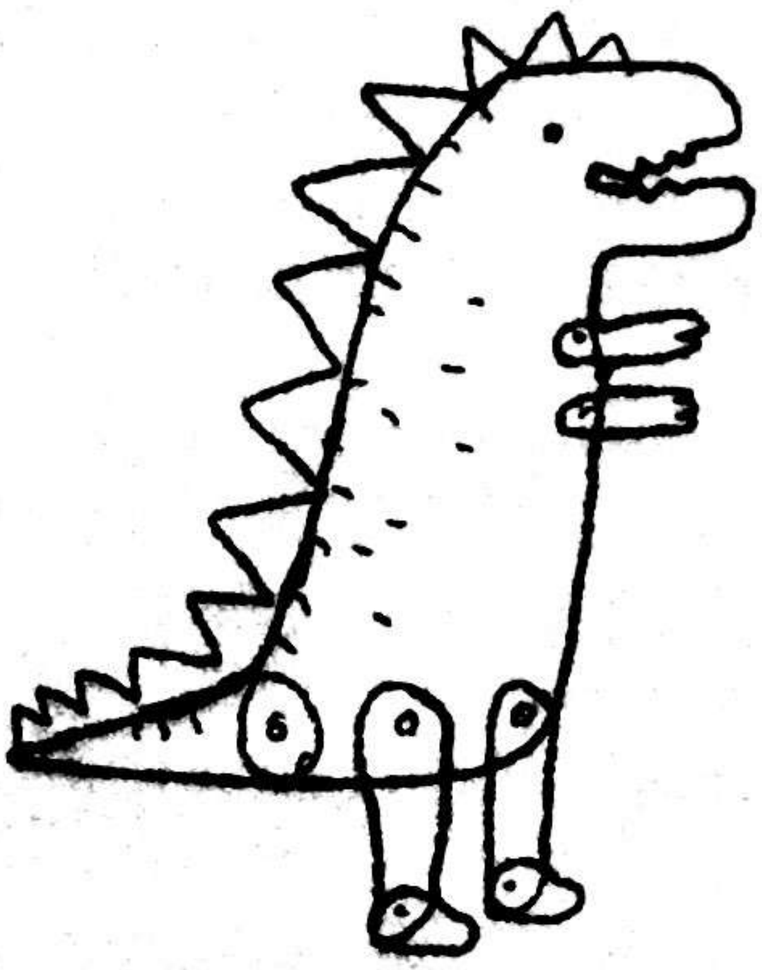

Okul bahçesinde dinozor besleyebilelim. (Görürsem söylerim.)

Öğretmenlerin derste sadece yirmi cümle kurma hakkı olsun. (Kısa cümleler olursa kabul.)

Dans odası olsun, istediğimizde gidip dans edebilelim. (Hobaaa!)

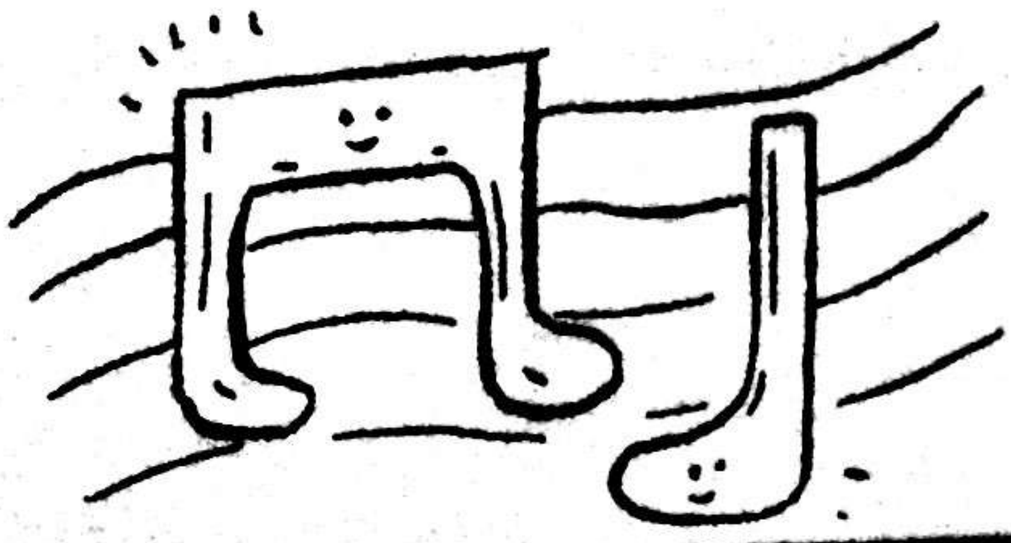

Resmen dualarımız kabul oldu, istediğimiz her şeyi yapabileceğiz derken aklıma bugüne kadar hiçbir çocuğun ve müdürün aklına gelmemiş bir şey geldi. Harika bir şeydi. Süper ötesi bir fikirdi. Bundan daha iyi bir fikir olamazdı. Her şeye kökten çözüm getirecektim. Bu isteklerin hepsi okulu daha eğlenceli hâle getirmek içindi sonuçta. Aslında buraya gelmek istemiyorduk, gelişimizi güzelleştirmeye çalışıyorduk amaaaaa... Benim bulduğum çözüm, bu meseleyi kökten çözecekti!

"Nizametullah Amcaaaaaa!" diye bağırdım.

Anında girdi içeriye, vallahi kapıda bekliyormuş.

"Nizametullah Amca, acil zili çalalım, çocukları bahçeye toplayalım, konuşma yapacağım," dedim.

Hiç "Ne konuşması?" falan demedi. Müdür olmak ne güzel bir şey yaaaa! Anında çıktı ve dediğimi yapmaya gitti.

Ekiple kafa kafaya verdik ve aşırı acil bir konuşma metni hazırladık. On dakika sonra bütün çocuklar bahçedeydi. Müdür olarak ben, müdür yardımcıları olarak da Reco, Elif ve Kerem arkamdaydılar.

Okul bahçesinde bir uğultu hâkimdi. Orada olsam, yanlarında dikiliyor olsam, ben de o uğultunun bir par-

çası olacaktım. Sırf konuşmak için "uğul, uğul, uğul, uğul..." diye ses çıkartacaktım. Anlıyordum çocukları. Uğultuya takılmadan tarihî konuşmama başladım.

"Arkadaşlar merhaba...

Biliyorsunuz ki nasıl olduğunu anlamadığımız bir şekilde okul müdürü ve müdür yardımcıları oluverdik. Daha birkaç gün önce biz de sizler gibi sınıfta sıkılıyorduk. Şimdi de müdür odasında sıkılıyoruz. Bu sabah sizlere 'Napçaz?' kâğıtları dağıttık. Okulu iyileştirme önerilerinizin hepsini tek tek okudum. İçlerinde gerçekten harika fikirler var. Koridorlara dondurma istasyonları kurmak, teneffüs saatlerini uzatmak falan harika ötesi fikirler. Ama 'Okulu uzaylıları satalım' gibi önerileri olan arkadaşlarla ayrıca konuşmak istiyorum. Neyse, güzel önerileriniz için hepinize teşekkür ederim.

Ben okul müdürü olabilirim ama daha düne kadar öğrenciydim. Neler çektiğinizi en iyi ben biliyorum. O yüzden bir karar aldım ve aldığım kararı hızlıca oylamaya sunup uygulamaya koymak istiyorum.

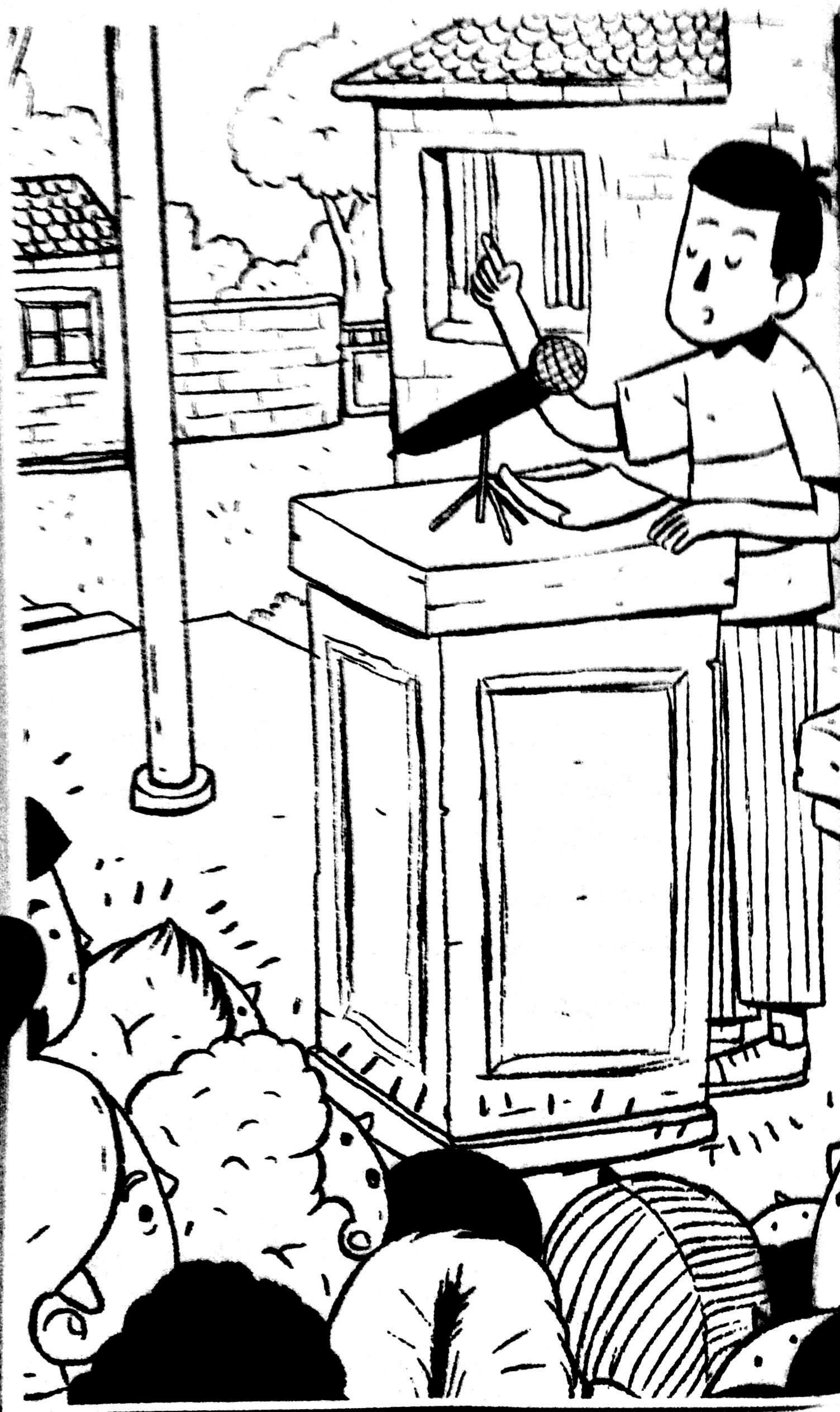

Bütün fikirlerinizi uygulayabiliriz. Hiç sorun değil ama benim daha kesin bir çözümüm var. Okulu tamamen kapatıyorum! Güzelleştirmeye çalışacağımıza kapatalım gitsin!"

Okul bahçesindeki uğultu bir anda kesildi. Gözler yuvalarından fırladı. Diller tutuldu. Kalpler hızlandı. Çişler geldi. Herkes heyecandan titremeye başladı.

"Oylamaya sunuyorum. Kabul edenler? Kabul etmeyenler? Kabul edilmiştir! Hadi geçmiş olsuuun. Dağılabiliriz."

Çantalarımızı alıp ertesi sabah gelmemek üzere okuldan ayrıldık. Bu kadar kolay olacağını sanmıyordum. Sokaklar bir anda çifte telli oynayan çocuklarla doldu.

BİZE DE OH NE ÂLÂ MEMLEKET!

Müdür olduğum hafta okul hayatım sona ermiş olabilir. Ama bu benim en büyük hayalimdi. **Artık bize de oh ne âlâ memlekettil**

Akşam eve gelince annemle babama "Okul kapandı, artık gitmeyeceğiz," dedim. İnanmadılar. "İsterseniz müdüre sorun," dedim ama müdür zaten bendim. Ertesi sabah annemle babam işe gittiler. Ben dokuza kadar uyudum. Sonra kalktım. Ev bomboştu. Hep hafta içi evde tek başıma kalabilirsem şunu yaparım, bunu yaparım diye hayaller kurmuştum. Şimdi evde tek başıydım ama hayallerimin hiçbiri aklıma gelmiyordu. Öğ-

lene kadar bilgisayarda oyun oynadım. Öğlen acıktım, yemek hazırlayıp yedim. Öğle sonu **EKER** ile buluştuk, babaannemlere gidip oyun oynadık. Şunu oynayalım, bunu oynayalım diye kavga edip durduk. Nasıl olsa ertesi gün de boştu, bir sonraki gün de... Başımızda "Çabuk eve gelin, ödevlerinizi yapın," diyen kimse olmayınca oyunun da tadı kalmadı. Sonra canımız sıkıldı ve evlere dağıldık. Biraz televizyon izledim. Tekrar bilgisayar oynadım. Sonra tekrar televizyon izledim. Halıdaki kuş desenlerini saydım. Annemle babamın eve gelişini iple çektim. Ödev yapmam gerekmediği için "Ödev yap!" demediler. Erken kalkmam gerekmediğinden "Erken yat!" demediler. "Okulda ne yaptın?" diye de sormadılar. Benim hakkımda doktor olur, öğretmen olur, avukat olur, mutlu olsun da yeter ki ne olursa olsun muhabbetleri yaparlardı. Artık bu sohbetlere de gerek kalmadı. Oturduk boş boş öyle geç saate kadar. Ertesi sabah tekrar işe gittiler. Ben yine öğlen Reco, Kerem ve Elif'le buluştum. Bütün oyunları dört saatte oynayıp bitirdik. Akşam olmasına daha saatler vardı. Bir sonraki gün de aynı geçti. Mahalledeki diğer çocuklarla buluştuk. Sanki biraz yaşantımıza hareket gelir gibi oldu ama ondan da sıkıldık.

Hiçbir hedefimizin kalmadığını fark ettiğimizde ilk ağlayan Elif oldu. **"Ben sınıftaki kızları özledim. Sabah okul yolunda Pışık'la takılmayı özledim. Derste konuşamadığımız zamanları bile özledimmmmmm! Ühügühhhhhüüüüüüüüüü..."** diye başladı ağlamaya.

Bir sonraki itiraf Kerem'den geldi.

"Arkadaşlar, ben gözlerimi kapatınca bilgisayar tuşları görmeye başladım. Sabah gözümü açınca bilgisayarın başına oturuyorum. Tuvalete gitmek için bile yerimden kalkmaz oldum. Tuvalete giderken de zaten yanıma tablet alıyorum. Sabahtan akşama **bilgisayar oyunu** oynuyorum. Yorulduğum için oyunlarda yeniliyorum. Yenildiğim zaman sinirleniyorum. Sinirlenince daha da hırsla oynuyorum. Hırslanınca daha çok oyun oynuyorum. Daha çok oynayınca daha çok yoruluyorum. Benim sonum iyi değil, eğer okula geri dönemezsek ben bilgisayar başında eriyip giderim," dedi.

Söz hakkı üç günde beş kilo almış olan Reco'daydı.

"Sen erirsen ben patlarım. Annem babam evde yok. Sabah gözümü buzdolabının önünde açıyorum. **Yedikçe yiyorum, yedikçe yiyorum.** Can sıkıntısından mutfaktan çıkamaz oldum. Kendime meyve salatası yapıyorum.

Bütün meyveleri bir tabağa doğruyorum. Üstüne meyveli yoğurt döküyorum. Onun da üstüne bal akıtıyorum. Balın üstüne ceviz ufalıyorum. Cevizlerin üstüne pekmez damlatıp öyle yiyorum. Sonra yediklerim çok tatlı geliyor, bir dilim ekmek yiyip midemi bastırıyorum. Sonra canım yine şekerli şeyler istiyor ve yeniden başlıyorum. Böyle giderse ben patlarım," dedi.

Herkes haklıydı. İşin gerçeği ben de sıkılmıştım. İnanmayacaksınız ama sıkıntıdan ders bile çalıştım, öyle bir sıkılmak... En iyisi okulu açmaktı!

Herkese haber saldık, ertesi gün okulu açtım.

Kırk haramiler gibiydim:

AÇIL OKUL AÇIL,
KAPAN OKUL KAPAN!

DÖNÜŞÜMÜZ MUHTEŞEM OLDU

Ertesi sabah hepimiz okuldaydık. Anneannemlerin köyünde görmüştüm, bayramın ilk günü camiden çıktıktan sonra herkes yaş sırasına göre kocaman bir halka oluşturuyordu. En yaşlılar en başa, ondan daha az yaşlı olanların yanına, ondan daha genç olanlar onların yanına, en gençler sonra, sonra çocuklar falan... Herkes yaş sırasına göre diziliyordu. En küçükler en yaşlılardan başlıyor ve sırayla herkesle bayramlaşıyordu. Böylece kimseyi atlamadan, yaş sırasına göre herkesle bayramlaşmış oluyordun. Köye gittiğimizde çok hoşuma gitmişti bu uygulama. Sırayı muhtar takip ediyordu.

Ben muhtar değildim ama okul müdürüydüm. İlerde belki muhtar da olurdum. Bütün okulu okul bahçesine topladım. Önce birinci sınıfları yan yana dizdim, sonra ikileri, üçleri, dörtleri, beşleri, altıları, yedileri, sekizleri... Birler sekizlerle sarılmaya başladı. Sonra yedilere geçtiler. Böylece bir selamlaşma döngüsü yaratarak birbirimize sarıldık. Herkes birbirini ne kadar da özlemiş. Büyük küçük, küs barış demeden sarılıp kucaklaştık.

Sonra herkes sınıflarına gitti, biz de müdür odasına geçtik. Masanın üzerinde öğrencilerden topladığımız "Napçaz?" anketleri duruyordu. Hemen çalışmaya başladık. İçlerinden, uygulanabilir olanları ayıkladık. Aşağıdakileri eledik:

Okulda dinozor besleyelim. (Teknik olarak mümkün değil.)

Okulu uzaylılara satalım. (Uzaylılar ne yapsın bizim okulu?)

Okul bahçesine yapay deniz yapalım. (Zor ama ilerde bakarız.)

Okul servislerini uçan balonlarla değiştirip okula uçan balonla gidip gelelim. (Deneriz ama yanlışlıkla başka

okulun bahçesine iniş yapabilirsiniz.)

Okulu bizim eve daha yakın bir yere taşıyalım. **(Evi, okula yakın bir yere taşımak daha mantıklı.)**

Sınıfın pencereleri hep açık olsun. **(Niye? Kışın donmam diye mi?)**

Sınıf arkadaşı istemiyorum, sadece bana özel bir sınıf istiyorum. **(Biz arkadaşlıktan yanarız.)**

Bunun gibi bir sürü gereksiz istek vardı. Bunları eledik. Bazı talepler ortaktı. Onları üst üste koyup ayırdık. Ortak taleplerin başında şu geliyordu:

Teneffüsler 50 dakika olsun, dersler 10 dakika!

Son derece haklı, aşırı derece mantıklı, gayet geçerli bir istek. Hemen okulu yine bahçeye topladık.

"Kabul edenler? Kabul etmeyenler? Kabul edilmiştir. Hayırlı uğurlu olsun!" dedik.

İlk teneffüsler harika geçti. İnanılmaz eğlendik. Maç yaptık durduk. Basketbol maçı, voleybol maçı, futbol maçı, hentbol maçı... Koşturdukça koşturduk. Ebelemece, yakar top, elim sende, yerden yüksek oynadık. Onlarca çocuk aynı anda koşturuyor, onlarca çocuk aynı anda ip atlıyordu. Kan ter içinde kaldık oynamaktan. Atletlerimizi sıkarak litrelerce su doldurabilirdik.

Elli dakika boyunca durmadan koşuyor, durmadan oynuyorduk. **Oh ne âlâ memlekettil**

Sonra ders zili çalıyordu. Koşa koşa sınıflara çıkıyorduk. Dersi dinlemek ve kitaplardaki konuları tamamlayabilmemiz için taaaaam tamına on dakikamız vardı. On uzun ve bitmek bilmez dakika!

Ancak sınıfa bir giriyorduk, leş gibi ter kokusu karşılıyordu bizi... Herkes nefes nefese... **Ter kokusundan bayılmak üzereydik.** Bizim nefesimiz düzelip de terimiz kuruyana kadar zaten on dakika geçiyordu. Hiçbir şey anlamadan tekrar teneffüs zili çalıyordu. Yine koşarak bahçeye çıkıyorduk.

En ideal, en mükemmel, en sağlıklı okul ortamını bulduğumuza inanıyorduk. Kitaplardaki konuları da hızlı hızlı, birbirimizden baka baka dolduruveriyorduk. Oh ne âlâ memleket ötesi memleketti!

İki günü böyle geçirdik. Üçüncü gün şöyle oldu: Koşturmaktan, avazımız çıktığı kadar bağırmaktan, sürekli maç yapmaktan, ip atlamaktan, oyun oynamaktan yorgun düştük. Bahçede düşüp bayılanlar oldu, bayılanları sırt üstü yatırıp bacaklarını havaya kaldırıyorduk. Bunu ilk yardım dersinde öğrenmiştik. Her teneffüs, okul bahçesindeki çocukların yarısı yerde yatıp

bacaklarını havaya dikiyordu. Bayılan bayılana! Yine de derste olmaktansa bayılmak daha iyiydi.

Okuldaki toplar çocuklara yetmediği için okula on iki tane daha top alıp geldim. "Takımlara ayrılalım, topları takımlara göre bölelim," dedim. Ama 12 topu 5 gruba bölemiyorduk. Yapmamız gereken tek şey, 12'yi 5'e bölmekti ama bir türlü bölüp de hangi gruba kaç tane top düşeceğini hesaplayamıyorduk. En sonunda anaokulunda yaptığımız gibi bu sana, bu bana, bu sana, bu bana yaptık. Attığımız basketlerin sayılarını hesaplayamaz olduk. İp atlarken yirmiye kadar sayıyor, yirmiden birdenbire kırka falan atlıyorduk. Üzerimize bir cehalet bastı. En ufak işlemleri yapamaz, en basit soruları çözemez olduk. "Bugün pazartesi, yarın günlerden ne?" diyorum, Reco "Cuma mı?" diyor. Elif'e "2 kere 2 kaçtı?" diye soruyorum, "Yedi miydi?" diyor. Kerem'e "Öğretmen 'ğ' ile mi 'g' ile mi yazılıyor?" diye soruyorum, "Bence 'h' ile yazılıyor öhretmen," diyor.

Hepimizin aklı durdu. Yeni şeyler öğrenemediğimiz gibi öğrendiklerimizi de unutmaya başlamıştık. Sonumuz pek iyi görünmüyordu. Birden ona kadar saymayı bile başaramaz hâle geldiğimizde duruma el koydum.

Ben bu okulun müdürüysem bu çocukların ziyan olmasına izin veremezdim. Çocukları tekrar bahçeye topladım.

"Arkadaşlar,

Sizlerden gelen genel istek üzerine dersleri on dakikaya düşürmüş, teneffüsleri elli dakikaya uzatmıştım fakat hayalimizdeki gibi olmadı. Ben de dâhil, hepimiz cahil cahil dolaşıyoruz. Bakın, minik bir sınav yapalım."

"5 kere 5?" diye sordum. Bir anda okul bahçesinden sesler yükselmeye başladı.

"32!"

"10!"

"15!"

"5!"

"0!"

"İkinci soruuuu! Kıştan sonra hangi mevsim gelir?"

"Yaz!"

"Güz!"

"Kasım!"

"Perşembe!"

"Sonbahar!"

"Üçüncü soruuuu! Alfabemizde kaç harf vardır?"

"92!"

"20!"

"8!"

"-de hâli, -den hâli, -e hâli, -a hâli!"

"X,Q."

"Yapım eki, çekim eki."

"Özel isim..."

Bütün okul perişan olmuş! Çarpma soruyorum, çıkarma yapıyorlar. Mevsim soruyorum, gün söylüyorlar. **"Alfabede kaç harf var?"** diyorum İngiliz alfabesinden harfler söylüyor, yapım eki, çekim eki diyorlar. Her şey birbirine girmiş kafalarında.

"Arkadaşlar görüyorsunuz, öğrendiklerimizi bile unutmuşuz. Ben de sizler gibi derslerin çok gereksiz olduğunu düşünüyordum ama valla ne yalan söyleyeyim, gerekli olduğunu anladım. Biz yine eski düzene dönelim. Yalnız şunu yapalım. Sizden gelen istekler arasında en sık karşılaştıklarımızdan biri şöyleydi: 'Neden sırada oturuyoruz? Yatakta dinleyelim dersi, herkes evden yatak getirsin.' Bunu serbest bırakıyoruz, yarın herkes gelirken yanında üstüne oturacağı, yatacağı bir şeyler getirebilir. Pijama da serbest. Kabul edenler? Kabul etmeyenler? Kabul edilmiştir! Hayırlı uğurlu olsun. Şimdi

lütfen herkes sınıflarına."

Kendim de gittim sınıfıma. Özlemişim sınıfı. Müdür olacaksam, öğrencinin yanında bir müdür olmalıyım.

YATAKLI OKUL

Ertesi sabah yorganı döşeği kapan geldi. Zaten en sevmediğimiz şey, okul kıyafeti giymekti. Sorun formalarda değildi; ha kazak pantolon, ha forma, bizim için aynı şey. Sorunumuz pijamaları çıkarıp formaları giymek zorunda kalmaktı. Bunu bir yetişkinin anlamasını beklemiyorum ama bizim için dünyanın en sıkıcı ve zor işi. Gıcık Olduğum Şeyler Listesi'nin 10. maddesinde giyinmek var. Hele hele annemle mağazaya gidip kıyafet denemek! Iyyyy!

Bir okul forması giymek, asla sadece okul forması giymek demek değildir. Aşama aşama çocuğun başına şunlar gelir:

Uykulu uykulu yatağın kenarına otur,

Pijamanın üstünü çıkar,

Vücuduna bir üşüme yayılsın,

Sonra buz gibi formanın üstünü giy,

Üşümen iyice artsın,

Pijamanın altını çıkar,

Bu sefer de bacakların üşüsün,

Pantolonun paçalarını denk getirmeye çalış,

Fermuarı çek,

Düğmeni ilikle,

Hırkanın tersini düzünü bulmaya çalış,

Hırkanın kolunu bulmaya çalış,

Hırkanın düğmelerini ilikle,

Kesin ters iliklemişsindir, tekrar ilikle.

Bakın, tek bir forma giyme hareketi için kaç hamle yapmanız gerekiyor. Bunun yerine pijamayla gidecek-tik işte! İşimiz acayip kolay olacaktı. Yataktan kalk, sırtına çantanı tak, hooop okula! Oh, ne âlâ memleket değil mi? **Bence tam oh ne âlâ memleket**.

Sabah baktım herkes pijamayla gelmiş. Çizgili çizgili, ayıcıklı, kurbağalı, rengarenk pijamalarla doldu sınıflar. Sıraları kenara çektik. Yataklarımızı

yerlere serdik. Teneffüste yatakların üstünde zıpladık taklalar attık falan. **Acayip eğlenceliydi.** Beşinci ders Türkçe dersiydi. Herkes yatağına oturup dersini dinlemeye başladı. Öğretmenimiz metin okurken herkesi bir yorgunluk sardı. Yataklarımız da hazır zaten, önce bacaklarımızı uzattık. Sonra yan yattık. Derken bir baktık ki hepimiz yattığımız yerden dinliyoruz. Öğretmenimizin sesi masal gibi geldi. İlk horlayan Reco oldu. Önce Reco'yu dürttük, onu uyandırdık. Bizim sınıfın en çalışkanı Kağan uykuya daldı, Kağan'ı uyandırdık, Elif daldı derken sınıfı bir horultu sesi kapladı. **Sadece horlasalar iyiydi**... İnsan uyurken gaz çıkarttığının farkına varamıyor doğal olarak! Sınıfı bir **gaz kokusu** sardı ki tarif edemem. Camları açtık, sınıfı havalandırdık. O kargaşada kimse dersten hiçbir şey anlamadı.

Pijama da sandığım kadar iyi bir fikir değilmiş. Üşüdük okulda. Üşüdüğümüz için pijamanın üstüne mont giydik. Okul bahçesi, bir anda hastane bahçesi gibi oldu.

Sınıfa salıncak kuralım, sallanan sandalyede, yerde, minderlerde yuvarlanarak da ders dinleyebilelim, sıraları ters çevirip öyle oturalım gibi fikirler de atılmıştı ortaya.

DERS:

KONU:

Bunları da yaptık. **Salıncak kavgası** çıktı. Herkes birbirini yedi. Sıraya girmeyi beceremiyoruz biz çocuklar. Gıcık Olduğum Şeyler Listesi'nde 11. madde bu: İnsanların sıraya girmeyi beceremeyip birbirini ezmesi.

Kızlar öncelik istedi. Erkekler birbirini ittirdi. Ben bile arkadan **"Bön müdürüm, öncö bön pincem!"** falan diye bağırdım durdum. Sonunda Kerem salıncaktan düştü, kafasını yere çarptı, alnı kanadı ve sonra sakinleştik. Bir olay çıkmadan sakinleşemiyoruz. Böyleyiz biz!

Sallanan sandalyede sallanan bir çocuk, yerde oturan bir kızın parmağını ezdi. Minderlerde yuvarlanırken minderin kılıfı yırtıldı, her yer tüy oldu. Sırayı ters çevirip de öyle oturayım diyen arkadaş, kafasını sıranın demirine çarptı. Defterleri kucağımıza alıp da yazmaya çalıştığımız için yazımız bozuldu.

Olmadı yani. Tutmadı bu iş. Yatarak ders dinlemek oh ne âlâ memleket değilmiş. Sırada oturmak güzelmiş.

Sorunlara anında müdahale eden bir müdür olarak yine öğrencileri okul bahçesine topladım ve konuşmamı yaptım.

"Arkadaşlar, günaydın. Saat öğleden sonra iki olmuş ama yine de günaydın çünkü sizi böyle pijamalı görünce içimden başka bir şey demek gelmiyor. Yatak fikri, iyi bir fikir gibi gelmişti. Ancak horultudan ve çok özür dilerim ama uyuyanların çıkarttığı gazdan dolayı ders dinleyemiyoruz. Dersi dinlemeyince de başımıza neler geldiğini hep beraber gördük. Yatakları herkes eve götürsün. Eski düzene dönüyoruz.

Yeni uygulamamız, istediğimiz kadar abur cubur yiyebilmek olsun. Herkes evden ne buluyorsa getirsin. Okulda mangal partileri yapalım, dondurma istasyonları kuralım, çikolata şelaleleri açalım, abur cubur içinde yüzelim. Varmısınız?"

"Eeeeeeeevveeeeeeeeeeettttttt!"

"Kabul edenler? Kabul etmeyenler? Kabul edilmiştir. Hadi hayırlı uğurlu olsun, hepinize afiyet olsun," dedim ve o günü de kapattık.

ÇİKOLATA ŞELALELERİ

Annem sabahları kahvaltı hazırlar. Yumurta, süt, peynir, zeytin, ceviz, bal, kızarmış ekmek falan işte. Bense onları asla yemek istemem. Annem "Çok faydalı bunlar, büyümen için gerekli," deyip durur. Anneciğim, sür ekmeğin üstüne iki kaşık çikolata, ver bana, ben onu yiyeyim. O da faydalı. Çikolata beni çok mutlu ediyor. Yedikçe gülmek istiyorum. İnsanların bebeği olunca birileri bebeği ziyarete geliyor ve "Güle güle büyüt," diyor. Boşuna mı diyor? Ver çikolatalı ekmeği, güle güle büyüyeyim işte. Süt yerine de soğuk çay falan içeriz. Oh ne âlâ memleket olur ama annem **yumurta** diye tutturuyor.

O sabah kahvaltıdan kurtuldum. Anneme "Biz artık

okulda yemek yiyeceğiz, okul yemek vermeye başladı. Ben de evden bir şeyler götüreceğim," dedim. "Herkes kahvaltılık getirecek, ben çikolata götüreyim, sevinsin çocuklar, o da lazım," dedim. İkna oldu. "Dur ben size pankek de yapayım," dedi. "Yap!" dedim, "Yap güzel annem, çok çok yap, kalabalığız, bütün sınıfa yap!" Bir poşet çikolata, kraker, şeker ve bir tepsi pankekle yola çıktım.

Kerem'in ve Elif'in de kolları doluydu. O sabah Reco, okula halay çekerek geldiği için onun paketlerini biz taşıdık. Pışık peşimizden bir an ayrılmadı. Zaten başımıza ne geldiyse onun yüzünden gelmişti!

Okulda herkesin yüzü gülüyordu. Bütün yiyecekleri bir kenara yığdık. Çikolatalardan bir dağ, şekerlerden bir ova, tatlılardan bir göl oluştu resmen. Bir kişi de sağlıklı bir şey getirmez mi? Getirmemiş. Tek bir elma, tek bir portakal bulamıyorsun. Elma getirmişler ama **elma şeker!** Portakal getirmişler ama **portakallı**

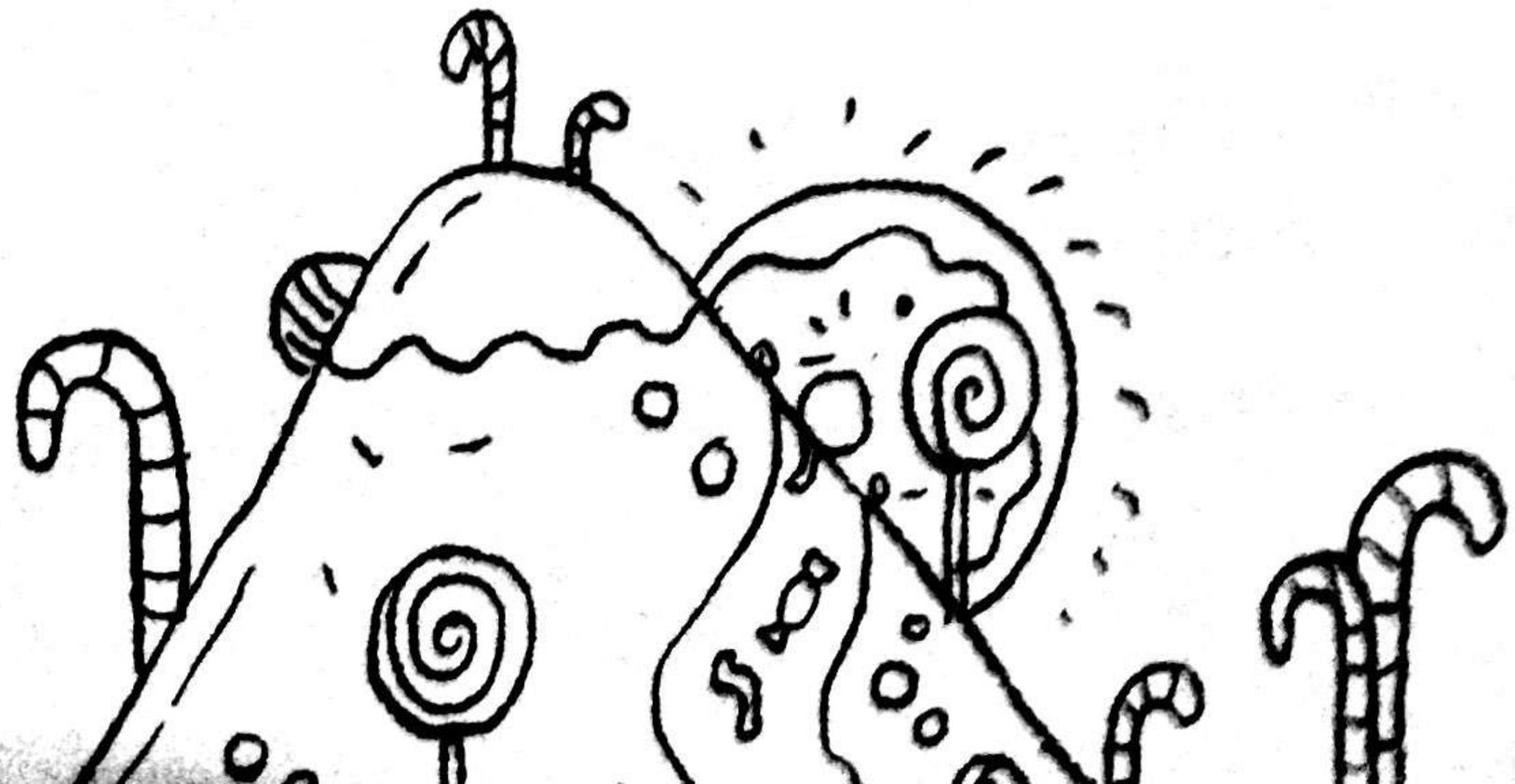

çikolatal Çilek getirmişler ama **çilekli yoğurtl** Şeftali getirmişler ama **şeftalili çayl**

Müdür odasındaki çekmecede biraz para vardı. Onu Nizametullah Amca'ya verdim. "Her kata bir **dondurma istasyonu** kuralım lütfen," dedim. Dediklerimiz anında yapılıyordu. Hayat çok güzeldi. Çikolata yedikçe mutlu oluyordum. Mutlu oldukça çikolata yiyordum.

Bütün günü çıldırmış gibi abur cubur yiyerek geçirdik. Sınıflara açık büfe abur cubur alanları kurduk. Herkes istediği zaman istediği kadar yesin. Sıralarımızda zaten cips paketleri duruyordu. Hem ders dinliyor hem fıstık yiyorduk. Teneffüste koşuyor, koşunca susuyor, susayınca lıkır lıkır limonata içiyorduk. Ağzımız yüzümüz çikolata ve şeker oldu. Bileklerimizden dondurmalar akıyordu. Çikolata bulaşığından simsiyah olmuş dişlerle birbirimize gülümsüyorduk. Sanki okul bahçesi kocaman bir çikolata havuzuydu da hepimiz orada ağzımız açık yüzüyor gibiydik. Zaman harika geçiyordu. Reco yerinden kalkamıyordu, o kadar çok yemişti ki kımıldayamayacak hâle gelmişti.

Derken hiç beklemediğimiz bir şey oldu. Reco otur-

duğu yerde **"Böööööööghghhghhghghg..."** diye tüm

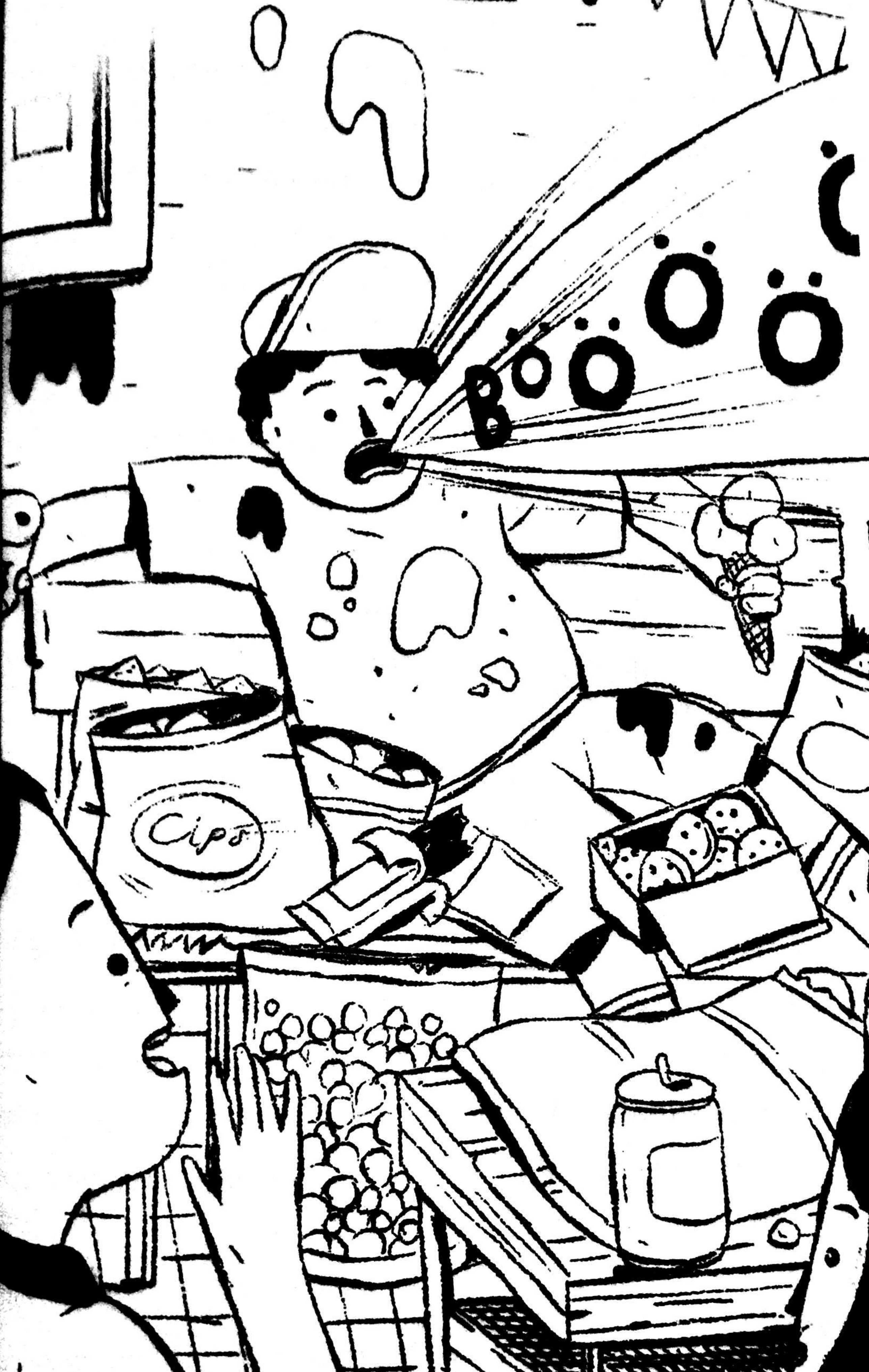

yediklerini çıkarttı. Üstü, başı, sıra, yerler pis bir sıvıyla kaplandı. Hepimiz sabahtan bu yana ne bulursak yutuyorduk. Şimdi Reco'nun yaptığını görünce bizim de midemiz bulandı ve herkes aynı anda kusmaya başladı!

Bu kısmı çok anlatmak istemiyorum, tahmin edebilirsiniz, iğrenç bir koku! Her yer battı! Üstümüz başımız berbat oldu!

Acilen okul zilini çaldım ve herkesi bahçeye topladım. Okul zilinden nefret ediyordum ama artık elimden düşmez olmuştu! Başım sıkıştıkça zil çalıyordum.

Koridorda birini gördüm. Suratı kıpkırmızıydı. "Sana ne oldu?" derken bir başkası geldi. Onun da yüzünde kırmızı kırmızı bir sürü sivilce çıkmış. Eyvahlar olsun, alerji olmuş çocuklar. Bir köşede diş ağrısından ağlayanlar vardı. Üstümüz başımız kusmuk, çikolata ve dondurma lekesiydi. Bütün okul, karın ağrısından iki büklüm duruyordu bahçede. Zar zor bir konuşma yaptım.

"Arkadaşlar, karnım çok ağrıyor, midem bulanıyor. En ufak bir yiyecek, şeker, çikolata görmek istemiyorum. Aklıma geldikçe midem bulanıyor. Kabul ediyorum saçmaladık, evlere dağılalım, okulu erken bitiriyorum bugün. Oylamaya sunmadan kabul edilmiştir."

Derken kendimi tutamadım ve çıkarttım. Bütün okul bana eşlik etti. Koca bir **"BÖÖÖÖÖGGGGHHH!"** sesi duyuldu ve okul bahçesi tanınmayacak hâle geldi.

Bütün okul ağlayarak, karnını ovarak, yanağını tutarak ve kaşınarak evlere dağıldı. Reco, Elif, Kerem ve ben okulda kaldık. Burayı temizlememiz gerekiyordu. İtfaiye çağırdık, bahçeye tazyikli su tuttular. Hayatımın en iğrenç günüydü diyebilirim. Cuma günü olduğu için öğrenciler hafta sonu evinde dinlenir diye düşünüyordum ama herkes hafta sonunu hastanede geçirdi. Kimi serum taktırdı kimi alerji için iğne oldu kimisi de saatlerce dişçi koltuğundaydı. Pazartesi gününe zor toparlandık. Bu planımız da oh ne âlâ memleket olmamıştı.

PIŞIK OKULDA

Cuma günü bahçeyi temizlemiştik ama sınıfları öyle leş gibi bırakmıştık. Yerler kurabiye ve kek kırıntılarıyla, cips parçalarıyla doluydu. Herkes kendi sınıfını temizlesin derken aklımıza Pışık geldi. Pışık okulda olursa yerdeki bu kırıntıları güzelce yerdi. Zaten planlarımız arasında evcil hayvanlarımızı okula getirmek de vardı. Öğretmenlerimiz senelerdir hayvan sevgisi deyip duruyorlardı. Bu da böyle bir şeydi işte. Biz neden sınıflarda tek başımıza eğitim görüyoruz? Elbette hayvan dostlarımıza da yer var!

Hemen bahçeye toplandık. Kabul edenler, kabul etmeyenler, kabul edilmiştir yaptık. İlk teneffüs herkes koşa koşa evine gitti, evcil hayvanını aldı geldi. Evcil hayvanı olmayanlar sokaktan kedi, köpek topladı.

Bir anda okulun içi kediyle, köpekle, kuşla, balıkla, hamster ve kaplumbağa ile doldu. Sınıfları o kadar batırmıştık ki resmen hayvanlar kendilerine ziyafet çekti. Yerlerdeki her şeyi yediler, yarım kalan paketleri silip süpürdüler. İşleri bitince onları geri göndermek istedik. Sınıfların kapılarını açıp "Gidebilirsiniz," dedik ama gitmediler. Tasmaları da yoktu ki tutup götürebilelim. Hayvanlarımızı resmen **elektrikli süpürge** niyetine kullanmıştık!

Yerler temizlenmişti ama okulun içi durmadan sağa sola koşturup duran hayvanlarla dolmuştu bu kez. Kediler, kuşların kafeslerine ya da balıkların fanuslarına atlamaya çalışıyordu. Köpekler, kedilerin peşinden koşuyordu. Başımıza ne geldiyse o Pışık yüzünden gelmişti ve bir kez daha başımızı belaya sokmayı başardı. Yerdeki her şey bitince **"Kesin bunun cebinde bir şey vardır..."** diye düşünüp Reco'nun üstüne atladı. Reco kaçmaya çalışırken sıranın üstünde duran balığın fanusunu devirdi, fanus devrilince kediler oraya üşüştü. Kediler bir araya toplanınca Pışık kedilerin üstüne atladı. Balığı kediden kurtaralım suyun içine atalım, kedileri de köpekten kurtaralım derken evcil farenin

kafesinin kapısı açıldı ve olanlar oldu! Koridorda fare önde, kediler arkasında, Pışık onların peşinde, biz de Pışık'ın peşinde koşarken diğer sınıflardaki hayvanlar da çıktı. Ortalık bir anda savaş alanına döndü.

Nizametullah Amca kasaptan bir sürü kemik ve ciğer alıp gelmek zorunda kaldı. Hayvanları kemikle ciğerle kandırıp okulun dışına çıkartabildik. Kapıları da sımsıkı kapattık. O kargaşada ağacın tepesine çıkan ve inemeyen kediyi indirmek için itfaiye çağırmamız gerekti, çağırdık, "Gene mi siz!" deyip indirdiler.

Nihayet gün bitmişti ama biz de bitmiştik!

DENEMEYE DEVAM

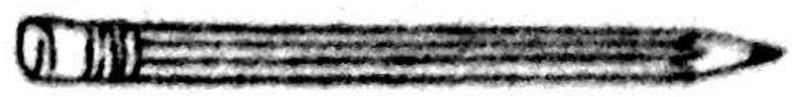

Her gün yeni bir şey deniyorduk. Okul, okul değil macera adasıydı sanki. "Napçaz?" kâğıtlarını okumaya devam ettik. İlk denediklerimiz yoğun talep alanlardı. En sık gelen önerilerden biri, **"Öğretmenler öğrenci olsun, biz öğretmen olalım"** isteğiydi. Nasıl olacağını pek bilmiyorduk ama denemeye değerdi. Öğretmenlerimizi seviyor olmamız aynı zamanda onlara sinir olduğumuz gerçeğini değiştirmiyordu. Sonuçta öğretmenler de birer yetişkin. Bizim asıl sorunumuz zaten öğretmenlerle değil, yetişkinlerle! Öğretmenler yetişkin oldukları için otomatik olarak hedefimiz hâline geliyorlardı.

Sürekli sessiz olmamızı istiyorlar.

Durmadan soru soruyorlar.

Öğrettikleri her şeyi hemen öğrenmemizi istiyorlar.

Derste gülmemizden hiç hoşlanmıyorlar.

Yerimizden kalkmamızı istemiyorlar.

"Su içmeye gidebilir miyim, tuvalete gidebilir miyim, kalemimi açmak için kalkabilir miyim?" dediğimizde genellikle izin vermiyorlar.

Teneffüs zili çalana kadar son saniyede bile ders yapıyorlar. Bazıları var ki teneffüs zili çalsa bile ders anlatmaya devam ediyor.

Teneffüslerde koşmamıza izin vermiyorlar, bahçede dikilip bize bakıyorlar.

Bunun gibi şeyler işte, bilirsiniz. Hangi sınıfa giderseniz gidin öğretmen davranışları genelde değişmez. **Eğer biz öğretmen olursaaak ve onlar da öğrenci olursaaa...** İşte o zaman onlara kendilerinin nasıl birer öğretmen olduklarını gösterebilirdik! Yani bir çeşit empati dersi. Bu plan harikaydı. Her gün birimiz öğretmen olacak ve ders anlatacaktık. Öğretmenimiz de öğrencimiz olacaktı. Her sınıfta böyle bir düzen kurduk.

Ben hem müdür hem öğretmen hem de öğrenci olamayacağım için ilk gün Elif'i öğretmen yaptık. Öğretme-

nimize ertesi gün kesirleri ve yapım eklerini anlatacaktı.

Sabah Elif okula geldiğinde uykusuzluktan gözlerinin altı helva gibi olmuştu.

"Sabaha kadar ders çalıştım Emre, ben konuları bildiğimi sanıyordum ama hazırlanmadan gelemeyeceğimi anladım. Bugün anlatacağım derslere çalıştım bütün gece. Ben öğrenciyken bile bu kadar ders çalışmıyordum, perişan oldum," dedi.

Oysa biz, öğretmenlerin asla ders çalışmadığını düşünüyorduk. Neyse o kadar hata payı olur... Ders başladığı hâlde öğretmenimiz hâlâ gelmedi. Elif tahtadaydı. Öğretmen yani öğrenci-öğretmen gelse hemen derse başlayacaktı ama gelmedi. On dakika sonra kapı çaldı. Öğretmenimiz, yani işte öğrenci-öğretmenimiz kapının önünde dikiliyordu.

"Öğretmenim özür dilerim, geç kaldım," dedi.

Haydaaaa! Biz de hep geç kalıyorduk. Demek ki böyle oluyormuş. Geçip sırasına oturdu. Elif Öğretmen dersi anlatmaya başladı. Beş dakika geçmeden öğrenci-öğretmen, **"Ööööööretmenimmmmm, tuvalete gidebilir miyim?"** dedi. Elif Öğretmen mecburen izin verdi. Tuvaletten geldikten sonra tekrar derse başladık.

Bu sefer öğrenci-öğretmen susadı. Su doldurmaya gitti. Oradan geldi, tam derse başladık, bu kez sırasında sallanmaya başladı. O sallandıkça herkesin dikkati dağılıyordu. Yanında Reco oturuyordu. Sonra Reco'yu rahatsız etmeye başladı. Elif Öğretmen, Reco'yu kaldırıp onun yerine Asya'yı oturttu. Bu sefer Asya'nın saçını çekmeye başladı. En sonunda Elif Öğretmen "Tek otursun," dedi. Başka çare bulamamıştık ama o durmadı, bu sefer kalem açmak için çöp kovasının yanına gitmek istedi. Camdan baktı, konuştu, sınıfı güldürmeye kalktı falan... Ben yaramazlık yapınca annem "Valla Emre canıma yettin," der. İşte tam olarak öyle oldu. **Öğrenci-öğretmen canımıza yetti.** Teneffüste diğer sınıflardaki arkadaşlarıyla buluştu. Biz yine öğretmenler odasına giderler diye düşündük ama öyle yapmadılar. Bağrışarak bahçeye çıktılar!

Hepimiz bir kenara çekilip olanları izledik. Meğer bütün öğretmenler, öğrenci olmayı bekliyormuş. Bahçede çılgınlar gibi koştular. Birbirlerinin sırtına atladılar. Top yüzünden kavga ettiler. Birbirlerine tekme attılar. Attıkları top cama geldi, cam kırıldı. Hepsi birden "Ben yapmadım, ben yapmadım, o yaptı, o yaptı!" diyerek

birbirlerini suçlamaya başladılar. İnanılmaz gürültücüydüler. Hemen ders zili çalsın da içeriye girsinler istedik, kafamız şişti!

Öğretmenler öğrenci, biz öğretmen olalım demiştik ama olacak gibi değildi. Onlar öğrenciliğin nasıl olduğunu anlasınlar istemiştik ama sonunda biz öğretmenliğin ne kadar zor olduğunu anladık. Onları yeniden öğretmen yaptık. **"Biz öğrenci oluruz. Siz geçin oturun, dersinizi anlatın, biz dinleriz,"** dedik.

O günü de öyle kapattık.

NE YAPSAK OLMUYOR

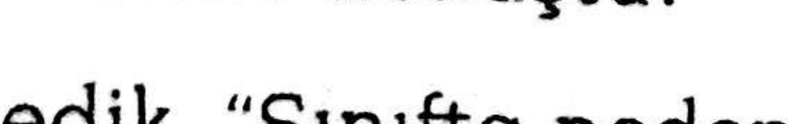

Olmuyor, olmuyor. Ne yapsak olmuyor. Denediğimiz her fikri elimize yüzümüze bulaştırdık. Okul okulluktan çıktı, çılgın bir film setine dönüştü!

Her öneriyi denedik. "Sınıfta neden ayakkabıyla duruyoruz? Ayakkabıları çıkartalım, ayaklarımız nefes alsın," dediler. "Tamam," dedim. Kabul edenler, etmeyenler, kabul edilmiştir yaptık. Ayak kokusundan bayılacaktık!

"Sınıfa televizyon getirelim, çizgi film izleriz," dediler. Kabul edenler, etmeyenler, kabul edilmiştir yaptık. İzlemeye başlayınca bırakamadık, televizyona bakmaktan boynumuz tutuldu.

"Okulda tablet, telefon serbest olsun," dediler.

Kabul edenler, etmeyenler, kabul edilmiştir yaptık. Herkes teneffüste tabletiyle, telefonuyla oynadığı için birbirimizin yüzüne bakmaz olduk. Herkes birbirine küstü. İptal ettik, yoksa arkadaşsız kalacaktık.

"Okulda mangal partisi yapalım," dediler. Kabul edenler, etmeyenler, kabul edilmiştir yaptık. Her sınıf, bahçeye kendi mangalını getirdi. Mahalleyi duman sarınca itfaiye yangın çıktı sanıp geldi. Mangal yaktığımızı görünce geri döndü. Tam etler pişmek üzereyken yağmur başladı. Mangalları okul koridoruna aldık. İkinci kattaki çocuklar dumandan zehirlendi. Birinci katta yangın çıktı. İtfaiye çağırdık, bize inanmadıkları için kimse gelmedi. Bıkmıştı adamlar bizden. Yangını kendimiz söndürdük. İki tane köfte yiyeceğiz diye az daha okulu başımıza yıkacaktık!

"Okul bahçesine plaj kuralım," dediler. "Bu kadar her şeyi yaptık, o da eksik kalmasın, kuralım," dedim. Kabul edenler, etmeyenler, kabul edilmiştir yaptık. Kerem tabletten baktı, "Havalar ısınıyor, yarından sonra yağmur yok," dedi. Reco'nun babası inşaatta çalışıyordu. Getirdi, üç kamyon kum yığdı okulun bahçesine. Hepimiz mayomuzu alıp geldik. Dersleri boşalttık. Kumların

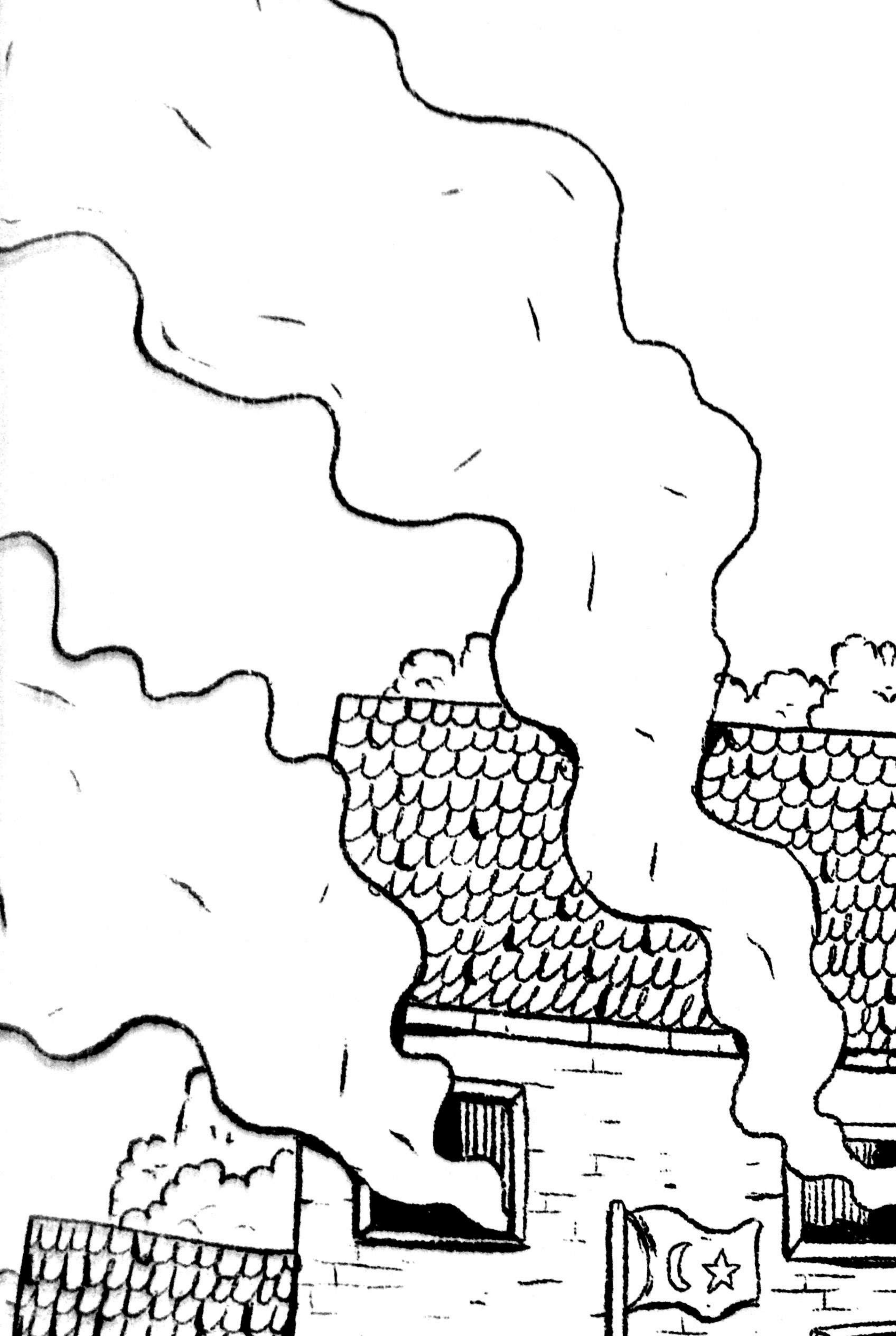

üzerinde güneşlendik. Voleybol oynadık, kumdan kaleler yaptık. Öğle sonu yine birileri kusmaya başladı. Bu sefer de başımıza güneş geçtiği için perişandık.

Hiçbir şey hayalimizdeki gibi olmuyordu! Bunlar sadece denediklerimizdi, bir de denemeye vaktimizin olmadıkları vardı. Öğrenciler durmadan talep bildiriyorlardı. Arkadaşlarından şikâyetçi olanlar, anne babasından şikâyetçi olanlar, sınıfını değiştirmek isteyenler...

2/B'deki kızlar her gün yeni bir parti talebiyle geliyordu.

"Müdür Bey, yarın pembe partisi yapalım, herkes pembe giyinsin."

"Müdür Bey, yarın limonata partisi yapalım, herkes limonata içsin."

"Müdür Bey, yarın kurdele partisi yapalım, herkes kurdele taksın!"

Öğretmenler kendi istekleri için geliyorlardı.

"Müdür Bey, dosya kâğıdı bitti."

"Müdür Bey, tebeşir bitti."

"Müdür Bey, bizim sınıfın camı kırıldı."

"Müdür Bey, bizim sınıfın lambası patladı."

Nizamettullah Amca da kendi istekleri için geliyordu.

"Müdür Bey, çay bitti."

"Müdür Bey, temizlik malzemesi bitti."

"Müdür Bey, çocuklar kapının kolunu kırmış."

Biz nasıl yetişelim?

Hangi birine çare bulalım?

OFFFFFFFF!

OFFFFFFFF!

Of ki ne of... Artık dayanamayacağımı hissediyordum. Bizim ekibi çağırdım. "Bu akşam babaannemin dikiş odasında toplanalım," dedim. Bir zamanlar, "Okul neden var?" sorusunu ararken bu odadan çıkmıyorduk. Şimdi kapısından içeriye girmez olmuştuk.

Gittiğimde babaannemi aynı koltukta otururken gördüm.

"Emre sen mi geldin?" dedi.

Uzun zamandır ilk kez ismimi doğru tutturmuştu ama ben Emre miydim, bilmiyordum. Müdürlük çok yormuştu beni.

Reco, Elif ve Kerem gelince odaya geçtik. Oturup kara kara düşündük. Reco gelirken okuldaki karton

tahtamızı yanında getirmişti. Karşıya diktik kutudan tahtamızı.

Tahtada kocaman **OKUL** yazıyordu. Okul yazısını görünce tepemin tası attı. Perişan etmişti bizi okul.

"Çevir şunu Reco! Okul kelimesini görmek istemiyorum. Öğrencilik ne güzeldi, ne süperdi yaaa. Gidiyorduk dersimizi dinliyor, şamatamızı yapıyor, evimize geliyorduk. Günlerdir denemediğimiz yol kalmadı.

Olmuyor, yapamıyoruz. 'Okul neden var?' deyip kafamıza buna taktık. Yetmedi, okul müdürünün nerede olduğunu merak ettik. Ne eğlenceli günlerdi. Bütün gün burada oturup hayal kuruyorduk. Ben eski günleri özledim, çevir Allah aşkına şu tahtayı, gözüm görmesin okul yazısını," dedim.

Reco kalkıp kartondan tahtamızın arkasını çevirdi. Oraya da okulda "Napçaz?" yazmıştık. Hah, tam isabetti. "Napçaz?" Hadi bakalım. Müdür olmadan önce konuşmak kolaydı. Müdür olduk, başımıza iş açtık, şimdi kurtulamıyoruz dertten. "Napçaz?" yazısını görünce aklıma öğrencilerden gelen istek kâğıtları geliyordu. Kâbuslarımda 2/B'nin kızları yürüyordu üstüme.

"Müdür Beeeyy, domates partisi yapalıımm!"

Daha dün masamın üstüne bin tane daha istek bırakmışlardı. Neymiş efendim, okula gidip gelmek zor oluyormuş, öğretmen bizim eve gelsinmiş... **Oh ne âlâ memleket!**

"Reco değiştir şu kutuyu, arkasını çevir, görmeye tahammül edemiyorum bu kelimeyi. Asıl şimdi biz 'Napçaz?' onu düşünelim."

Yarışma için mektup yazarken "OKUL" kelimesinin

yanına "MEKTUP" yazmıştık. Kutuyu tekrar ters çevirince "OKUL"un yanında bir de "MEKTUP" yazdığını gördüm. Budur! Bulmuştum çözümü. Çözüm karşımızda duruyordu! **MEKTUP!** Bunu daha önce nasıl düşünememiştim?

Hemen **EKER** ekibiyle kafa kafaya verdik. Alışmıştık mektup yazmaya, bizden iyisi yoktu bu işte. Yarışmayı da kazanmıştık. Mektup işi bizden sorulurdu.

Saatlerce çalıştık, uygun kelimeleri bulmak için düşündük de düşündük ve nihayet bitirdik. Bitirdikten sonra Elif yine temize çekti. Mektubu katlayıp cebime koydum. Ertesi sabah okulda buluşacaktık.

Bütün gece uyuyamadım. Zaten günlerdir uyuyamıyordum. Eski horul horul günlerimden eser kalmamıştı. Sabah yine uykulu gözlerle okula gittim.

İtiraf ediyorum, biraz ters, biraz haylaz, biraz dünya yansa umurunda değilmiş gibi bir görüntüm var ama ben aslında çok duygusal biriyim. İnanmazsanız inanmayın. Genelde bir yerden ayrılırken ağlarım. Tatile gideriz mesela, tatil dönüşü kaldığımız otelden ayrılıyoruz diye ağlarım. Anneanneme gideriz, on gün kalırız, dönüşte anneannemden ayrılıyorum

diye ağlarım. Teyzeme gideriz, teyzemlerden ayrılıyorum diye ağlarım. Amcamlar bir hafta bize kalmaya gelirler, onlar gidiyorlar diye ağlarım. Ayrılıkları sevmiyorum işte. İçimden ağlamak geliyor. İçimden ağlamak gelince de huysuzlaşıyorum. Huysuzlaşınca yüzüm düşüyor, sinirleniyorum, bağırmak, terslemek, sorun çıkarmak istiyorum. O zaman bana **huysuz, yaramaz, sinirli** falan diyorlar. Hayır, sadece üzgünüm! Sadece üzgün olduğumu anlatamıyorum.

O sabah da öyleydim. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Elimdeki mektubu çıkıp okuldaki öğrencilerin önünde okumak isterdim ama okursam kesin ağlarım diye okul girişindeki panoya asmaya karar verdim. Astım da...

Arkamdan bütün okul panonun etrafına üşüştü. Söyledim size, biz çocuklar sıraya girmekte sorun yaşıyoruz. "Offff!" dedim. "Offff, offfff, offfff! Çekilin!" Aldım mektubu astığım yerden. "Herkes bahçeye çıksın!" Çıktılar. Bahçeye çıktığımızda sıraya girmiyorduk eskisi gibi çünkü bu çok saçma. Sıraya girmemiz gereken yerde girmiyoruz, girmememiz gereken yerde giriyoruz. Sıraya girince müdürü daha mı iyi duyuyorsun? Yooo!

Öyleyse ne alaka!

Herkes bahçeye toplandı. Şimdi, benim mektubu okumamı bekliyorlardı. Ben de ağlamaktan korkuyordum. En iyisi eski müdürün yaptığını yapmaktı. O yapınca oluyorsa ben yapınca da olur!

Müdür koltuğuna oturdum. Reco, Elif ve Kerem de yanımdaydı. Hepimiz tuhaf duygular içindeydik. Elime mikrofonu aldım ve konuşmaya başladım.

"Sevgili arkadaşlar,

Bu bir istifa mektubudur."

Uğultu benim odama kadar geldi. Ben de orada olsam ben de uğuldardım.

"Arkadaşlar, biz okuldan nefret eden bir grup öğrenciydik. Sabahtan akşama kadar 'Okul neden var?' deyip duruyor, okulu ekmek için bahaneler üretiyorduk, adımız da EKER'di ya bu yüzden. Öğretmenlerimize kızıyorduk. Erkenden okula gelmek zorunda olmamıza kızıyorduk. Okul forması giymeye kızıyorduk. Kahvaltı etmeye kızıyorduk. Ders çalışmaya kızıyorduk. Teneffüslerin çok kısa olmasına kızıyorduk. Neden hep aynı öğretmen geliyor diye kızıyorduk. Bölmeye, çarpmaya, toplamaya, yapım ekine, çekim ekine, özel isimlere, cins isimlere, kesirlere, çembere, noktalara, virgüllere kızıyorduk.

Ve bir gün okul müdürü oldum, arkadaşlarım müdür yardımcısı oldular. Artık bütün düzeni değiştirmek elimizdeydi. Değiştirdik. Her şeyin muhteşem olacağını düşünüyorduk ama öyle olmadı. Elimize, yüzümüze bulaştı her şey. Talepleriniz gelmeye devam ediyor. Ben eğer müdürlük yapmaya devam edersem, siz de bu talepleri getirmeye devam ederseniz, sonumuz son değil. Okul başımıza yıkılacak böyle giderse. Okulun yıkıldığı bir şey değil, biz yıkılacağız! Ne kitap okuyoruz, ne yazı yazıyoruz, ne bir bilginin peşinden koşuyoruz. Birinci sınıf öğrencisiyle yedinci sınıf öğrencisi arasında fark kalmadı. Eğlenelim dedik ama onu da ayarlayamadık. Oyun oynayacağız, eğleneceğiz, kafamıza göre takılacağız diye mangal dumanından zehirlendik, çikolatadan alerji olduk, güneşte yandık kavrulduk.

Olmadı yani. Biz istifa ediyoruz. Dua edelim de eski müdür bir an önce iyileşsin ve geçmişteki sıkıcı günlere geri dönelim.

Elveda arkadaşlar. Sizlerle çalışmak çok güzeldiiüüüüühhghhhghghghghhhgh..."

En sonunda dayanamadım, ağlamaya başladım. Biz çocukların değişik bir huyu vardır. Birimiz gülünce hepimiz güleriz. Neye güldüğümüzü bilmesek de güleriz.

Birimiz çığlık atmaya başlayınca hepimiz koşar ve bağırmaya başlarız. Birimiz ağlayınca da öyle oluyor. Hepimiz ağlamaya başlıyoruz.

Ve başladılar! Okul bahçesindeki bütün çocuklar ağlıyordu. Biz de içeride ağlıyorduk. Öğretmenlerimiz bir köşeye toplanmış bize bakıyorlardı. Yine onlara oh ne âlâ memleketti işte, yine onlara oh ne âlâ memleketti!

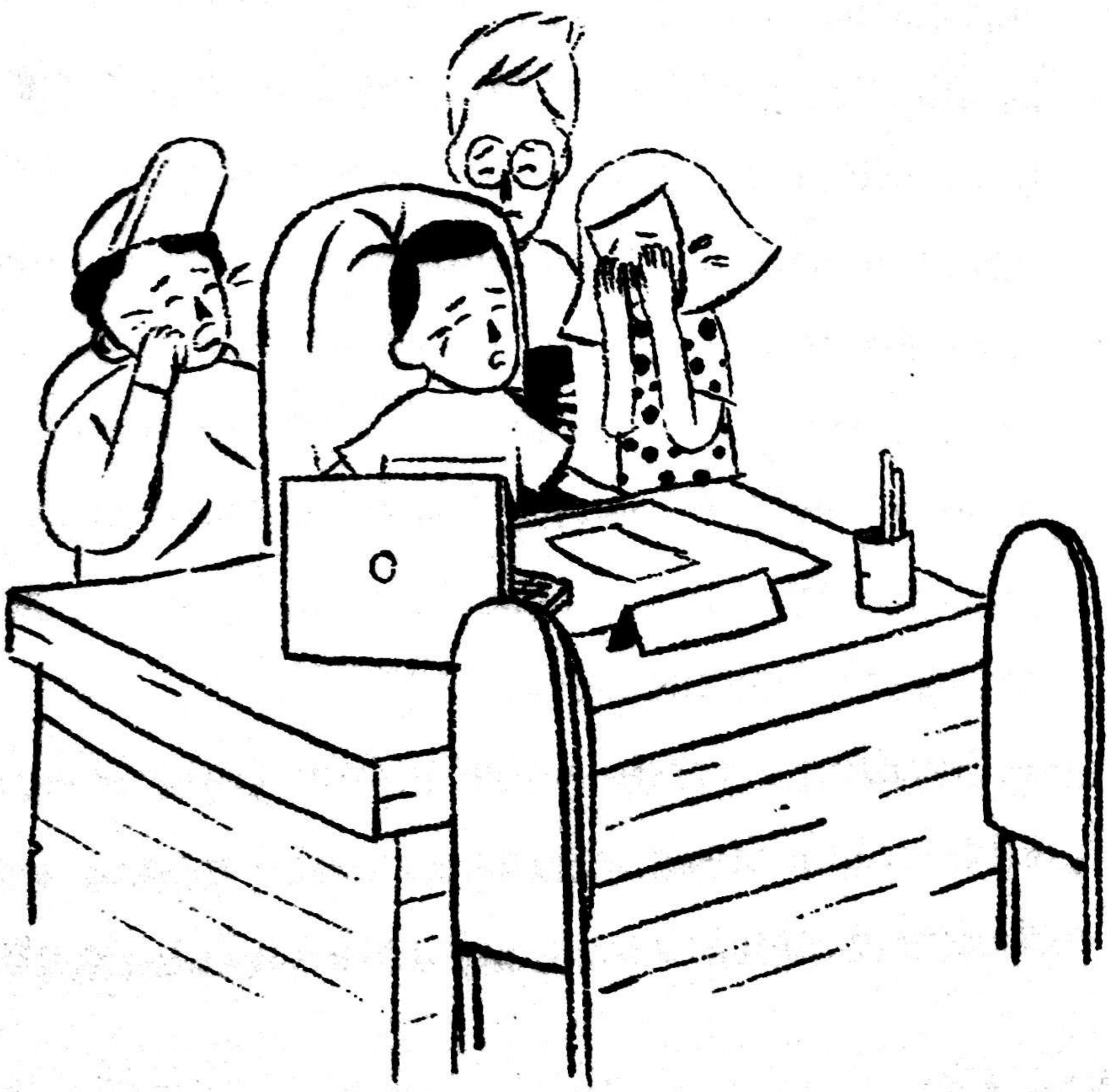

SEN DE KİMSİN?

Müdür odasından gözyaşları içinde okul bahçesindeki çocukları izliyordum. Herkes birbirine sarılmış ağlıyordu. Eski günlere geri döneceğimize mi ağlıyorlardı, bizim istifamıza mı, yoksa müdürsüz kalışlarına mı bilmiyorum. Bence onlar da bilmiyordu. Herkesin ağlayası varmış. Bazen bana da öyle olur. Durduk yere ağlarım. Annem de gelir "Ağlama!" der. O ağlama deyince daha çok ağlamak isterim. Ağlayınca sakinleşiyorum, rahatlıyorum. Bıraktım çocuklar da ağlasın, sakinleşsin. Herkes kendine gelsin.

Çocukları izlerken içeriye birinin girdiğini gördüm. Kadının biri, bir köpeği tasmasından tutmuş, omzunda bir kuş, elinde kocaman bir karton kutuyla okuldan

içeriye girdi. Köpek mi? Olamazzzzzz! Kuş muuuu? Belki cebinde fare de vardır! Kim bu şimdi yaaa? **Kimin annesi bu?**

"Verin çocuğunu, bir an önce gitsin," dedim ama kimse kadına doğru koşmadı. Bizim anne babamız okula gelince biz okulda ona doğru koşarız, bütün çocuklar

böyledir. Kimse koşmadığına göre, demek ki kimsenin annesi değil. Eeee öğretmen de değil?! Tanıyoruz bütün öğretmenleri. Öğretmen değil, veli değil, öğrenci olmadığı besbelli ortada! Kim bu kadın? Köpek yine olay çıkartırsa, kuş uçarsa, fare kaçarsa, ya bir kez daha aynı şeyleri yaşarsak diye düşünürken kadın okul binasından içeriye girdi. Müdür olarak onu benim karşılamam gerekiyordu. Gözyaşlarımı sildim, kravatımı düzelttim, dışarıya çıktım.

"Buyurun, ben okul müdürüyüm!" dedim.

"Siz buyurun, ben okul müdürüyüm, ismim Ş." dedi.

Reco, Elif, Kerem, Nizametullah Amca hep beraber haykırdık:

"Neeeeeeeee?"

"Okul müdürüyüm ben, buyurun, ismim Ş." dedi tekrar.

"Ben de okul müdürüyüm ama az önce istifa ettim," dedim.

"Çok doğru hareket olmuş. Ne bu çocukların hâli, herkes neden bu kadar mutsuz? Bütün okul ağlıyor," dedi.

Haklıydı kadın. En olmayacak zamanda gelmiş, çocukları ağlarken yakalamıştı. Gerçi bütün okul aynı anda kustuğumuz zaman mı gelseydi? Okulda yangın çıkarttığımız zaman mı gelseydi? Köpeklerin, kuşların, kedilerin, farelerin birbirini kovaladığı zaman mı gelseydi? Ayakkabıları çıkartıp çorapla gezdiğimiz zaman mı gelseydi?

Müdür yardımcılarını tanıştırdım. Ben de kendi isimi söyledim. "Ben de Ş." dedi tekrar.

"Ş." ne yaaa? Öyle isim mi olur? Ama bu kez soracaktım. Öbür müdürden korktuk korktuk, altından bir şey çıkmadı, buna açıkça soracaktım.

"Ş. derken?" dedim.

"Ş. işte. On yaşındayken şunu fark ettim. Annem babam bana doğduğumda bir isim koymuş ama benim bundan sonradan haberim oluyor! Haksızlığa bak! Haksızlığa dayanamam ben. 10 yaşındayken o ismi sevmediğimi düşündüm, ben olsam başka isim koyardım. Sonra kendime yeni isim aramaya başladım ama yeni ismimin ne olacağını geç, hangi harfle başlayacağına bile karar veremedim. O yüzden her sene bir harf deniyorum. Hangi harfe ısınırsam, kendime o harften

bir isim seçeceğim. Bu kararı uygulamaya başladığım-dan beri 23 sene geçti. **Bu sene Ş. yılı. İnanmayacak-sınız ama en çok bu yılı sevdim."**

Biz de Ferhat'a Reco demiştik. Ama bu daha mantıklı yaaa, ben de yapayım bari!

"Bize de buralarda EKER derler. **'Okul beter, EKER okulu anında eker!'** de sloganımız."

Kahkahalarla güldü. Sloganımıza gülen ilk yetişkindi. O gülünce biz o kadar şaşırdık ki hiç gülemedik.

"Müthiş sloganmış yaaaa, bin gün düşünsem aklıma gelmezdi, hahahahahah! Okul beter, EKER okulu anında eker! Süper slogan, ahaahahha!" deyip durdu.

Sonra birlikte müdür odasına geçtik. Olanları anlatacaktık. Yani burada ne işimiz olduğunu, eski müdüre ne olduğunu, çocukların neden ağladığını falan anlatacaktık. Ama o dinlemek istemedi. Köpeğine "Tatlım otur," dedi, köpek oturdu! Vay beee! Bizim Pışık'ı oturtabilmemiz için üç kilo köfte vermemiz gerekirdi!

"Şu pencereleri bir açalııım, içeriye temiz hava girsin," dedi.

Omzundaki kuş pencerenin kenarına kondu ama

gitmedi. Sonra Ş. bana yaklaştı. Boynumdaki kravata uzandı. Kravatımı çözerken "Şunu da bi alalııım," dedi.

Alsın tabii, ne işim var benim kravatla!

Ama kravatı başıma bağladı.

"Hahahah! Böyle çok güzel oldu," dedi.

Reco'nun cebinden çikolata sarkıyordu. Bir anda onu gördü.

"Ne o? Çikolata mıııı?" diye çığlık attı.

"Öööretmenim, teneffüste yiyecektim..." diye savunmaya geçti Reco. Ş.'nin müdürlüğünü hemen kabul etmiş ve anında ondan korkmaya başlamıştık.

"Bayılırım çikolataya, yarısını bana verir misin?" dedi.

Reco çikolatasını bölerken Kerem'in kolunun altındaki tableti gördü. Kerem panikleyip tableti yastığın arkasına saklamaya çalışırken "Heeeey, tablet de mi var okulda?" diye sordu.

Kerem "Yok yok, tablet yok okulda, denedik ama yok

yani, ben müdür yardımcısıyım ya ondan," falan diye gevelerken yeni müdür, **"Benim tabletimde inanılmaz güzel kodlama oyunlarım var. Bir ara hatırlat sana da yükleyelim,"** dedi.

Yanında getirdiği karton kutuyu açıp duvara yasladı. Aha! Bizim tahtanın aynısıydı.

"Bön tohto kullanomuyorum da offff çok totlu çukulota, o yüzden kutuya yazoyorum," dedi elindeki çikolatayı son kırıntısına kadar yerken.

Cebinden çıkarttığı kalemle tahtaya kocaman bir şey yazdı. Gözlerimize inanamadık.

Tahtada **OKUL** yazıyordu ve yeni müdür bize soruyordu:

"Önce şu sorunun cevabını bulmalıyız: BU OKUL DENEN YER NEDEN VAR?"

"Nasıl yaaa?" dedik hep birlikte. "Biz dördümüz aylardır aynı soruya cevap arıyoruz!"

"Hadi yaaa, ben tek başıma arıyordum. Şimdi beş olduk. **Oh ne âlâ memleket!"** dedi ve gözlerimiz yuvalarından fırladı.

Resmen ekip tamamlanmıştı!

ŞEKER

Ş. hayatımızda gördüğümüz en ilginç insandı. Yetişkindi ama değil gibiydi. Basbayağı çocuktu ama hiç değildi. Çok şey biliyordu ama hiçbir şey bilmiyordu sanki.

O gün Ş. gelince biz görevimizi devretmek ve sınıflarımıza gitmek istedik. O, işaret parmağını gözün altına koyup aşağıya çekti ve **"Pışıııık!"** dedi.

"Pışıııık! Ben niye tek başıma müdürlük yapıyormuşum? Okulda sürüsüne

bereket öğrenci var! Onlarca öğretmen var ama müdür bir tane. Oh ne âlâ memleket valla, herkes işleri bölüşüyor ben tek başımayım. Bana ne, o zaman ben de yapmam müdürlük! Yapacaksam da birlikte yaparız! Yaparız değil mi, yapmazsanız bak valla ağlarım!" dedi ve cidden ağlamaya başladı.

Aynı benim gibiydi yaaa. Sinirlenme-itiraz etme-hak arama-karşı çıkma-vazgeçme-tehdit-uzlaşma önerisi ve ağlama taklidi!

Bu benim sıralamamdı! Bütün hayatımı bu sıralamayla yönetiyordum ben! Örneğin annem "Ödev yap!" deyince şöyle diyordum.

"Yooook yaaa! Neden ben tek başıma yapıyormuşum? Senin hiç ödevin yok ama fıstık gibi yaşıyorsun, bir tek benim ödevim var. **Bana ne, o zaman ben de yapmam ödev! Oh ne âlâ memleket valla!** Yapacaksak birlikte yaparız! Yaparız değil mi, yapmazsak bak valla ağlarım!" diyordum ve bu taktikle bütün istediklerimi yaptırıyordum.

Şimdi Ş. bize aynısını yapmıştı ama kabul ettik. Onu yalnız bırakmayacağımıza söz verdik. Öğrenciler zaten bizden memnundu. Asıl müdür Ş. oldu, bizi de öğrenci

temsilcisi yaptı. Odasına bizim için de bir masa koydu. Kırılan müdür odası kapısının yerine yenisi geldiğinde istemedi. Böylece kapısız bir müdür odamız oldu. Kapının girişinde bir levhanın içinde MÜDÜR yazıyordu. Bilirsiniz işte sınıflarda da 2/A, 3/B, 4/C yazar, tuvaletlerde WC yazar falan, Ş. müdür odasının kapısına **ŞEKER** yazdırdı. Başta anlamadık, "O ne demek?" diye sorduk.

"Eeee ekip değil miyiz? EKER'diniz, ben de geldim, şimdi ŞEKER olduk!" dedi.

Offffff! Ş. bizden de beterdi!

"Sloganımız da hazır!"

"Neee?"

Sonra kocaman bir kâğıt açtı. Üşenmemiş, pankart da yapmış!

"ŞEKER'LE OKUL ÇOK ŞEKER!"

"Nasıl slogan? Bence şahane!"

Dördümüz aynı anda bağırdık:

"İğreeeeeeenç!!!!"

Ama gerçek!

Hep Emre anlattı, ondan dinlediniz. Biraz da ben anlatayım. Ş. okula geleli bir sene oldu. O gün bugündür çok şey değişti. Bir kere, biz bir sınıf daha büyüdük. Ben her sene on kilo daha alarak başlıyordum yeni sınıfıma. Yine aynı şey olacak diye çok korkuyor, her seferinde daha çok strese giriyor, strese girdikçe daha çok yiyor, yedikçe kilo alıyordum.

Bizim ekip **EKER**'den **ŞEKER**'e dönünce işler değişti. Nasıl olduğunu anlamadık, okula isteyerek gelmeye başladık. Ş. okulda bir futbol takımı kurdu. Normalde takıma zayıf, hızlı koşabilen, çevik öğrenciler alınır. Biz de kenarda alkışlar, bağırırız. Bu sefer öyle olmadı. Takıma seçilecek öğrencilerde kilo şartı arandı. Belli bir kilonun üstündekiler takıma alındı. Ben de onlardan biriydim. Hepimiz **dobik dobik** formalarımızı giydik. Ş. "Heyyyyt beee, takıma bak, okullar arası futbol yarışmasına katılacağız, koşun aslanlar!" dedikçe koştuk. Bizimle birlikte antrenmanların hepsine katıldı. O da koşuyordu. Ne yediğimize, ne içtiğimize, ne kadar uyuduğumuza bile dikkat ediyordu. Biz de dediklerini yapıyorduk. Sonra bir baktık ki yağlar, kilolar damla damla erimiş. Şu an Emre'yle aynı kiloyuz. Hepimiz zayıfladık. Zayıfladıkça kendimize güvenimiz geldi. **Takıma daha sıkı tutunduk ve goooooollll! Okullar arası futbol yarışmasında birinci olduk!**

Bu ilk başarımız değildi, bir dakika ya burayı da Kerem anlatsın.

Aynen Reco'nun dediği gibi oldu. EKER'den ŞEKER'e dönünce işler değişti. Ben eskiden beri tablete, bilgisayara bayılırım. Sabahtan akşama kadar video izler dururum. Herkes bana "Bırak o elindekini!" der, ben de sırf bana bırakmamı söyledikleri için hırslanırım ve daha çok izlerim. Sonunda başımı tabletten kaldırdığımda gözlerim dünyayı görmez hâle gelir...

Zaten Emre anlatmıştı, müdüre daha gelir gelmez tabletimle yakalanmıştım fakat o hiç kızmadı. Hatta dedi ki: "Bende de acayip güzel kodlama oyunları var."

O zamana kadar hiç duymamıştım. Sonra o oyunları benim tabletime de indirdik. Okulda benim gibi **teknoloji delisi** olan çocuklarla grup kurduk. Ş. de bizimle birlikteydi.

"Kendi robotumuzu yapacağız. **ROBOT NİZAMETTULLAH** sürekli öğrenciler ile benim aramda gidip gelecek, kâğıtları o taşıyacak," dedi. Başta güldük ama yaptık çünkü Ş. Nizametullah Amca'yı kapısının önünde istemiyordu. Ona başka bir görev verdi. Ş.'nin kendisi paten kullanıyordu. Bahçede onunla geziyordu. Hepimiz "Bir kere deneyebilir miyiiiim?" diye peşinde dolaşıyorduk, her öğle arası bir sınıfa veriyor, sınıf sırayla paten kayıyorduk. Neyse, Nizametullah Amca artık getir götür işlerine bakmıyordu ama okulda çok getir götür işi oluyordu. Ş. "Bunun için bir robot yapacağız," dedi, yaptık da. Hatta yaptığımız robotla yarışmaya katıldık ve birinci olduk. Aldığımız madalyayı da Robot Nizametullah'ın boynuna astık.

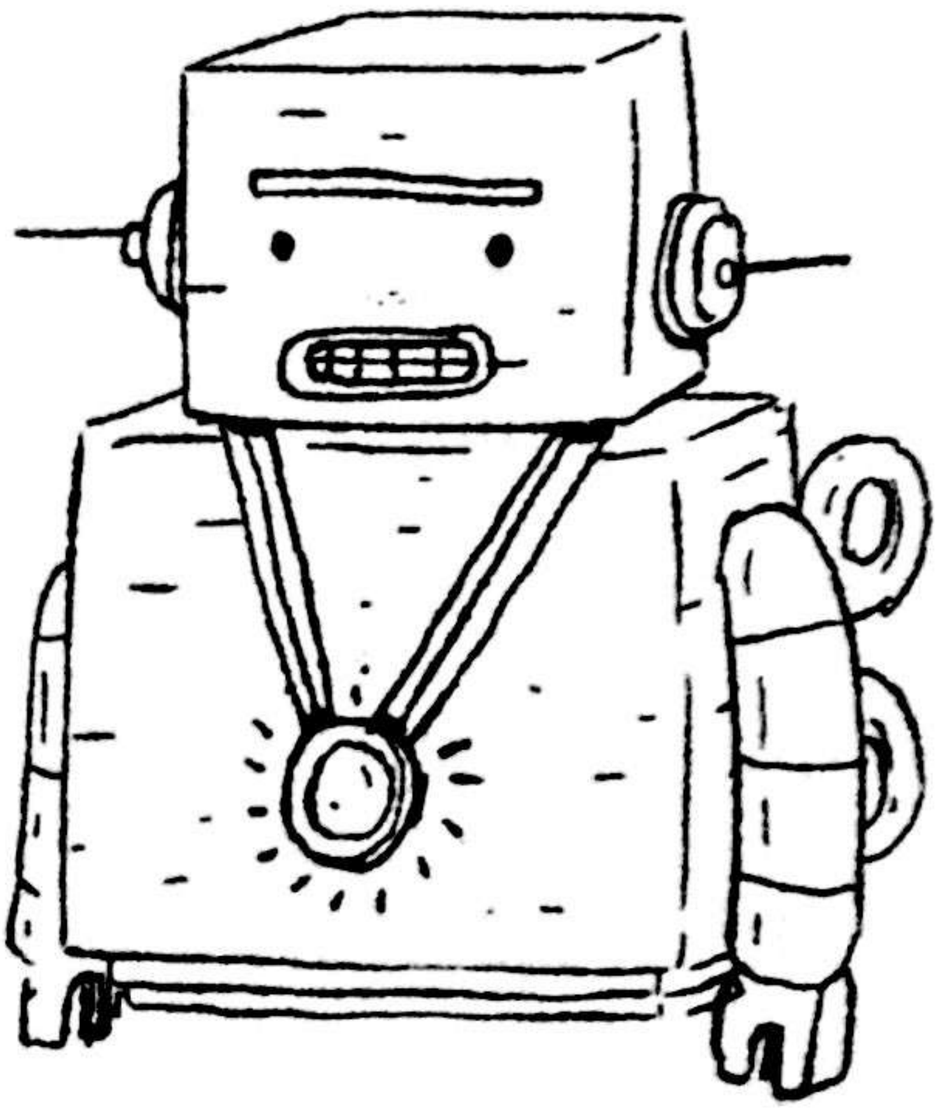

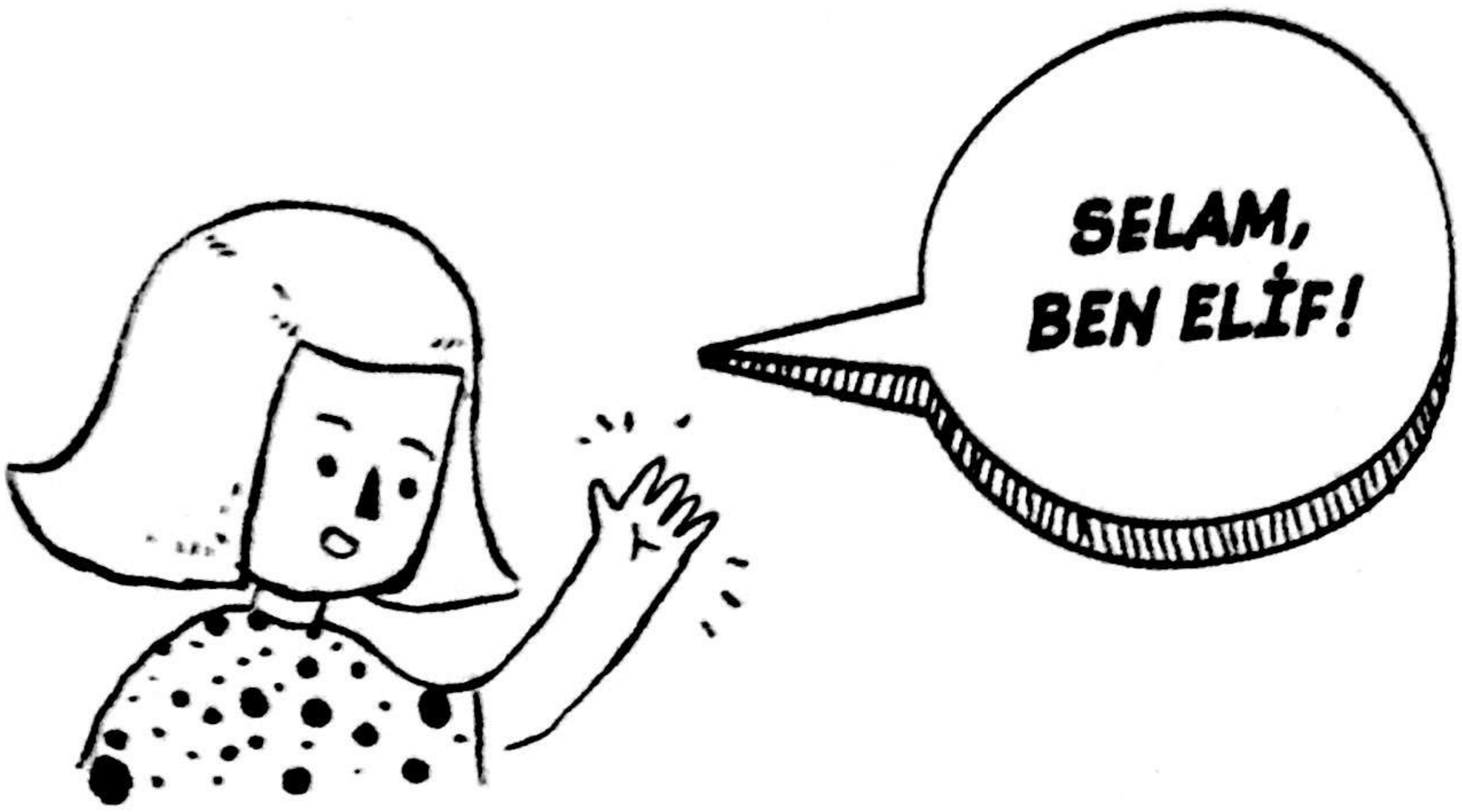

Bir gün Ş.'nin odasına girdiğimde onu koltuğunun üstünde gözleri kapalı yatarken gördüm. Uyumuyordu çünkü ayakları sallanıyordu. Yine de "Uyuyor musunuz?" diye sordum. "Yoooo, daha önemli bir şey yapıyorum, çalışıyorum," dedi. Bu kadın sahiden de çok tuhaftı! **Çalışıyorum diyor ama yatıyor!**

Sonra kalktı ve "Hayal kuruyorum, her gün düzenli olarak hayal kurarım, sonra da kalkar kurduğum hayalleri gerçekleştiririm," dedi. "Mesela az önce neden sınıfların isimleri böyle 1/A, 1/B, 1/C diye düşünüyordum. Bunları değiştirdiğimizi hayal ettim. Bütün sınıflar kendi ismini kendisi koysun. Evet, evet, bütün sınıflar kendi ismini kendisi koysun, hadi gidip yapalım," dedi ve dışarı fırladı.

O gün sınıf levhaları değişti. Aşırı komik isimler ortaya çıktı. 2/A sınıfının adı **Şükriye** oldu mesela! "Ne alaka?" diye sorduk. Öğretmenlerinin annesinin adı Şükriye'ymiş, bu kadar güzel bir öğretmen yetiştirdiği için ona teşekkür etmek istemişler.

3/A sınıfı adını "3/A Değil" yapmış. O kadar çok isim aramışlar ki bulamamışlar. 3/A olmayacağı kesin ama ne olacağı da belli olmadığı için böyle koymuşlar.

Okul bir anda şenlendi şube isimleri değişince.

Ertesi gün yine odasında hayal kuruyordu. Sonra **zırkkkkk** diye dikildi ve "Sınıf isimlerini değiştiriyorsak ders isimleri neden aynı kalıyor?" dedi. Ders isimlerini değiştirdi. Mesela tarih dersinin adı **"Zaman Makinesi"** oldu. Beden eğitimi dersi için iki kelimelik isim arıyorduk, "Delirdiniz mi siz, neden iki kelimede sınırlı kalalım ki? Bir ders neden yirmi beş kelime olamıyor? Kim koydu bu kuralı?" dedi. Beden eğitimi dersinin adı "Hopla, zıpla, yuvarlan, tekerlen, taklası maklası çok güzel, maç başladı, ooooooleyyyyy, lara lay lay laaaaaaay" oldu. Saçma ama saçma şeylere karşı koyamadığımız için kabul ettik. Böylece bir anda okulda her şey değişti. En çok da Emre değişti!

Annem her sabah beni okula geçirirken "Ne yaptı bu Ş. size? Koşa koşa gidiyorsun okula," deyip duruyor. Aslında bunu çok düşündüm. Ne yaptı? Ne yaptı? Ne yaptı da biz okula böyle severek gider olduk?

Eski müdürde olduğu gibi acaba bu da sihirbaz mı, sihirli güçleri var da bizi etkisi altına mı aldı diye düşünmedik desem yalan olur... Ş.'nin bir sihirli gücü yoktu. Sadece hâlâ bizim gibi çocuktu!

Ben bu satırları yazarken o yanımda dördüncü sınıfların satranç şampiyonuyla satranç oynuyor. Birazdan yenilir ve "Yine yendi beni, oh ne âlâ memleket, ben de şampiyon olsam ben de yenerim," der. Sonra da oyunu kaybettiği için kendisine teselli olarak çikolata ısmarlar. Zaten oyunu kazanınca da ödül olarak ısmarlıyor, sonuç değişmiyor.

Bugün okulun kudurma günü... Haftada bir gün bir saati boş bırakıyoruz ve hepimiz bahçeye çıkıp kuduruyoruz. En güzel kim kuduruyor yarışmaları düzenliyoruz. Tekli kuduranlar, ikili kuduranlar ve grup hâlinde kuduranlar birbiriyle yarışıyor falan. Eğlenceli yani... İyiyiz biz... Derslerimiz de iyi... Keyfimiz yerinde. Sadece cuma akşamları, okuldan ayrıldım diye içimi bir hüzün kaplıyor. Açıkçası bu aşamaya geldiğime ben de inanamıyorum.

Herkes konuştu, bana "Sen ne diyorsun?" diyen yok! Oh ne âlâ memleket valla!

Ben Ş. Bu okulun müdürüyüm işte... Bir tane köpeğim var, belki de köpeğimin bir tane insanı vardır, bilmiyorum. Bir tane kuşum var, hep omzumda geziyor ama belki de beni arabası olarak kullanıyordur, onu da bilmiyorum. Bir okul dolusu çocuğum var ama belki de ben onların çocuğuyumdur, onlar beni büyütüyordur, bilmiyorum. Zaten satrançta da yenildim, satranç oynamayı da çok bilmiyorum. Çarpım tablosunda da sekizleri bilmiyorum. Kafam karışıyor ama kafam karıştığı zaman çok mutlu oluyorum. Böylece kafam hep hareketli oluyor ve dibi tutmuyor. Kafamın neden böyle olduğunu da bilmiyorum. Yani aslına bakarsan çok bir şey bilmiyorum.

Ancak emin olduğum, hiç şüphe etmediğim, en ufak bir tereddüt duymadığım, kesin, yüzde yüz bildiğim bir şey var: Çocukları çok seviyorum. Onları çok sevince zaten her şey oh ne âlâ memleket oluyor...

Deneyin, size de oh ne âlâ memleket olsun!

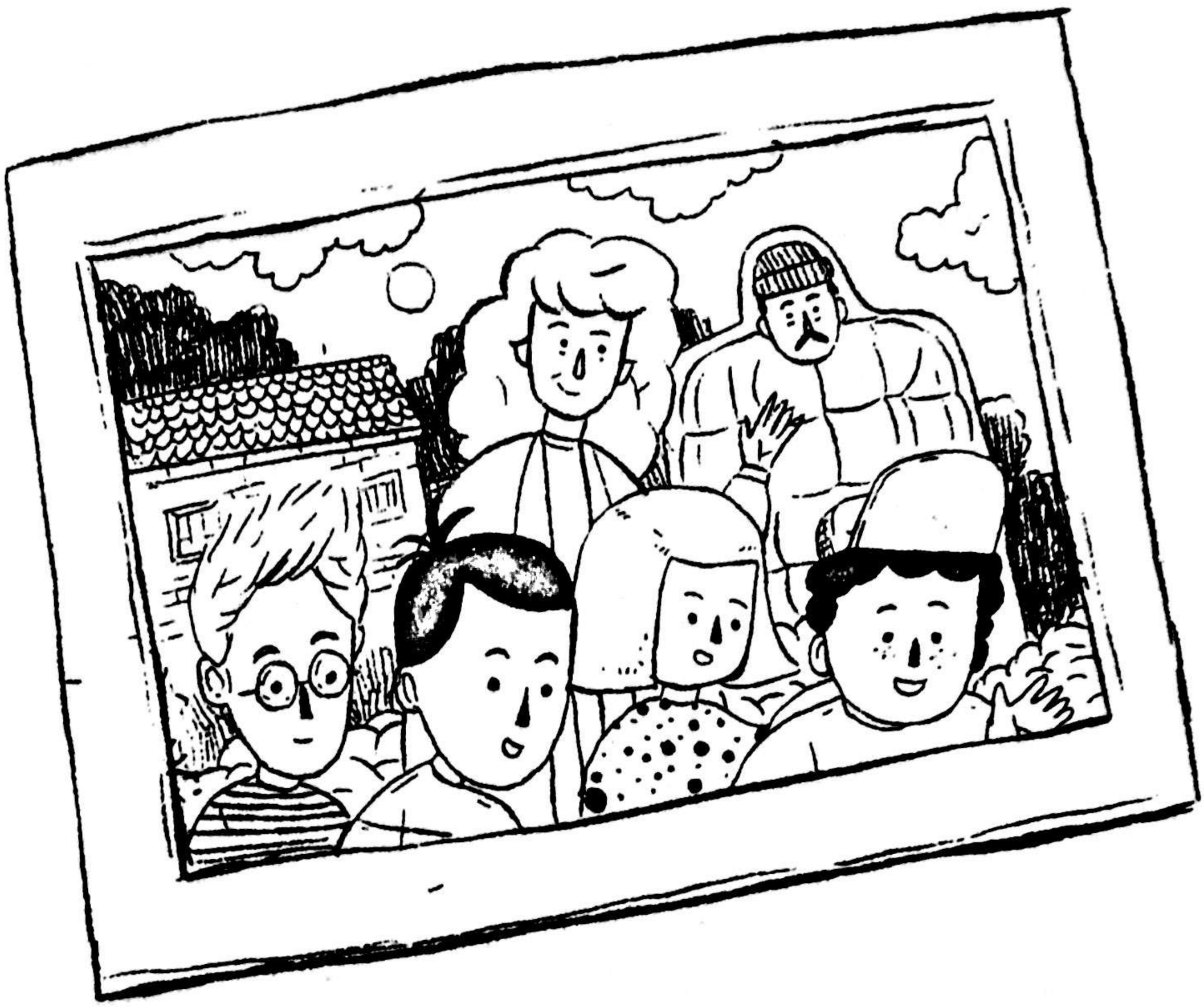

ŞERMİN YAŞAR

1982 yılında Berlin'de doğdu. Hep yazar olmayı hayal etti ve hayallerinin peşine düşüp Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Yüksek lisansını Yeni Türk Edebiyatı alanında yaptı.

Uzun yıllar reklam ve medya sektöründe metin yazarlığı, reklam yazarlığı, kreatif direktörlük ve yaratıcı grup başkanlığı yapan Şermin Yaşar, reklamcılık mesleğine devam ederken bir yandan da çocuklar için yaratıcı ve gelişimlerini destekleyici oyun önerileri içeren kitaplar yazdı. Aynı zamanda ebeveynlere, yaratıcılık ve oyunun çocuk gelişimindeki önemi üzerine eğitimler verdi.

Çocuklarla oyunlar oynamayı, onlara masallar ve öyküler anlatmayı çok seven yazar çocuk edebiyatına *Çok Hayal Kuran Çocuk, Oyun Takvimi, Kötü Alışkanlıklara İyi Öneriler, Dedemin Bakkalı, Dedemin Bakkalı-Çırak, Tilki Masalları (Cesaret Sandığı, Uyuyor musun?, Garip Bir Kuyruk), Cingo, Kuş Masalları, Abartma Tozu* ve *Bizimki* adlı eserleri kazandırdı.

Şermin Yaşar üç çocuk annesidir. Hâlen en sevdiği işi yapmaya, yazı yazmaya devam ediyor.

MERT TUGEN

1992 yılında doğdu. Serbest illüstratör olarak çalışıyor.

Çocuk kitapları ağırlıklı olmak üzere çeşitli ajanslara, yayınevlerine ve dergilere illüstrasyonlar yapmakta. Arta kalan zamanlarında kendi projeleriyle ilgileniyor ve karma sergilere katılıyor.

İllüstrasyon dışında sokak sanatıyla uğraşıyor.

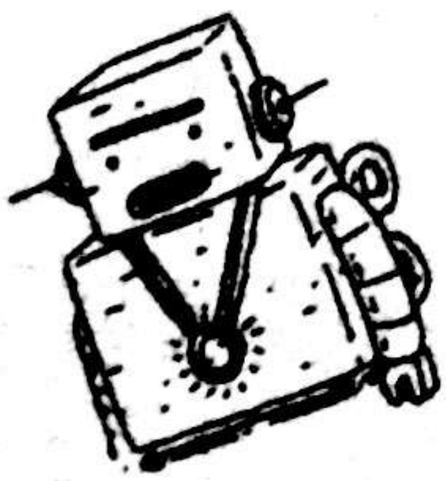

Yoksa sen hâlâ Cingo'yla tanışmadın mı?

SERMİN YAŞAR

CİNGO

BEN İNSAN DEĞİL MİYİM?

Doğan Egmont

Bu kanatlı masallar senin için!

ŞERHİN YAŞAR

KUŞ MASALLARI

Resimleyen
Soner Ilızarcı

Doğan Egmont

www.de.com.tr

Dogan Eg

Oh ne âlâ memleket!

Çocuk edebiyatının en sevilen kalemlerinden Şermin Yaşar kahkahalarla dolu bir romanla okurlarını kucaklıyor.

Doğan Egmont
Dc ont